PRĂBUȘIREA IMPERIULUI

O nouă aventură în cosmos de la autorul seriei bestseller
RĂZBOIUL BĂTRÂNILOR

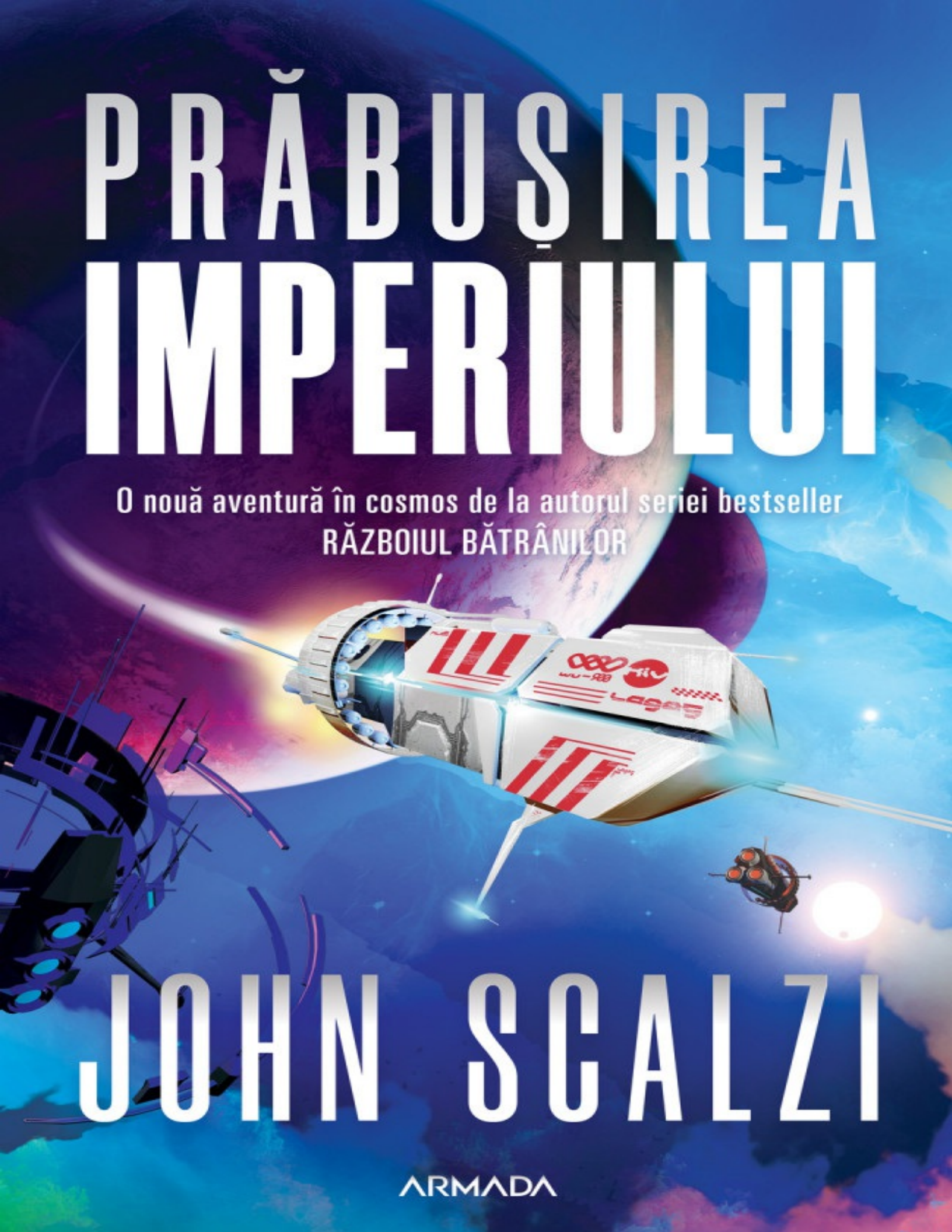

JOHN SCALZI

ARMADA

ARMADA

JOHN SCALZI s-a născut pe 10 mai 1969 în California. A studiat la Universitatea din Chicago, printre profesorii săi numărându-se celebrul scriitor Saul Bellow. A fost redactor-șef al publicației *Chicago Maroon* și a scris cronici de film și editoriale umoristice. Ulterior, a devenit editor la *America Online* și s-a mutat la Sterling, Virginia, împreună cu soția. Din 1998 își dedică tot timpul literaturii.

În ianuarie 2005 a debutat cu romanul *Războiul bătrânilor,* care avea să fie primul din cea mai cunoscută și cea mai apreciată serie a sa, dintre care mai multe romane au fost nominalizate la Premiul Hugo. În 2006 au apărut volumul *The Ghost Brigades (Brigăzile fantomă* – Nemira, 2016), continuarea romanului *Războiul bătrânilor,* precum și *Android's Dream.* În același an, autorul a fost recompensat cu John W. Campbell Award for Best New Writer. Un an mai târziu a publicat romanul *The Last Colony,* al treilea din seria *Războiul bătrânilor,* urmat de *Zoë's Tale (Povestea lui Zoë* – Nemira, 2018) în 2008. Din aceeași serie fac parte și volumele *After the Coup* (2008), *The Human Division* (2013) și *The End of All Things* (2015). Printre alte distincții, autorul a câștigat Premiul Hugo pentru cel mai bun roman în 2013 pentru *The Red Shirts.* În 2008 a primit Hugo Award for Best Fan Writer pentru blogul său. A publicat și lucrări de nonficțiune și a scris articole pe teme din multiple domenii: finanțe, jocuri video, filme, astronomie, literatură.

În 2010 a fost ales președinte al Science Fiction and Fantasy Writers of America, uniune pe care a condus-o până în 2013. *Prăbușirea imperiului* este prima parte din seria *Interdependența* care mai cuprinde volumele *The Consuming Fire* (2018) și *The Last Emperox* (roman aflat în lucru).

PRĂBUȘIREA IMPERIULUI

JOHN SCALZI

Traducere din limba engleză
NINA IORDACHE

ARMADA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SCALZI, JOHN
Prăbușirea imperiului / John Scalzi; trad. din lb. engleză: Nina Iordache. - București : Nemira Publishing House, 2019
ISBN print: 978-606-43-0531-2
ISBN epub: 978-606-43-0654-8
ISBN mobi: 978-606-43-0655-5

I. Iordache, Nina (trad.)

821.111

John Scalzi
THE COLLAPSING EMPIRE
Copyright © 2017 by John Scalzi
All rights reserved.

© NEMIRA, 2019
ARMADA este un imprint al Grupului editorial NEMIRA
Coperta: Adnan VASILE
Redactor-șef: Marian COMAN
Redactor: Marian COMAN
Lector: Dușa UDREA-BOBOREL
Tehnoredactor: Magda BITAY
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Cuprins

Despre autor

Prolog

Partea întâi

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6

Partea a doua

- 7
- 8
- 9
- 10
- 11
- 12

Interludiu

Partea a treia

- 13
- 14
- 15
- 16

17
18
Epilog
Mulțumiri
Note

Lui Tom Doherty, în mod special, și tuturor celor
de la Tor, în general.
Vă mulțumesc că ați crezut în mine.
În cinstea următorului deceniu!
(Cel puțin!)

PROLOG

Revoltații ar fi ieșit basma curată, dacă n-ar fi căzut Fluxul.

Există, bineînțeles, o cale obișnuită, legală a breslelor pentru echipajele care se revoltă, un protocol care durează de secole.

Un membru vechi al echipajului – de preferință ofițerul executiv/secundul, dar chiar și inginerul-șef, tehnicianul-șef, doctorul-șef sau chiar, în cazuri cu adevărat bizare, reprezentantul proprietarului – putea înmâna adjunctului imperial al navei o Listă oficială de revendicări în urma revoltei, în conformitate cu protocolul de breaslă. Adjunctul imperial avea să se consulte cu preotul militar șef al navei, să ceară audierea martorilor și a probelor cu martori după caz și cei doi, după nu mai mult de o lună, aveau fie să ofere o Hotărâre privitoare la Revoltă, fie să emită o Contestație a Revoltei.

În primul caz, șeful securității urma să-l înlăture în mod oficial și să-l sechestreze pe căpitanul navei, care urma să fie dus la o audiere oficială a breslei în următoarea localitate de destinație a navei, la care să fie penalizat cu pierderea navei, a rangului, a privilegiilor spațiale și chiar cu adevărate condamnări de ordin civil sau penal, ducând la un stagiu de închisoare sau în cele mai grele cazuri la o condamnare la moarte. În cel de-al doilea caz, membrul reclamant din echipaj era

legat fedeleș de către șeful de securitate și dus la o audiere oficială a breslei etcetera, etcetera.

Evident nimeni nu avea să facă nimic din toate astea.

Și apoi ar mai fi și felul în care au loc revoltele *în realitate,* cu arme, violențe, morți subite, cu grupuri de ofițeri care se întorc unii împotriva celorlalți ca animalele și cu echipajul care încearcă să se dumirească ce naiba se întâmplă. Apoi, în funcție de cum merg lucrurile, fie căpitanul e ucis și aruncat în gol și apoi toate astea sunt antedatate, după ce au fost făcute să arate legal și mișto, fie ofițerilor revoltați și echipajului li se arată cealaltă parte a camerei de depresurizare și căpitanul depune un Aviz de Revoltă Extrajudiciară, care anulează beneficiile și pensiile urmașilor revoltaților, ceea ce înseamnă, cu alte cuvinte, că soțiile și copiii lor vor muri de foame și vor fi excluși din funcțiile breslei pentru două generații, fiindcă aparent revolta este în ADN, la fel cum e și culoarea ochilor sau tendința de a avea intestine iritabile.

Pe puntea de comandă a navei *Mai Spune-mi și Altceva* [1], Căpitanul Arullos Gineos era ocupat cu o revoltă adevărată, nu cu una pe hârtie, și, dacă se hotăra să fie sinceră cu ea însăși în legătură cu revolta asta, lucrurile nu păreau să arate prea bine pentru ea acum. Mai exact, după ce Secundul ei cu tot echipajul lui își croiau drum prin tot peretele acela cu aparatele cu care sudau corpul navei, Gineos și echipajul de pe puntea de comandă urmau să devină victimele unui „accident“ care urma să fie definit mai târziu.

– Dulapul de arme e gol, spuse Al Treilea Ofițer Nevin Bernus, după ce îl verifică.

Gineos îl aprobă: sigur că era gol. Dulapul de arme era codificat să se deschidă doar pentru exact cinci oameni: pentru căpitan, pentru ofițerii de gardă și pentru Șeful Securității Bremman. Unul dintre cei cinci luase armele în timpul unei gărzi trecute și simpla logică părea

să-l indice pe Secundul Ollie Inverr care tocmai își croia drum prin perete împreună cu prietenii săi.

Gineos nu era complet dezarmată. Avea un aruncător de săgeți de mică viteză pe care îl purta în gheată, un obicei pe care îl deprinsese în gașca Câinilor Iuți din văgăunile de la Grussgot pe când era adolescentă. Singura lui săgeată era menită luptei corp la corp; dacă te aflai la mai mult de un metru distanță, tot ce putea face era să-l enerveze pe cel lovit. Gineos nu-și făcea iluzii că o să se salveze pe sine sau o să-și salveze poziția cu aruncătorul de săgeți.

– Raport! îi strigă Gineos lui Lika Dunn, care se ocupase de contactarea celorlalți ofițeri de pe *Mai spune-mi*.

– Nimic de la Compartimentul Motoare de când ne-a chemat Prim-Ofițerul Fanochi, spuse Dunn.

Eva Fanochi era prima care lansase semnalul de alarmă când unitatea ei fusese luată cu asalt de membrii înarmați ai echipajului în frunte cu Secundul, ceea ce o făcuse pe Gineos să izoleze puntea de comandă și pusese nava în alertă maximă. Tehnicianul-Șef Vossni nu răspunde. Și nici Dr. Jutmen. Bremman a fost izolat în compartimentul său. Adică Piter Bremman, Șeful Securității de pe *Mai Spune-mi* .

– Dar Egerti?

Lup Egerti era reprezentantul proprietarului, care era tot atât de important, de cele mai multe ori, ca proverbiala tichie de mărgăritar ce-i lipsea chelului, dar care nu ar fi luat parte, probabil, la o răzmeriță, de vreme ce răzmerița nu făcea casă bună cu afacerile.

– Nicio veste. Și nici de la Slavin sau de la Preen, fiindcă amândoi erau adjunctul imperial și capelanul. Nici navigatorul Niin nu s-a prezentat la raport.

– Sunt aproape gata să pătrundă, spuse Burnus, arătând spre perete.

Gineos rânji în gând. Nu fusese mulțumită niciodată de secundul ei, care îi fusese băgat pe gât de cei de la breaslă cu binecuvântarea Casei

de Tois, proprietarul *Mai Spune-mi*. Navigatorul, Niin, fusese alegerea lui Gineos pentru rangul doi în linia de comandă. Ar fi trebuit să insiste mai mult. Data viitoare.

Nu e ca și cum ar mai putea fi și o dată viitoare, acum, se gândi Gineos. Era moartă, ofițerii credincioși ei aveau să moară și ei, dacă nu erau deja morți, și, pentru că *Mai Spune-mi* era în Flux și avea să rămână în Flux încă o lună, nu avea cum să lanseze cutia neagră și să le spună tuturor ce s-a întâmplat de fapt. Când *Mai Spune-mi* avea să iasă în cele din urmă din Flux, haosul avea să fie rezolvat, probele aveau să fie rearanjate și poveștile să fie spuse cum trebuie. Urma să se spună că *„…e tragic ce i s-a întâmplat lui Gineos. O explozie. Atât de mulți morți. Iar ea s-a întors, curajoasă și a încercat să salveze mai mulți membri din echipajul ei“.*

Sau ceva de genul ăsta.

Peretele fusese găurit și, după un minut, o bucată de metal zăcea pe punte și trei membri ai echipajului înarmați cu pistoale cu electroșocuri își făcură apariția, răsucindu-se încoace și încolo, urmărindu-i pe membrii echipajului de pe puntea de comandă. Niciunul dintre membrii echipajului de pe punte nu se mișcă; nu mai avea niciun rost. Unul dintre cei înarmați strigă *„Liber!“*, iar Secundul Ollie Inverr se strecură prin gaura din perete și apăru pe punte. Atent la mișcările lui Gineos, se îndreptă spre ea. Unul dintre bărbații înarmați își ațintă pistolul cu electroșocuri direct asupra ei.

– Căpitane Gineos, spuse Inverr, salutând.

– Ollie, spuse Gineos, răspunzându-i la salut.

– Căpitane Arullos Gineos, în conformitate cu Articolul 38, Secțiunea 7 din Codul Uniform al Breslelor de Transporturi Comerciale, declar...

– Las-o baltă, Ollie, spuse Gineos.

La auzul cuvintelor ei Inverr zâmbi:

– Mi se pare corect.

– Trebuie să recunosc că te-ai descurcat binișor cu revolta asta. Ai preluat Motoarele mai întâi, pentru că dacă orice altceva nu mergea bine, să poți amenința că arunci motoarele în aer.

– Mulțumesc, Căpitane. De fapt am încercat să fac în așa fel încât să trecem prin această tranziție cu un minimum de victime.

– Vrei să spui că Fanochi e în viață?

– Am spus „un minimum", Căpitane. Îmi pare rău, dar Căpitanul Fanochi nu a cooperat. Asistentul-Șef Hybern a fost promovat.

– Câți alți ofițeri mai ai?

– Nu cred că trebuie să-ți bați capul cu asta, Căpitane.

– Ei bine, măcar nu pretinzi că *nu* o să mă ucizi.

– Dacă vrei să știi, regret că s-a ajuns aici, Căpitane. Te admir mult.

– Ți-am mai spus s-o lași baltă, Ollie.

Inverr zâmbi din nou:

– Nu ți-a plăcut niciodată să fii lingușită.

– Poți să-mi spui și mie *de ce* ai planificat insurecția asta?

– Nu, nu prea.

– Hai, fă-mi și mie plăcerea asta. Aș vrea să știu de ce trebuie să mor.

Inverr scutură din umeri:

– Pentru bani, desigur. Transportăm o încărcătură mare de arme pentru militarii de la Capăt ca să-i ajutăm să lupte împotriva insurecției actuale. Pușți, pistoale cu electroșocuri, lansatoare de rachete. Știi, doar ți-ai dat acordul pe manifest. Am fost abordat, când eram la Alpine, cu propunerea să le vindem în schimb rebelilor. Cu bonus de 30%. Mi s-a părut o afacere bună, am spus da.

– Sunt curioasă cum te-ai gândit să le dai armele. Portul spațial de la Capăt este controlat de guvernul lor.

– Armele n-ar fi ajuns niciodată acolo. Noi ieșim din Flux și suntem atacați de „pirați“ care descarcă marfa. Tu și ceilalți membri ai echipajului care nu merg pe mâna noastră mor în timpul atacului. Simplu, ușor, toți care rămân fac și ei un bănuț și sunt fericiți.

– Casa de Tois nu va fi fericită, spuse Gineos, invocând numele proprietarului navei *Mai Spune-mi*.

– Au asigurare pentru navă și pentru marfă. N-au nicio treabă.

– Dar n-o să le convină soarta lui Egerti. Va trebui să-l ucizi. Și e ginerele lui Yanner Tois.

Inverr zâmbi la auzul numelui patriarhului Casei de Tois.

– Am auzit din surse sigure că Tois nu va fi complet distrus dacă fiul lui ajunge văduv. Mai are câteva alianțe pe care un mariaj le-ar putea întări.

– Te-ai gândit la toate, atunci.

– Nu e nimic personal, Căpitane.

– Să fiu ucisă pentru bani mi se pare destul de personal, Ollie.

Inverr deschise gura să-i răspundă, dar *Mai Spune-mi Una* căzu din Flux, declanșând un set de alarme pe care nimeni de pe *Mai Spune-mi* – nici Gineos și nici Inverr – nu le auzise în afara simulării de la Academie.

Gineos și Inverr rămaseră nemișcați preț de mai multe secunde, uluiți de alarme. Apoi amândoi se repeziră spre terminalele lor și se apucară să lucreze, fiindcă *Mai Spune-mi* căzuse brusc din Flux și, dacă nu-și dădeau seama cum se pot întoarce în el, erau, fără niciun strop de îndoială, pierduți cu desăvârșire.

Acum ar fi nevoie de un pic de context.

În acest univers nu există nimic asemănător așa-numitei călătorii

„mai rapide decât lumina“. Viteza luminii nu este numai o idee bună, este regula. Nu poți ajunge la ea; cu cât accelerezi mai tare spre ea, ai nevoie cu atât mai multă energie pentru a continua să avansezi și e o idee oribilă, oricum, să mergi atât de repede, fiindcă spațiul este doar în majoritate gol și, indiferent de ce te-ai ciocni la un procent apreciabil din viteza luminii, tot te vei trezi că fragila ta astronavă devine o grămadă de bucăți de metal. Și *chiar și așa* vor trece ani sau decenii sau secole până când resturile astronavei vor trece în viteză pe lângă locul unde voiai să mergi inițial.

Nu există călătorie mai rapidă decât lumina. Dar există Fluxul.

Fluxul, care le este în general descris profanilor drept fluviul spațiu-timp alternativ care face posibilă călătoria mai rapidă decât lumina de-a lungul Sfântului Imperiu al Statelor Interdependente și a Breslelor Comerciale, supranumit pe scurt „Interdependența“. Fluxul, accesibil prin niște „găvane“ create când gravitația stelelor și a planetelor interacționează exact cum trebuie cu Fluxul, pentru a permite navelor să se strecoare și să înoate odată cu curentul către o altă stea. Fluxul, care asigurase supraviețuirea umanității după pierderea Terrei, fiindcă ajutase comerțul să înflorească în cadrul Interdependenței, garantând faptul că fiecare avanpost uman avea să dispună de resursele de care aveau nevoie ca să supraviețuiască – resurse pe care aproape niciunul dintre acestea nu ar fi reușit să le aibă separat.

Era, bineînțeles, un fel absurd de a descrie Fluxul. Fluxul nu avea nimic de-a face cu un râu – era o structură metacosmologică multi-dimensională asemănătoare unei brâne care se intersecta cu spațiul-timp local într-un fel complex, din punct de vedere topografic, influențat parțial și haotic, *dar nu esențial* de către gravitație, în care navele care îl accesau nu se deplasau în sens tradițional, ci doar profitau de natura lui vectorială, în comparație cu spațiul-timp local și

care, neînfrânată de legile universale ale vitezei, velocității și energiei, le transmite observatorilor locali *aparența* unei călătorii mai-rapide-decât-lumina.

Și chiar și *ăsta* era un soi idiot de a-l descrie, fiindcă limbile omenești sunt de tot rahatul când trebuie să descrie lucruri mai complexe decât asamblarea unei căsuțe într-un copac. Modul precis de a descrie Fluxul implica genul de matematică superioară pe care probabil doar câteva sute de ființe omenești dintre miliardele Interdependenței puteau s-o înțeleagă și cu atât mai puțin s-o descrie în mod pertinent. Probabil că nu ai fi unul dintre ei. Cum, de fapt, nu erau nici Căpitanul Gineos și nici Căpitanul Secund Inverr.

Dar Gineos și Inverr știau măcar atât: era aproape imposibil și probabil nemaiauzit în toate secolele Interdependenței ca o navă să iasă brusc din Flux. O sfâșiere aleatorie a Fluxului putea face o navă să eșueze la ani-lumină de orice planetă sau avanpost locuit de oameni. Navele breslelor erau proiectate să fie autonome timp de luni și chiar de ani de zile – și așa și trebuiau să fie, pentru că timpul de tranzit dintre sistemele Interdependenței care utilizau Fluxul putea fi de la două săptămâni până la nouă luni, dar este o diferență între a fi autonom pentru cinci ani sau un deceniu, cum erau cele mai mari nave ale breslelor, și a fi autonom pentru *totdeauna.*

Pentru că nu există călătoria mai-rapidă-ca-lumina. Există doar Fluxul.

Și, dacă ai căzut din el din întâmplare, undeva printre stele, ești un om mort.

– Am nevoie de poziția unde ne aflăm, spuse Inverr de la terminalul său.

– Mă ocup de asta, spuse Lika Dunn.

– Ridică antenele, spuse Gineos. Dacă am căzut, există un găvan de ieșire. Trebuie să găsim un găvan de intrare.

– Tocmai le desfășor, spuse Bernus, de la consola lui.

Gineos deschise canalul de comunicație spre Motoare:

– Șefule Hybern, spuse ea. Am căzut din Flux printr-o sfâșiere. Avem nevoie de motoare online imediat și va trebui să te asiguri că avem suficient câmp de forță pentru a împinge și contracara manevrele gravitaționale extreme. Nu vrem să ne transformăm în jeleu.

– Ăăăăă, veni răspunsul.

– Ei drăcie! spuse Gineos, privindu-l pe Inverr. E omul tău, Ollie, spală-te pe cap cu el.

Inverr își deschise canalul de comunicație:

– Hybern, sunt Secundul Inverr. Ce nu înțelegi din ordinul căpitanului?

– Bine, dar nu aveam o răzmeriță? întrebă Hybern.

Hybern era un as al motoarelor și asta îl făcuse să ajungă sus în ierarhia breslei. Dar era foarte, foarte tânăr.

– Tocmai am căzut din Flux, Hybern! Dacă nu găsim drumul înapoi rapid, am încurcat-o cu toții. Așa că-ți ordon să execuți ordinele Căpitanului Gineos. Ne-am înțeles?

– Da, domnule, veni răspunsul, după o clipă. Mă ocup de asta. Încep protocolul de urgență. Cinci minute până la puterea maximă. Ah, probabil că va da peste cap motoarele destul de rău, domnule. Și doamnă.

– Dacă ne bagă înapoi în Flux vedem atunci ce facem, spuse Gineos. Dă-mi un bip imediat ce ești gata, spuse ea, închizând canalul de comunicații. Ți-ai ales un moment foarte prost pentru răzmeriță, îi spuse ea lui Inverr.

– Avem poziția, spuse Dunn. Suntem la douăzeci și trei de ani-lumină de Capăt, șaizeci și unu de Shirak.

– Ceva puțuri gravitaționale?

– Nu, doamnă. Cea mai apropiată stea este o pitică roșie la aproximativ trei ani-lumină. Nimic altceva semnificativ în preajmă.

– Păi cum am căzut, dacă nu sunt puțuri gravitaționale? întrebă Inverr.

– Eva Fanocchi ar fi putut să-ți răspundă la întrebarea asta, spuse Gineos. Asta dacă n-ai fi omorât-o…

– Căpitane, nu prea e momentul pentru conversația asta.

– L-am găsit! spuse Bernus. Un găvan de intrare, la o sută de mii de klicuri de noi! Doar că…

– Doar că ce? întrebă Gineos.

– Se îndepărtează de noi, spuse Bernus. Și se micșorează.

Gineos și Inverr se uitară unul la celălalt. Din câte știau, găvanele de intrare și de ieșire ale Fluxului rămâneau aceleași, ca dimensiuni, și nu-și schimbau localizarea. Acesta era motivul pentru care puteau fi folosite pentru traficul comercial cotidian. Deplasarea și micșorarea unui găvan era o chestie nouă pentru ei.

Mă voi gândi la asta mai târziu, își spuse Gineos.

– Cât de repede se deplasează față de noi și cât de repede se micșorează?

– Se îndepărtează de noi la aproximativ zece mii de klicuri pe oră și pare că se micșorează cu zece metri pe secundă, spuse Bernus, după un minut. Nu pot să vă spun dacă sunt valori constante nici pentru viteză, nici pentru micșorare. Asta e doar ce văd acum.

– Trimite-mi datele despre găvan, îi spuse Inverr lui Bernus.

– Vrei, te rog, să le spui lacheilor tăi să aștepte afară? îi spuse Gineos lui Inverr, arătându-i pe oamenii lui înarmați. Îmi este greu să mă concentrez cu pistoalele voastre electrice țintindu-mi capul.

Inverr privi în sus spre oamenii săi și încuviință. Aceștia se

îndreptară spre gaura din perete și ieșiră.

– Stați pe-aproape, le spuse Inverr, în timp ce ieșeau.

– Deci poți să configurezi un curs spre găvan? întrebă Gineos. Înainte să se închidă?

– Lasă-mă un minut, îi spuse Inverr.

Pe puntea de comandă se făcuse liniște în timp ce lucra. Apoi adăugă:

– Da. Dacă Hybern ne dă motoarele în următoarele două minute, o să ajungem și ne mai rămâne și o marjă de timp.

Gineos încuviință și deschise canalul de comunicații spre Motoare.

– Hybern, ce mai fac motoarele mele?

– Încă treizeci de secunde, doamnă!

– Și cum stăm cu câmpurile de forță? Va trebui să ne mișcăm rapid.

– Depinde cât forțăm motoarele, doamnă. Dacă folosim toată puterea ca să acționăm nava, vom folosi și ultimul strop de energie. O vom lua din toate celelalte părți la început, dar până la urmă o vom lua și din câmpurile de forță.

– Mai bine mor iute decât încet, nu crezi, Hybern?

– Îhî, fu răspunsul.

– Motoarele sunt online, spuse Inverr.

– Da, văd, spuse Gineos, împingând degetele pe ecran. Ai navigație, îi spuse ea lui Inverr. Scoate-ne de aici, Ollie!

– Avem o problemă, spuse Bernus.

– Sigur că avem, spuse Gineos. Ce e de data asta?

– Găvanul își mărește viteza și se micșorează mai iute.

– Pe el! spuse Inverr.

– Oare chiar o să-l nimerim? întrebă Gineos.

– Probabil. O parte din navă, oricum.

– *Asta* ce mai înseamnă?

– Înseamnă că în funcție de cât de mare e găvanul, o parte din navă ar putea fi pierdută. Avem bățul și avem și inelul. Bățul e un ac lung. Inelul are diametrul de un klic. Bățul s-ar putea să reușească să treacă, Inelul mai puțin.

– Asta va distruge nava, spuse Dunn.

Gineos dădu din umeri:

– Nu e ca și cum ne-am lovi de o barieră fizică. Orice nu va intra în circumferința găvanului se va pierde. Va fi retezată ca de o lamă. Să sigilăm pereții etanși de compartimentare până la spițele inelului și vom supraviețui.

Își întoarse capul spre Inverr:

– Asta dacă putem modela bula.

Bula era învelișul subțire al spațiu-timpului local, înconjura de un câmp de forță generat de *Mai Spune-mi* , care însoțea nava pe drumul ei spre Flux. Din punct de vedere tehnic nu exista un *acolo* în interiorul Fluxului. Orice navă care nu aducea o pungă de spațiu-timp cu ea în Flux înceta să mai existe în orice sens inteligibil.

– Putem modela bula, spuse Inverr.

– Ești sigur?

– Chiar dacă nu sunt, nu va mai conta oricum.

Gineos bombăni și se întoarse spre Dunn:

– Instituie o alarmă generală, scoate-i pe toți din inel și trimite-i în băț! spuse ea, întorcându-se din nou spre Inverr. Cât mai avem până să intrăm în găvan?

– Nouă minute.

– Ceva mai mult de-atâta, zise Bernus. Găvanul continuă să ia viteză.

– Spune-le că au cinci minute, îi spuse Gineos lui Dunn. După aceea vom sigila inelul.

– Dacă sunt pe partea greșită a sigiliului, se pot pierde, continuă Dunn.

– Presupun că le vei da drumul unora dintre oamenii pe care i-ai închis în compartimentele lor, îi spuse ea lui Inverr.

– Pe Piter l-am sudat în compartimentul lui, spuse Inverr, despre șeful securității. Se uita la monitor și făcea mici retușuri pentru calea lui *Mai Spune-mi*! Nu prea e timp să mai schimb asta.

– Minunat!

– Va fi la limită, știi asta, nu?

– Să prindem găvanul?

– Da. Dar mă gândeam, dacă pierdem inelul. Suntem două sute de oameni pe navă Aproape toată hrana și resursele noastre sunt în inel. Mai avem o lună până la Capăt. Nici în cele mai fericite circumstanțe n-o s-o scoatem la capăt cu toții.

– Ei bine, spuse Gineos, presupun că te-ai gândit să mă mănânci pe mine mai întâi,

– Ar fi un sacrificiu nobil din partea ta, Căpitane.

– Nu reușesc să-mi dau seama dacă glumești sau nu, Ollie.

– În acest moment, Căpitane, nici eu.

– Presupun că e un moment la fel de bun ca oricare să-ți spun că nu mi-ai plăcut prea tare niciodată.

Inverr zâmbi la auzul cuvintelor ei, dar nu-și clinti ochii de pe monitor:

– Știu asta, Căpitane. Acesta este motivul pentru care am fost de acord cu revolta.

– Asta și banii.

– Asta și banii, da. Acum lasă-mă să lucrez.

Următoarele câteva minute urmau să arate că Inverr, cu toate defectele sale ca secund, era cel mai bun navigator pe care-l văzuse

vreodată Gineos. Găvanul de intrare nu se retrăgea liniar față de *Mai Spune-mi*! părea să se ferească și să ocolească, să sară în sus și-n jos, ca un dansator invizibil care nu putea fi urmărit decât cu niște murmure fragile de frecvență radio acolo unde Fluxul apăsa pe spațiu-timp. Bernus urma să se țină scai de găvan și să le transmită ultimele date; Inverr urma să aplice reglajele și să aducă nava *Mai Spune-mi* inexorabil din ce în ce mai aproape de găvan. Era unul dintre mărețele acte spațiale, poate unul dintre cele mai mărețe din istoria umanității. În ciuda a orice, Gineos se simți mândră că se află acolo.

– Hm, avem o problemă, spuse Inginerul-Șef Interimar Hybern pe canalul de comunicații. Suntem în punctul în care motoarele trebuie să înceapă să preia putere de la celelalte sisteme.

– Trebuie să împingem câmpurile de forță, spuse Gineos. Orice altceva e negociabil.

– Am nevoie de navigație, spuse Inverr, rămas cu ochii lipiți de ecran.

– Avem nevoie de împingere și de navigație, îl corectă Gineos. Orice altceva e negociabil.

– Ce facem cu echipamentul de supraviețuire? întrebă Hybern.

– Dacă nu facem asta în următoarele treizeci de secunde, nu va mai avea nicio importanță dacă mai respirăm sau nu, îi spuse Inverr lui Gineos.

– Taie tot cu excepția navigației și împingerii, spuse Gineos.

– Am înțeles! spuse Hybern și imediat aerul din *Mai Spune-mi* deveni mai răcoros și mai stătut.

– Găvanul s-a micșorat până la un diametru de aproape două klicuri, spuse Bernus.

– Va fi la limită, încuviință Inverr. Cincisprezece secunde până la găvan.

– Un punct virgulă cinci klicuri…

– Bernus, taci naibii din gură, te rog!

Bernus tăcu naibii din gură, Gineos se ridică, își aranjă hainele și se duse să-i fie alături secundului ei.

Inverr începu numărătoarea inversă a ultimelor zece secunde, apoi o abandonă la șase pentru a anunța că modelează bula de spațiu-timp și o reluă de la trei. La zero, Gineos putu să vadă din unghiul ei favorabil, din imediata lui apropiere, că zâmbea.

– Suntem înăuntru. Suntem cu toții înăuntru. Toată nava, spuse el.

– Ai făcut o treabă extraordinară, Ollie, spuse Gineos.

– Mda, cred și eu. Nu că m-aș umfla în pene sau ceva de genul ăsta.

– Du-te și umflă-te în pene. Echipajul a supraviețuit datorită ție!

– Mulțumesc, Căpitane, spuse Inverr. Se întoarse s-o privească pe Gineos, continuând să zâmbească și chiar în clipa aceea ea îi înfipse țeava aruncătorului de săgeți pe care tocmai îl scosese din cizmă în orbita ochiului stâng și apăsă pe trăgaci. Săgeata i se descărcă în ochi cu un *poc* slab. Celălalt ochi al lui Inverr păru foarte surprins, după care Inverr se prăbuși mort pe podea.

De pe cealaltă parte a peretelui, lacheii lui Inverr țipară alarmați și-și ridicară pistoalele cu electroșocuri. Gineos își ridică mâna și, ce să vezi, se opriră:

– E mort, spuse ea și apoi își puse cealaltă mână pe monitorul terminalului lui Inverr. Și tocmai am activat o comandă care va arunca în aer fiecare cameră de depresurizare pe care o are nava în bulă. În secunda în care mâna mea se ridică de pe monitor, toată lumea de pe navă moare, inclusiv voi. Așa că voi decideți cine moare azi: Ollie Inverr sau toată lumea. Împușcați-mă și moare toată lumea. Dacă nu vă aruncați armele în următoarele zece secunde, vom muri cu toții. E alegerea voastră!

Își aruncară cu toții armele jos. Gineos îi făcu semn lui Dunn și acesta se duse și le adună, dându-i una lui Bernus și alta căpitanului,

care își luă mâna de pe monitor ca s-o ia. Unul dintre lachei icni când o văzu.

– La naiba, dar creduli mai sunteți, îi spuse Gineos, fixând pistolul electric pe poziția „neletal“ și împușcându-i rapid pe toți trei.

Căzură, inconștienți.

Se întoarse spre Dunn și Bernus:

– Felicitări, sunteți promovați, le spuse ea. Acum să vă văd. Avem niște rebeli de rezolvat. La treabă, hai!

PARTEA ÎNTÂI

1

În timpul săptămânii dinaintea morții, Cardenia Wu-Patrick rămase mai mult la căpătâiul tatălui ei, Batrin, care, după ce fusese informat de faptul că afecțiunea lui depășise limitele competenței medicale și că tot ce-i mai rămăsese erau îngrijirile paliative, hotărâse să moară acasă, în patul său favorit. Cardenia, care știuse de mai mult timp că sfârșitul îi era aproape, își eliberase programul de sarcini pe o perioadă nedefinită și-și instalase un scaun confortabil lângă patul lui.

– Nu ai altceva de făcut decât să stai pe-aici? glumi Batrin cu fata lui, unicul copil care avea să-i supraviețuiască, în timp ce ea se așeza să-și petreacă sesiunea de dimineață cu tatăl ei.

– Deocamdată nu, spuse ea.

– Mă îndoiesc. Sunt sigur că de fiecare dată când ieși din cameră și te duci în baie ești acostată de sclavii tăi care au nevoie de semnătura ta pe vreun document.

– Nu, spuse Cardenia. Totul e, acum, în mâinile Comitetului executiv. Totul este în modul de așteptare pentru viitorul previzibil.

– Până când voi muri, spuse Batrin.

– Până vei muri.

Auzindu-i vorbele, Batrin râse slab, pentru că așa le făcea pe toate

acum.

– Asta, din păcate, este foarte previzibil.

– Încearcă să nu te mai gândești la asta, spuse Cardenia.

– Ție ți-e ușor să spui.

Căzură amândoi pe gânduri într-o liniște prietenoasă, până când, auzind un zgomot, Batrin făcu o grimasă tăcută și se întoarse către fiica lui:

– Ce se aude?

Cardenia își întoarse ușor capul:

– Te referi la cântece?

– *Cântece* sunt?!

– Ai o mulțime de simpatizanți afară, spuse Cardenia.

Batrin zâmbi, auzind-o:

– Ești sigură că sunt simpatizanți?

Batrin Wu, tatăl Cardeniei, era, din punct de vedere oficial, Attavio al VI-lea, Împărax al Sfântului Imperiu al Statelor Interdependente și al Breslelor Comerciale, Regele Centrului Comercial și al Națiunilor Asociate, Șeful Bisericii Interdependente, Moștenitorul Terrei și Părintele Tuturor, Cel de-al Optzeci și Șaptelea Împărax al Casei de Wu, care-și revendica genealogia de la Profeta-Împărax Rachela I, fondatoarea Interdependenței și Mântuitoarea Omenirii.

– Suntem siguri, spuse Cardenia.

Cei doi se aflau la Brighton, reședința imperială de la Hubfall, capitala Centrului Comercial și reședința favorită a tatălui ei. Sediul imperial oficial se afla la mai multe mii de klicuri în susul puțului gravitațional, la Xi'an, stația spațială extinsă care plana peste suprafața Centrului, vizibilă de pe Hubfall ca o farfurie reflectivă gigantică aruncată în întuneric sau care ar fi putut fi vizibilă, dacă cea mai mare parte din Hubfall s-ar fi aflat oriunde în apropierea

suprafeței planetei. Hubfall, ca oricare alt oraș de la Centru, fusese mai întâi detonat, apoi sculptat în roca planetei cu doar câteva cupole de serviciu și structuri pestrițe la suprafață. Acele cupole vegheau la apusul etern, așteptând un răsărit pe care planeta blocată de rotația sa sincronă nu l-ar fi putut oferi niciodată și care, dacă l-ar fi oferit, i-ar fi ars de vii pe cetățenii Centrului care s-ar fi copt ca niște cartofi la grătar, urlând de durere.

Attavio al VI-lea ura Xi'an-ul și nu stătea acolo mai mult decât era absolut necesar. Nu avea nicio intenție să moară acolo. Brighton era casa lui și, departe de ea, o mie sau mai mulți simpatizanți care-i urau sănătate strânși în fața porții lui, strigându-i numele și, din când în când, intonând imnul imperial sau „Ce zici tu", melodia de încurajare a echipei de fotbal imperiale. Toți simpatizanții, Cardenia o știa bine, fuseseră aprobați cu rigurozitate înainte de a li se permite să ajungă la un klick de poarta Brightonului și în raza auditivă a Împăraxului. Unii dintre ei nici măcar nu trebuiseră să fie plătiți ca să-și facă apariția.

– Pe câți a trebuit să-i plătim? întrebă Batrin.

– Aproape pe nimeni, spuse Cardenia.

– Eu a trebuit să plătesc trei mii de oameni ca să vină să-mi ovaționeze mama pe patul ei de moarte A trebuit să le plătesc mult.

– Ești mai popular decât era mama ta.

Cardenia nu-și cunoscuse bunica, Împărax Zetian III, dar povestirile din istorie te cam făceau să-ți înghețe sângele în vine.

– Până și-o piatră ar fi fost mai populară decât mama mea, spuse Batrin. Dar nu ar trebui să te amăgești, copila mea. Niciun Împărax al Interdependenței nu a fost prea popular. Nu intră în fișa postului.

– Măcar ai fost mai popular decât mai toți ceilalți, sugeră Cardenia.

– Iată de ce nu a trebuit să-i plătești decât pe *câțiva* dintre oamenii de la fereastra mea.

– Îi pot alunga, dacă vrei.

– Sunt în ordine. Vezi dacă acceptă dedicații.

Imediat Batrin ațipi din nou și, când Cardenia fu sigură că a adormit, se ridică din scaun și se duse în cabinetul privat al tatălui ei, pe care i-l rechiziționase pentru perioada cât stătea aici cu el, și care avea să fie oricum al ei în curând. Ieșind din dormitorul tatălui ei văzu un escadron de profesioniști medicali, în frunte cu Qui Drinin, doctorul imperial, care veneau să-l spele, să-i verifice semnele vitale și să se asigure că se simțea cât mai bine putea să se simtă cineva care se confruntă cu o boală incurabilă și dureroasă din care nu-și va mai reveni niciodată.

În cabinetul lui privat era Naffa Dolg, proaspăta Șefă de Stat Major numită de Cardenia. Naffa așteptă până când Cardenia ajunse la micul frigider, își scoase o băutură răcoritoare, se așeză, deschise băutura, luă două înghițituri din doză, apoi așeză băutura pe biroul tatălui ei.

– Ia-ți un suport de pahar, îi spuse Naffa șefei ei.

– Pe bune? îi replică Cardenia.

Naffa îi arătă biroul cu degetul:

– Biroul acela a fost la început biroul lui Turinu al II-lea. Are șase sute cincizeci de ani. I-a fost dăruit de tatăl Genevievei N'don, care avea să devină soția lui după ce…

Cardenia ridică o mână:

– Destul. Se întinse peste birou, înșfăcă o cărticică legată în piele, o trase spre ea și-și așeză băutura pe ea.

Apoi zări expresia lui Naffa:

– Acum ce mai e?

– O, nimic, spuse Naffa. Doar că suportul tău este o primă ediție a cărții lui Chao, *Comentarii asupra Doctrinelor Racheliene,* ceea ce înseamnă că are aproape o mie de ani și este nespus de neprețuită, și numai gândul de a pune o băutură pe ea este probabil o blasfemie de

cel mai înalt grad.

– Of, Doamne! Cardenia mai luă o sorbitură din băutura sa și așeză doza jos pe covor lângă birou. Acum ești mulțumită? Doar dacă covorul nu este și el nespus de neprețuit.

– Acum, că veni vorba…

– Putem stipula că orice lucru din această încăpere, în afară de noi două, este probabil vechi de sute de ani și a fost dăruit inițial unuia dintre strămoșii noștri de către un alt personaj istoric faimos și că e de neprețuit sau măcar face mai mult decât pot câștiga majoritatea oamenilor în toată viața lor? E ceva în camera asta care nu se potrivește acestei descrieri?

Naffa arătă spre frigider:

– Cred că este doar un frigider obișnuit.

Cardenia găsi un suport de pahare pe birou în cele din urmă, își luă băutura de pe covor și o așeză pe el:

– Acest suport are probabil patru sute de ani și este un cadou de la Ducele de Capăt, spuse ea, apoi își privi asistenta: Nu-mi spune că nu-i așa!

– N-o să-ți spun, spuse Naffa și-și scoase tableta.

– Dar *știi*, nu-i așa?

– Ai cereri de la Comitetul Executiv, spuse Naffa, ignorând ultimul comentariu al șefei ei.

Cardenia se luă cu mâinile de cap:

– Bineînțeles că am.

Comitetul Executiv consta din reprezentanții a trei bresle, trei ministere din parlament și trei arhiepiscopi ai bisericii. În alte vremuri, Comitetul era legătura directă a Împăraxului cu cele trei centre de putere din Interdependență. Acum aveau sarcina de menținere a continuității guvernului în timpul acestor ultime zile de domnie a

Împăraxului. O isterizau puțin pe Cardenia.

– Mai întâi vor să apari pe rețele, pentru a „calma temerile imperiului“, cum s-au exprimat ei, cu privire la situația tatălui tău.

– Moare, și anume foarte repede, spuse Cardenia. Nu sunt sigură dacă asta i-ar putea calma.

– Cred că ar prefera ceva un pic mai însuflețitor. Au trimis și un discurs.

– Nu are rost să liniștim imperiul. Până trimit eu înapoi discursul la Capăt va fi murit de nouă luni standard. Chiar și Bremen se află la două săptămâni distanță.

– Mai sunt și Centrul, și Xi'an, și alte națiuni asociate sistemului. Cea mai depărtată dintre ele e doar la cinci ore-lumină.

– Știu cu toții deja că e pe moarte.

– Nu e vorba despre faptul că moare, ci despre continuitate.

– Dinastia Wu durează de o mie de ani, Naffa. Nimeni nu este *atât* de îngrijorat de continuitate.

– Nu asta e continuitatea care-i îngrijorează pe ei. Sunt îngrijorați de viețile lor de zi cu zi. Indiferent cine devine Împărax, lucrurile se vor schimba. Sunt trei sute de milioane de supuși imperiali în sistem, Cardenia. Și îi vei moșteni. Ei știu că dinastia nu se va schimba. E vorba despre tot restul.

– Nu pot să cred că ești de partea Comitetului executiv în chestiunea asta.

– Chiar și un ceas oprit arată ora exactă de două ori pe zi.

– Ai citit discursul?

– Da, e îngrozitor.

– O să-l rescrii?

– L-am rescris deja.

– Altceva?

– Voiau să știe dacă ți-ai schimbat punctul de vedere în legătură cu Amit Nohamapetan.

– Punctul meu de vedere despre ce? Dacă să mă întâlnesc sau să mă mărit cu el?

– Ei speră, cred, că prima chestiune va conduce la următoarea.

– M-am întâlnit o dată cu el. Din cauza asta nu vreau să-l mai întâlnesc. Și nu mă voi mărita cu el în niciun caz.

– Comitetul Executiv, anticipând probabil reticența ta, dorește să-ți reamintească faptul că fratele tău, Defunctul Prinț Moștenitor, fusese de acord în principiu să se căsătorească cu Nadashe Nohamapetan.

– Mai bine mă căsătoresc cu ea decât cu fratele ei.

– Anticipând că ai putea spune acest lucru, Comitetul Executiv dorește să-ți reamintească faptul că această opțiune ar fi și ea acceptabilă pentru toți cei interesați.

– Nu am de gând să mă mărit *nici* cu ea, spuse Cardenia. Nu-mi place niciunul dintre ei. Sunt niște oameni îngrozitori.

– Sunt niște oameni îngrozitori, dar influența casei lor crește în cadrul ierarhiei breslelor comerciale și dorința lor de a se alia cu Casa de Wu ar permite imperiului să capete o pârghie cu care să manipuleze breslele pe care nu a avut-o de secole.

– Acum vorbești tu sau Comitetul Executiv?

– 80% Comitetul Executiv.

– Tu chiar susții chestia asta în proporție de 20%? Răspunse Cardenia, prefăcându-se a fi șocată.

– Prin acest 20% recunosc faptul că mariajele politice sunt ceva care li se întâmplă oamenilor ca dumneavoastră, care vor deveni în curând Împărax și care, în ciuda apartenenței la o dinastie milenară pe care-și sprijină credibilitatea, au totuși nevoie de aliați care să țină breslele la respect.

– Acum o să-mi povestești toate momentele din ultima mie de ani când Împăracșii Wu au fost, practic, marionetele intereselor breslelor, nu-i așa?

– Acum o să-ți reamintesc că mi-ai oferit acest post nu numai din cauza unei relații personale de prietenie cu mine și pentru experiența mea cu politicile de la curte, dar, și fiindcă am un doctorat în istoria dinastiei Wu și știu mai multe despre familia ta decât tine, spuse Naffa. Dar, bineînțeles, aș putea face și celălalt lucru de care vorbești.

Cardenia oftă:

– Nu ne paște totuși pericolul de a ne transforma în marionetele breslelor.

Naffa o cercetă cu privirea pe șefa ei, în tăcere.

– Glumești, spuse Cardenia.

– Casa de Wu este ea însuși o familie comercială și are monopolul în construcția de nave și producția de arme militare, spuse Naffa. În plus, controlul armatei trece pe la Împărax, nu pe la bresle. Așa că nu, fiindcă ar fi foarte greu pentru bresle sau pentru oricare dintre casele care le controlează să atace conducerea Casei sau a imperiului pe termen scurt. Acestea fiind spuse, tatăl tău a fost foarte tolerant în ceea ce privește controlul caselor comerciale și le-a permis mai multora dintre ele, inclusiv Nohamapetanilor, să creeze centre de putere așa cum nu au mai existat în ultimii două sute de ani. Asta ca să nu pomenim despre Biserică, care-și are și ea propriul centru de putere. Și e de așteptat să-i vezi pe toți aceștia cum încearcă să pună mâna pe mai multă putere pentru ei înșiși, fiindcă se așteaptă să fii slabă ca Împărax.

– Mulțumesc, spuse Cardenia, acră.

– Nu e nimic personal. Ascendența ta ca moștenitoare a fost neașteptată.

– Mie-mi spui?

– Nimeni nu știe ce să creadă despre tine.

– Cu excepția Comitetului executiv, care dorește să mă mărite cât mai iute.

– Vor să-și păstreze o alianță potențial existentă.

– O alianță cu niște oameni îngrozitori.

– Oamenii într-adevăr drăguți nu câștigă prea des puterea.

– Vrei să spui că sunt o excepție, zise Cardenia.

– Nu-mi aduc aminte să fi spus că ești drăguță.

– Astea nu trebuiau să fie deloc problemele tale, îi spuse Batrin Cardeniei mai târziu.

Era din nou în dormitorul lui, așezată pe scaun. Personalul medical ce îl îngrijise se retrăsese în camerele adiacente. Erau din nou doar ei doi, plus o tonă de dispozitive medicale.

– Știu, spuse Cardenia. Mai avuseseră discuția asta, dar știa că urmează s-o poarte din nou.

– Fratele tău era cel ce fusese pregătit pentru toate astea, continuă Batrin și Cardenia încuviință, în timp ce el bâiguia încet în continuare.

Fratele ei, Rennered Wu, era, de fapt, fratele ei vitreg. Acesta era fiul consoartei imperiale Glenna Costu, în timp ce Cardenia apăruse ca rezultat al unei legături scurte dintre Împărax și mama ei, Hannah, profesoară de limbi antice. Hannah Patrick îl cunoscuse pe Împărax în timp ce-i servise drept ghid la vizitarea unei colecții de cărți rare de la Biblioteca Spode de la Universitate din Hubfall. Cei doi corespondaseră despre diverse chestiuni academice după aceea și pe urmă, la câțiva ani de la moartea fulgerătoare a consoartei imperiale, Împăraxul îi dăruise mai întâi lui Hannah Patrick o ediție rară a *Qașidat-ul-Burda* și apoi, nu mult după aceea, ceva ce fusese o surpriză pentru amândoi: pe Cardenia.

Rennered era deja moștenitorul lui, iar Hannah Patrick, după ce s-a gândit mai bine, a hotărât că ar fi fost mai potrivit să pășească în afara unei camere de presurizare decât să devină un accesoriu permanent al curții imperiale. Drept urmare, copilăria Cardeniei a fost minunată, dar departe de capcanele puterii reale. Cardenia a fost recunoscută drept copilul său de către Împărax și și-a vizitat celebrul său tată în mod regulat, dar nu prea des. Din când în când, fusese ironizată de colegi care o numeau „prințesă", dar nu prea des sau cu prea multă răutate, fiindcă, de fapt, chiar era o prințesă, iar celor ce asigurau securitatea imperială nu le prea ardea de glume.

Copilăria ei și tinerețea fuseseră cât de normale puteau fi pentru fiica celui mai puternic om din universul cunoscut, ceea ce însemna nu foarte normale, dar suficient încât Cardenia să poată întrevedea, de la distanță, normalitatea. Urmase Universitatea din Hubfall, își luase licențele în literatură și în educație, iar după absolvire se gândise serios să-și facă o carieră din a susține programe legate de artă și inițiative pentru cei dezavantajați.

Și apoi Rennered găsise de cuviință să moară la curse, izbindu-se pe sine și automobilul său șarmant de retro de un zid în timpul unei curse de caritate cu șoferi de curse adevărați și practic autodecapitându-se în timpul acestei acțiuni. Cardenia nu urmărise niciodată filmul video cu acest accident – era fratele ei, de ce ar fi făcut-o? –, dar citise după aceea raportul de autopsie, care, după ce excludea orice suspiciune de joc murdar, nota caracteristicile de siguranță ale automobilului și improbabilitatea unui accident fatal, și cu atât mai puțin a unuia care să sfârșească cu o decapitare.

Cardenia aflase mai târziu că, la licitația de caritate ce a urmat cursei, Rennered trebuia să anunțe în mod public logodna sa cu Nadashe Nohamapetan. Legătura dintre aceste două evenimente i-a rămas bine fixată în minte după aceea.

Cardenia nu fusese niciodată apropiată de Rennered – era adolescent când se născuse ea și cercurile lor nu s-au intersectat –, însă acesta se purtase frumos cu ea. Copil fiind, îl idolatrizase de la distanță pentru stilul lui ușuratic și, pe măsură ce creștea și vedea cât de mult din adorația faimei imperiale trecuse pe lângă ea și se așezase pe umerii lui, începuse să se simtă ușurată că exista el care să o preia. Rennered părea s-o savureze mai mult decât ar fi savurat-o ea vreodată.

Și apoi el murise și, brusc, imperiul avea nevoie de un alt moștenitor al tronului de Împărax.

– Am impresia că te-am pierdut pe drum, spuse Batrin.

– Îmi pare rău, spuse Cardenia. Mă gândeam la Rennered. Mi-aș fi dorit să fie încă aici.

– Și eu. Însă probabil din alte motive.

– Aș fi fost mai bucuroasă dacă el te-ar fi succedat. La fel ca mine, mulți alții.

– Cu siguranță, copila mea. Dar ascultă, Cardenia. Nu-mi pare rău că-mi urmezi la tron.

– Mulțumesc.

– Vorbesc serios. Rennered ar fi fost un Împărax absolut superb. Era născut pentru acest rol, la fel ca mine. Tu nu, în schimb. Dar ăsta nu e un lucru rău.

– Eu cred că este. Habar n-am ce fac, mărturisi Cardenia.

– Nimeni dintre noi nu știe ce face, spuse Batrin. Diferența este că tu știi asta. Dacă Rennered ar fi aici, nici el nu ar avea nicio idee, dar ar avea mai multă încredere. Și de aceea se ducea mereu cu capul înainte, la fel ca mine și ca mama mea și ca bunicul meu. Poate că vei rupe tu tradiția familiei.

Cardenia zâmbi, auzindu-l.

Batrin își ridică capul, aproape imperceptibil:

– Tot nu știi ce să crezi despre mine, nu-i așa? întrebă el.

– Nu, recunoscu Cardenia. Sunt bucuroasă că am reușit să ne cunoaștem mai bine în ultimele luni, dar … Ea își deschise mâinile cu palmele în sus: Dar tot restul…

Batrin zâmbi:

– Ai vrea să ajungi să-ți cunoști tatăl, și când colo trebuie să te concentrezi ca să te pregătești să conduci universul.

– Sună ridicol, dar așa este.

– E vina mea. Știi că ai fost un accident. Cel puțin în ceea ce mă privește.

Cardenia încuviință, apoi el continuă:

– Cu toții, inclusiv mama ta, mi-au spus că ar fi mai bine să te țin la distanță. Și mi-a convenit să fiu de acord cu ei.

– Știu. Nu te-am învinovățit niciodată pentru asta.

– Așa e, și trebuie să recunoști că e ciudat, spuse Batrin.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Ești cu adevărat o prințesă, dar nu ai trăit viața unei prințese. Cred că nu mă înșel când spun că majorității oamenilor nu le-ar fi convenit o asemenea situație.

Cardenia scutură din cap:

– Mi-a plăcut faptul că era ceva opțional. Când aveam opt ani, mi-a displăcut puțin situația. Însă, când am ajuns destul de mare să știu ce înseamnă să fii o prințesă, m-am bucurat că am ratat cea mai mare parte din povestea asta.

– Dar până la urmă nu ai scăpat.

– Da, așa e, fu de acord Cardenia.

– Tot nu vrei să fii Împărax, nu-i așa?

– Nu, nu vreau. Mai degrabă aș da titlul unui văr sau unui nepot, sau oricui altcuiva.

– Dacă Rennered se căsătorea mai devreme și avea un copil, n-ai mai fi avut problema asta. Dar nu s-a căsătorit. Și oricum, dacă s-ar fi căsătorit cu femeia aceea, Nohamapetan, și ea i-ar fi adus un moștenitor, atunci ea ar fi fost regent. Și asta pare o idee proastă, s-o lași să conducă totul fără s-o poți controla.

– Tu l-ai împins să se căsătorească cu ea.

– Politică. Și asupra ta se fac deja presiuni să te căsătorești cu fratele ei, presupun.

– Da.

– Este avantajos din punct de vedere politic.

– Vrei să mă căsătoresc cu el?

Batrin tuși îndelung. Cardenia îi turnă un pahar cu apă și i-l ținu la buze ca să soarbă din el:

– Mulțumesc. Nu. Nadashe Nohamapetan este o ființă fără suflet și ticăloasă, dar Rennered nu era nici el vreun inocent. Îmi amintea de mama mea în felul în care era ea. El ar fi ținut-o în frâu și i-ar fi plăcut provocarea, și i-ar fi plăcut și ei. Tu nu ești ca Rennered și Amit Nohamapetan nu e genial, ca sora lui, ca să te poți consola cu asta.

– E plicticos.

– Un fel mult mai succint de a-l descrie.

– Dar tocmai ai spus că e o partidă bună din punct de vedere politic.

Batrin ridică slab din umeri:

– Da, am spus, și ce dacă am spus? Vei fi Împărax, foarte curând.

– Și atunci nimeni n-o să-mi mai poată spune ce să fac.

– Ba bine că nu, spuse Batrin. Abia atunci o să-ți spună *cu toții* ce să faci. Dar nu va trebui să-i asculți mereu.

– Cât mai are de trăit? îl întrebă Cardenia pe Qui Drinin la cină.

Cardenia cina, mai exact, în sufrageria privată din apartamentul rezidențial, care era decorată doar ridicol de somptuos și nu de-a

dreptul îngrozitor de somptuos, ceea ce o făcea să contrasteze într-un mod fermecător cu restul apartamentelor rezidențiale. Drinin nu mânca, ci stătea în picioare, așteptând să-și prezinte raportul. Îl întrebase dacă vrea să mănânce, însă acesta o refuzase atât de iute încât Cardenia se întreba dacă nu încălcase cine știe ce bucățică de protocol imperial.

– Nu mai mult de o zi, cred, doamnă, spuse Drinin. Sistemul lui renal e, practic, prăbușit și, deși îl putem ajuta cu asta, acel sistem nu le depășește pe celelalte decât cu foarte puțin. Sistemul pulmonar, respirator și celelalte sisteme au atins niveluri critice. Tatăl dumneavoastră înțelege că ar putea fi luate măsuri eroice, dar acestea nu i-ar prelungi viața decât cu câteva zile în cel mai bun caz. A ales să nu le primească. În acest moment încercăm doar să-l facem să se simtă cât mai bine posibil.

– Este încă lucid, spuse Naffa.

Nici ea nu mânca.

Drinin încuviință și se întoarse pentru a i se adresa Cardeniei:

– Nu trebuie să vă așteptați ca acest lucru să continue, doamnă, mai ales că toxinele continuă să se înmulțească în sângele lui. Cu riscul de a părea îndrăzneț, dacă aveți să-i spuneți ceva important tatălui dumneavoastră, ar trebui să o faceți cât mai curând posibil.

– Mulțumesc, Doctore, spuse Cardenia.

– Desigur, doamnă. Și pot să-mi permit să vă întreb cum vă simțiți?

– Personal sau medical?

– Oricare din acestea, doamnă. Știu că v-ați instalat rețeaua acum câteva săptămâni. Aș dori să mă asigur că nu aveți efecte secundare din acest motiv.

Cu mâna cu care nu ținea niciun tacâm, Cardenia pipăi locul din spate de la baza craniului ei, unde îi fusese implantată sămânța rețelei neurale imperiale, pentru a-i crește în creier în decurs de aproximativ

o lună.

– Am avut niște dureri de cap în săptămâna care a urmat implantării, spuse ea. Sunt bine.

Drinin încuviință:

– Foarte bine. Istoric vorbind, durerile de cap nu sunt neobișnuite. Dacă însă vă confruntați cu orice alt tip de efecte secundare, vă rog să-mi spuneți, desigur. Ar trebui să se fi implantat complet acum, dar nu se știe niciodată.

– Mulțumesc, Doctore, spuse Cardenia.

– Doamnă... Drinin încuviință și începu să se retragă.

– Doctore Drinin.

Drinin se opri și se întoarse:

– Doamnă?

– După tranziție, mi-ar face plăcere ca dumneata și personalul dumitale să rămâneți în slujba Împăraxului.

Drinin zâmbi și făcu o plecăciune adâncă:

– Desigur, doamnă, spuse el și plecă.

– Știi că nu trebuie să ceri fiecărui membru al personalului Împăraxului să rămână, spuse Naffa, după ce el ieșise. Altfel o să-ți petreci prima lună făcând doar asta.

Cardenia arătă spre locul pe unde ieșise doctorul:

– Omul acela o să mă consulte decenii întregi, spuse ea. Cred că e bine să-i cer personal să rămână.

Privi apoi spre asistenta ei:

– E ciudat, vezi tu, să nu mănânci împreună cu mine. Să stai acolo cu tableta ta și să aștepți să-ți spun tot felul de chestii.

– Personalul nu ia masa cu Împăraxul.

– Ba da, dacă Împăraxul o cere.

– Îmi ordoni să mănânc cu tine chestia aia dezgustătoare pe care o

mănânci tu?

– Nu e dezgustătoare. Este o bouillabaisse [2] de pește-scorțișoară. Și nu, nu-ți ordon. Îți spun că poți, dacă vrei, să mănânci ceva cu prietena ta Cardenia.

– Mulțumesc, Car, spuse Naffa.

– Ultimul lucru care-mi trebuie acum este ca tu să te porți tot timpul de parcă ai face parte din personal. Chiar am nevoie de prieteni. Prieteni care să nu se agite în legătură cu cine sunt eu. Tu ai fost singura fată din câte am cunoscut pe când eram mici căreia nu i-a păsat prea mult că sunt o prințesă.

– Părinții mei sunt republicani, îi aminti Naffa prietenei ei. Dacă te-aș fi tratat diferit pentru că tatăl tău era cine era, m-ar fi dezmoștenit. Și așa sunt destul de scandalizați că lucrez acum pentru tine.

– Așa, să nu uit: când devin Împărax, o să te pot înnobila.

– Să nu te prind, Car, spuse Naffa. N-o să-i mai pot vizita pe ai mei de sărbători.

– Și totuși cum ți-ar suna să fii numită Baroneasă?

– Dacă nu termini, îți torn supa de pește în cap, o avertiză Naffa.

Cardenia zâmbi, auzind-o.

– Am văzut filmul pe care l-ai făcut, spuse Batrin, imediat ce se deșteptă.

Cardenia observă că Drinin avusese dreptate: era confuz și rătăcit.

– Cel în care vorbești despre mine, adăugă apoi.

– Și ce părere ți-a făcut? întrebă Cardenia.

– E drăguț. Nu a fost scris de Comitetul Executiv, nu?

– Nu.

Comitetul Executiv se tot plânsese în legătură cu discursul rescris de Naffa până când Cardenia îi informase că ori rămâne textul Naffei,

ori nu va mai fi niciun discurs. Savurase prima ei victorie asupra forțelor politice tripartite care serveau de contragreutate Împăraxului. Nu se iluziona însă că vor mai urma multe, după ce avea să preia puterea.

– Bine, spuse Batrin. Ar trebui să fii propriul tău Împărax, fiica mea. A nimănui altcuiva.

– O să țin minte asta.

– Te rog.

Batrin închise ochii pentru o clipă și păru că ațipește din nou.

– Ți-ai ales deja un nume imperial? adăugă după o vreme.

– Credeam că pot să mi-l păstrez pe al meu, spuse Cardenia.

– Cum? Nu! făcu Batrin. Numele tău adevărat este doar pentru lumea ta intimă. Pentru prieteni și soți, și copii, și amanți. Vei avea nevoie de acest nume intim. Nu-l dărui imperiului.

– Ce nume folosea mama când te chema?

– Îmi spunea Batrin. Cel puțin suficient de mult timp încât să conteze.

– Ce mai face mama ta?

– E bine.

Cu trei ani înainte, Hannah Patrick acceptase un post de prodecan la Institutul de Tehnologie Guelph, la zece săptămâni de Centru cu Fluxul. Așa că știrile despre înrăutățirea stării Împăraxului îi ajunseseră deja și ei la urechi. Dar nu avea să afle că fiica ei devenise Împărax decât la mult timp după aceea. Cardenia știa că mama ei avea sentimente profund contradictorii în legătură cu ascensiunea ei.

– M-am gândit la un moment dat să mă însor cu ea, spuse Batrin.

– Mi-ai spus.

Cardenia auzise o altă poveste de la mama ei, dar nu era momentul potrivit să aducă vorba despre asta. Împăraxul încuviință și schimbă

subiectul:

– Pot să-ți sugerez un nume? Ca nume imperial?

– Da, te rog.

– Grayland.

Cardenia se încruntă:

– Nu cunosc numele acesta.

– După ce mor, caut-o. Apoi vino să-mi spui.

– Așa voi face.

– Bine, bine. Vei fi un Împărax bun, Cardenia.

– Mulțumesc.

– Trebuie să fii. Imperiul va avea nevoie de asta, în cele din urmă.

Cardenia nu știu ce să răspundă, așa că doar încuviință și se întinse să ia mâna tatălui în mâna ei. Păru surprins de gest, apoi îi strânse foarte slab mâna.

– Cred că mă voi culca acum, spuse el. Mă voi culca și tu vei fi Împărax. În regulă?

– E bine, spuse Cardenia.

– Perfect. Bine.

Batrin strânse mâna Cardeniei atât de slab, încât aproape că ea nu simți nimic.

– Rămas bun, Cardenia, fiica mea! Îmi pare rău că nu mi-am făcut mai mult timp ca să te iubesc cum trebuie.

– Nu-i nimic, spuse Cardenia.

Batrin zâmbi:

– Să vii să mă vezi.

– Voi veni.

– Bine, spuse Batrin apoi adormi.

Cardenia rămase cu tatăl ei și așteptă să devină Împărax.

Nu avu mult de așteptat.

2

Kiva Lagos tocmai și-o trăgea sănătos cu adjunctul comisarului de bord pe care pusese ochii de șase săptămâni din călătoria navei *Da, Domnule*, *Asta-i Iubita Mea* de la Lankaran la Capăt, când Secundul Waylov Brennir intră în cabină, neanunțat:

– Sunt puțin ocupată acum, spuse Kiva.

Tocmai își intrase, în sfârșit, în ritm, așa că să-l fută pe Waylov (nu la propriu, fiindcă-i urât) dacă credea c-o să-și iasă din ritm numai pentru că intrase el în cabină. Ritmul era ceva greu de atins. Oamenii fac sex, și el intrase neanunțat. Și, dacă dăduse peste ei, era vina lui, nu a ei. Comisarul de bord adjunct păru oarecum preocupat, dar Kiva aplică o presiune ușoară pentru a-l anunța că petrecerea continuă.

– Este important.

– Crede-mă, și asta e la fel.

– Avem un funcționar al vămii care nu ne lasă să descărcăm fleacfructele de pe navă, spuse Brennir.

Dacă era cumva șocat sau scandalizat de activitățile lui Lagos, atunci reușea minunat să disimuleze. Părea mai degrabă plictisit:

– Descărcarea fleacfructelor noastre este scopul venirii noastre la Capăt. Dacă nu-l vindem, dacă nu vindem licențele, am încurcat-o.

Sunteți reprezentantul proprietarului. Va trebui să-i explicați mamei dumneavoastră de ce nava asta ar putea fi cauza ruinării financiare a familiei dumneavoastră. Așa că poate veți prefera să vă alăturați Căpitanului Blinnikka și să vorbiți cu acest funcționar vamal *chiar acum* ca să vedeți dacă puteți rezolva această problemă. Sau puteți continua să i-o trageți acestui membru începător al echipajului, doamnă. Sunt sigur că este o activitate echivalentă din punctul de vedere al viitorului dumneavoastră, al viitorului acestei nave și al familiei dumneavoastră.

– Rahat! Am înțeles! spuse Kiva.

Ieșise complet din ritm, iar comisarul de bord adjunct, micul ei proiect, arăta destul de nefericit în acel moment.

– A fost o replică destul de tare pe care i-ai dat-o cuiva care poate să-ți dea un șut în fund și să te concedieze, Brennir.

– Nu puteți să mă concediați, doamnă, spuse Brennir. Sunt titularizat pe post de breaslă. Acum, veniți sau nu?

– Reflectez.

– Eu ar trebui să merg, spuse comisarul de bord adjunct. Adică, pot să merg. Poate că ar trebui să merg.

Kiva oftă și-și privi de sus cucerirea:

– Când o să fii de serviciu din nou?

– În trei ore.

– Atunci o să rămâi exact aici. Se desprinse din brațele comisarului de bord adjunct, își puse ceva acceptabil pentru lumea exterioară și apoi îl urmă pe Brennir, ieșind din cabină și mergând mai departe prin navă.

Nava *Da, Domnule, Asta-i Iubita Mea* era un cinciar, adică o navă ale cărei dimensiuni și design însemnau că, teoretic, putea deservi un întreg echipaj din propriile resurse pentru aproximativ cinci ani

standard înainte ca totul să înceapă să meargă prost, ca sistemele interne biologice și de menținere a vieții să eșueze și membrii echipajului să se prăbușească într-un spasm scurt, privindu-se unii pe alții cu o groază nespusă, înainte de sfârșit, cum li se întâmpla tuturor echipajelor naufragiate în vasta pustietate a spațiului, fără nicio speranță de a fi salvate.

Din punct de vedere practic, totuși, în cadrul curenților Fluxului din Interdependență, niciun avanpost uman nu era mai departe de nouă luni de altul. Cinciarii și decarii, rudele lor mai voluminoase, dedicau de obicei doar un spațiu suficient pentru a menține echipajele în viață timp de câte un an – cu trei luni marjă de eroare –, iar restul spațiului și a sistemelor era rezervat mărfurilor și, în cazul navei *Da, Domnule,* astroponicii, cultivării produselor agricole pentru care proprietarii navei aveau monopol și cu care călătoreau din avanpost în avanpost, pentru a le livra.

Casa de Lagos, proprietarul navei *Da, Domnule,* avea monopol pe fructele citrice. Întregul gen, de la rădăcină la fruct, de la speciile vechi cum ar fi lămâile și portocalele până la hibrizii cum ar fi gabinul, coajastrânsă și fleacfructul. Cu acesta din urmă venise *Da, Domnule* până la Capăt să facă afaceri aici – să vândă produsul pe care îl cultivaseră și recoltaseră pe parcursul călătoriei până la Capăt și să acorde licență pentru agroîntreprinderile locale ca să-l poată cultiva la Capăt în interesul Casei de Lagos.

Acesta fusese planul. Doar că acum un idiot de funcționar vamal încerca să-i tragă pe toți în piept.

Kiva intră în sala de conferințe a navei *Da, Domnule* unde o așteptau Căpitanul Tomi Blinnika, Comisarul de Bord Gazson Magnut și un căcăcios de funcționar vamal. Kiva îi salută din cap spre Blinnika și Magnut și se așeză la masa unde erau cu toții. Blinnika îi făcu semn lui Brennir să plece și acesta lăsă ușa să gliseze până când se închise bine

în urma lui.

– Bine, care-i treaba? spuse Kiva după ce plecă Brennir.

– Lady Kiva, sunt Inspectorul Pretan Vanosh, șeful-adjunct al vămii imperiale de la Capăt, începu să spună căcăciosul.

– Încântată! zise Kiva, tăindu-i avântul. Care ar fi problema?

– Problema este closterovirusul, spuse Vanosh. E un tip de virus…

– Familia mea are monopolul fructelor citrice de opt sute de ani. Domnule Vanos, spuse Kiva. Știu ce este closterovirusul. Știu și că au trecut două sute de ani de când să fi avut un caz confirmat de closterovirus la citrice care să fi afectat oricare dintre culturile noastre sau dintre cele aflate sub licență. De obicei noi modificăm genetic culturile noastre pentru a fi rezistente la viruși.

Vanosh zâmbi șiret cu buzele abia întredeschise și-i întinse un dosar de carton Kivei, care-l luă.

– Ceasul a fost dat înapoi, Lady Kiva, spuse el. Acum nouă luni, nava soră, *Nu, Domnule, Nu Vreau Să Spun Poate*, a sosit cu o încărcătură de portaltoi de grepfrut care purta o nouă tulpină a virusului. S-a răspândit prin toate livezile dumneavoastră aflate sub licență și a ruinat recoltele clientului dumneavoastră.

– Bine, bine și ce dacă? spuse Kiva. Dacă s-a întâmplat, și nu voi recunoaște că s-a întâmplat până ce oamenii noștri nu cercetează, vom recompensa clienții și vom ara sub livezi. Nu are nimic de-a face cu această încărcătură de fleacfruct.

– Nu e atât de simplu, spuse Vanosh. Virusul este ecocompatibil cu unele dintre culturile locale de pe Capăt, inclusiv cea a *banu*-ului care este cultura de bază de aici. A trebuit să instituim carantina în provincii întregi pentru a opri răspândirea. Prețurile la alimente au explodat. Oamenilor le e teamă să nu apară o perioadă de foamete. Ducele de Capăt se lupta deja cu o răzmeriță. Și povestea asta a înrăutățit situația.

Vanosh se aplecă peste masă, spre Lagos:

– Ca să v-o spun fără ocolișuri, Lady Kiva, Casa de Lagos a contribuit la destabilizarea întregii planete.

Kiva îl privi pe idiotul de funcționar, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

– Nu vrei să spui că am fi intenționat...

Era acum rândul lui Vanosh s-o întrerupă.

– Lady Kiva, nu *contează* ce a intenționat casa dumneavoastră, contează ce a *făcut*. Și ce a făcut, în acest caz, a fost să toarne gaz pe foc. Și până când această problemă nu va fi rezolvată de un tribunal, mă tem că drepturile dumneavoastră comerciale pentru planeta Capăt sunt suspendate.

– Nu știu nimic despre acest lucru, spuse Kiva.

– Toate elementele despre virus sunt în raport.

– Nu despre nenorocitul acesta de *virus*. Despre destabilizare și despre foamete sau orice altceva despre tot rahatul acesta. Nu puteți să ne puneți toate astea în cârcă!

– Nu vă punem totul în cârcă, Lady Kiva, vă asigur. Dar putem să punem în cârca familiei dumneavoastră suficiente lucruri care au cauzat această suspendare.

– E vorba de șantaj? întrebă Kiva.

Vanosh clipi:

– Poftim?

– M-ai auzit foarte bine. Ne șantajați? Ne dai de înțeles că vrei șpagă?

– Șpagă?

– Exact.

– Nu sunt sigur care anume parte din discuție v-a sugerat că încerc să obțin o mită, Lady Kiva.

– Vai, las-o-ncolo de treabă, nu te da inocent, spuse Kiva, iritată. Hai să presupunem că suntem cu toții adulți și că nu trebuie s-o facem pe simpaticii în tranzacția asta. Spune-mi ce anume *dorești* – spuse ea, arătându-l cu degetul pe Magnut, a cărui expresie sugera că nu-i venea să creadă ce auzea – și Magnut se va ocupa de tot restul.

Vanush se întoarse spre Magnut.

– Cât de des mituiți oficialii vamali imperiali, Domnule Comisar-Șef Magnut?

– Nu răspunde la întrebarea asta, îi spuse Căpitanul Blinnika lui Magnut.

Magnut păru vizibil ușurat că i se spune să tacă. Blinnika se întoarse spre Vanosh:

– Scuzele mele, Domnule Inspector. Reprezentanta proprietarului nostru este supărată în acest moment și e de înțeles că și-a ales prost cuvintele. Vă asigur că politica noastră nu este aceea de a încerca să mituim oficialii imperiali, și nici izbucnirea pe care a avut-o Lady Kiva nu ar trebui să sugereze că vreunul dintre noi își imaginează că ați putea primi mită. Nu-i așa, Lady Kiva?

Kiva îi trimise căpitanului navei ei stelare o privire lungă ce-i spunea *faci mișto de mine, amice?* și apoi primind replica *Să mor eu dacă fac mișto de tine, tâmpito* de la căpitan, își concentră atenția înapoi asupra lui Vanosh:

– Da, a fost o glumă proastă. Îmi cer scuze.

– Poate ar trebui să renunți la practicarea meseriei de comedian, Lady Kiva, spuse Vanosh.

– E un pont tare, mersi.

– Oricum, Lady Kiva, Domnule Căpitan Blinnika, păreți să credeți că *eu* sunt motivul pentru care au fost sechestrate mărfurile voastre și că vi s-au suspendat privilegiile comerciale.

– Și nu-i așa? întrebă Kiva.

Vanosh zâmbi șiret cu buzele întredeschise, ceea ce-o făcu pe Lagos să se întrebe dacă putea zâmbi și altfel:

– Dac-ar fi după mine, Lady Kiva, aș fi luat mita și apoi v-aș fi amenințat că vă arestez pe toți trei și apoi aș fi băgat în buzunar și cea de-a doua mită mult mai consistentă.

– *Știam* eu, spuse Kiva. Javră mică și parșivă!

Vanosh își înclină capul ușor a încuviințare:

– Cu toate astea, Lady Kiva, interdicția pe fleacfructul dumneavoastră și orice altă tranzacție pe care nava sau familia dumneavoastră le-ar putea conduce la Capăt este a Ducelui însuși.

Vanosh le înmânã un alt act, de data aceasta era o scrisoare îndoită în mod tradițional din pergament gros, sigilată cu ceară și cu sigiliul ducal, ceea ce însemna că Ducele de Capăt nu se juca deloc de data asta:

– Va trebui să vorbiți cu el, continuă Vanosh.

Kiva rămase neclintită:

– Ei bine, mi se pare al dracului de perfect, spuse ea.

– Într-adevăr, spuse Vanosh. Pot să vă ofer o sugestie, Lady Kiva.

– Da?

– Ducele de Capăt are în proprietate întreaga planetă. Poate că n-ar fi bine să încercați să-l mituiți.

Aranjarea unei întâlniri cu Ducele de Capăt le luă o zi. Portul Endfall nu permitea zboruri directe ale navetelor de pe nave – „În câteva s-a tras când au venit la aterizare“ –, prin urmare Kiva a trebuit să ia o navetă până la Stația Imperială, stația spațială uriașă unde imperiul își desfășura majoritatea activităților sale comerciale și să ia Vrejul-de-fasole care era fortificat împotriva atacurilor insurgenților ca să ajungă la port. Acolo a fost întâmpinată de un lacheu al familiei

locale care o salută și o conduse la mașină.

– Ce naiba mai e și asta? întrebă Kiva când o văzu. Mașina nu era atât o mașină, cât, mai curând, un mic tanc.

– Pentru a ajunge la palatul ducelui, trebuie să traversăm niște cartiere periculoase, Lady Kiva, spuse lacheul.

– Nu crezi că ieșim un pic prea mult în evidență? Că nu ar trebui să arate de parcă ar avea înscris cu litere de tipar uriașe și fosforescente: „Hai, trageți în mine!“?

– Doamnă, în acest moment, trag în orice mișcă. Lacheul deschise ușa compartimentului pentru pasageri. De altfel, trag și în orice stă nemișcat prea mult timp.

O invită înăuntru. Kiva se conformă.

Interiorul compartimentului pentru pasageri al micului tanc era, măcar, destul de luxos. Kiva se așeză, își prinse centura și-i salută pe ceilalți doi pasageri din compartiment, directori ai familiei aici, la Capăt.

Unul dintre aceștia, o femeie, îi întinse mâna lui Lagos:

– Lady Kiva, sunt Eiota Finn, vicepreședinte executiv local al Casei de Lagos.

Kiva îi strânse mâna și Finn arătă cu cealaltă mână spre cel de-al treilea pasager:

– Este Jonan Rue, șeful departamentului juridic de aici.

Rue încuviință.

– Salut! le spuse Kiva amândurora.

– Nu vă mai amintiți, dar dumneavoastră și cu mine ne-am întâlnit mai demult, îi spuse Finn Kivei. Înainte să fiu numită la Capăt, am lucrat la biroul mamei dumneavoastră din Ikoyi. Sigur, pe atunci erați copil.

– Bine. Ei bine, asta e o poveste pe cinste, Finn, dar pe moment

scuză-mă dacă puțin îmi pasă dacă m-ai cunoscut când aveam șase ani. Vreau să știu ce naiba se întâmplă cu interdicția asta.

Finn zâmbi:

– Sunteți exact ca mama dumneavoastră, spuse ea. Și ea era directă și la obiect.

– Da, suntem cu toții o familie de nemernici, spuse Kiva și vehiculul se urni din loc. Și acum, explică-mi.

Finn încuviință spre Rue:

– Avem două probleme acum, Lady Kiva, și au o legătură una cu alta. Mai întâi e interdicția, apoi rebeliunea.

Kiva se încruntă, la auzul vorbelor ei:

– Ce are rebeliunea cu noi?

– Din punct de vedere politic, nimic. E doar o altă rebeliune.

– „Doar o altă rebeliune"? Câte rebeliuni are blestemata asta de planetă?

– Una sau două la fiecare zece ani, spuse Finn. Nu degeaba se numește planeta „Capăt", Lady Kiva. Este cel mai îndepărtat avanpost uman din Interdependență și cel la care se ajunge cel mai greu, și este unicul în care rezidenților nu li se garantează privilegii de călătorie. A fost mereu groapa de gunoi unde imperiul și-a aruncat rebelii și disidenții vreme de secole întregi. Și nu încep să se cumințească atunci când ajung aici.

Ca și cum ar fi subliniat această replică, se auzi un *țac* puternic dinspre unul dintre panourile laterale.

– Asta ce a fost? îl întrebă Kiva pe șofer.

– O lovitură exploratorie, doamnă. Nu e cazul să vă temeți.

– Să nu mă tem când ne lovesc?

– Dacă ar fi vrut cu adevărat să ne lovească, ne-ar fi lovit cu o rachetă.

Kiva privi înapoi spre Finn:

– Voi faceți chestia asta la fiecare zece ani.

– O dată sau de două ori la zece ani, așa este.

– Nu aveți alte lucruri cu care să vă ocupați timpul? Echipe sportive? Jocuri de societate?

– De obicei revoltele au loc doar în provinciile de graniță, spuse Rue. Ele apar deodată ici și acolo, ducele domnitor trimite Garda Națională și se termină după vreo două luni. Asta de acum nu e la fel.

– Asta e organizată, spuse Finn. Are o oarecare forță armată în spate.

– Da, mi-am dat seama singură de chestia asta, spuse Kiva. Dar tot nu pricep ce are asta de-a face cu noi.

– Așa cum am spus, nu are nimic de-a face din punct de vedere politic, continuă Rue. Dar revolta asta a fost foarte costisitoare. Veniturile fiscale au scăzut din cauza întreruperii activității comerciale. Banii trebuie să vină de undeva.

– De la noi?

– De la noi, încuviință Rue.

– Nu de la noi, îl corectă Finn. Ducele face presiuni asupra tuturor intereselor din zonă ale breslelor. Taxe și tarife mai mari, pentru început. I-a împins până la limita legală imperială.

– Dar nu a fost de-ajuns, spuse Rue. Așa că Ducele a început să devină creativ.

– Când virusul a fost raportat la grepfrut, ducele a înghețat conturile bancare ale Casei de Lagos, spuse Finn.

– Teoretic sunt gajate până la decizia juridică pentru identificarea pagubelor produse planetei Capăt în răspândirea virusului la culturile autohtone.

– Și în ce fel suntem noi responsabili pentru asta? întrebă Kiva.

– Poate că nu suntem, spuse Rue. Asta va trebui hotărât de instanța de judecată. Dar, dacă ducele poate dovedi că virusul a fost introdus în ecosistemul de la Capăt datorită neglijenței noastre, are dreptul conform legii imperiale să ceară despăgubiri și daune penalizatoare.

– Și, între timp, ca să ne împiedice să ne repatriem profiturile pe Ikoyi, unde îi sunt virtual inaccesibile Ducelui, conturile noastre de aici sunt poprite, spuse Finn.

– Dar nu sunt cu adevărat poprite, nu-i așa? spuse Kiva și arătă spre gemulețul gros antiglonț. Ducele le folosește ca să sponsorizeze lupta împotriva rebelilor.

Rue zâmbi șiret cu buzele întredeschise. Se pare că pe planeta asta zâmbeau cu toții așa:

– S-a întâmplat ca ducele, când a declarat actuala stare de urgență, să naționalizeze băncile. Poziția oficială este că a făcut-o pentru a tempera panica și speculațiile financiare. Dar directorii de la băncile breslelor ne spun că le spoliază conturile.

Kiva oftă zgomotos:

– Ei bine, *asta* e chiar foarte drăguț.

– Nu e un plan rău, cel puțin în ce privește Casa de Lagos, recunoscu Finn. Dacă înăbușă revolta, are tot timpul din lume să pună la loc banii furați, cât va dura procesul. Și va dura ani de zile.

– Iar dacă pierde, nu va mai avea nicio importanță, nu-i așa? spuse Ruse. Pentru că va fi probabil mort.

Kiva bombăni, auzindu-l, și privi pe geam. Capitala planetei Capăt, orașul Inverness, defila în fața lor, distrus, amărât. În depărtare se vedea fumul întunecat al unor incendii.

– Și chiar așa va fi?

– Ce să fie? întrebă Finn.

– Va pierde?

Finn și Rue se priviră unul pe altul:

– N-ar fi prima oară când un Duce de Capăt ar fi detronat, spuse Finn.

– Bine, dar va fi detronat și *ăsta?* întrebă Kiva. Sau ne pierdem timp al naibii de prețios ca să ne ducem să vorbim cu idiotul ăsta?

– Lucrurile nu arată prea roz pentru Duce, spuse Rue, după o vreme. Deloc. Am auzit zvonuri despre dezertări în provincii și despre comandanți militari care au trecut de partea cealaltă și care și-au luat cu ei și soldații. Vom ști probabil săptămâna viitoare cum vor merge lucrurile.

Kiva arătă în sus:

– Și cu idioții *ăștia* cum rămâne? Imperialii? În fond, Ducele este un nobil, la naiba! Probabil că vor considera că *nu se face* să-l târască în stradă și să-l împuște.

– Suntem la Capăt, Lady Kiva, spuse Rue. Atâta vreme cât Interdependența își obține procentul din comerț, orice altceva rămâne o chestiune internă.

– Inclusiv moartea unui duce?

– N-ar fi prima oară când un Duce de Capăt e detronat, repetă Finn.

– Ajungem în curând la palat, spuse șoferul. Ne va lua câteva minute să trecem de controlul de securitate. doamnă, îmi puteți da invitația dumneavoastră la palat?

Kiva i-o trimise și apoi își întoarse atenția spre subalternii săi:

– Deci, practic, ceea ce trebuie eu să fac acum este să intru și să-l implor pe împuțitul acesta să mă lase să-mi vând fleacfructul și, dacă mă lasă, să mă aștept să-și ia cât profit vrea el și să și-l pună în așa-zisa lui poprire și să nu-l mai văd niciodată.

– Da, pentru mai mulți ani, spuse Finn. În cel mai bun caz.

– Cum dracu' n-ați văzut ce se întâmplă? îl întrebă Lagos pe Finn și-

și înfipse un deget spre palatul fortificat puternic, vizibil prin parbriz. Stăm aici și ne masturbăm în timp ce nenorocitul ăsta se folosește de banii noștri și se joacă de-a războiul cu insurgenții.

– De fapt, am *văzut*, spuse Finn. Din acest motiv conturile care sunt poprite erau doar pe jumătate pline când au apărut primele rapoarte despre virus.

– Unde-i restul banilor? I-ai îngropat în fundul curții?

– Dacă se poate spune așa. Casa de Lagos a devenit, prin numeroși intermediari, proprietara unor moșii frumușele.

Kiva arătă în jur:

– Sper că nu *aici*. Amărâtul acesta de oraș e în flăcări!

– Nu. Mai mult în provinciile Tomnahurich și Claremont. Mai ales Claremont. Contele de acolo a ținut cu tot dinadinsul să scape de o serie de proprietăți frumușele. A vrut să pună mâna urgent pe bani lichizi.

– Bineînțeles că a vrut. Nobilii nu prea sunt populari în timpul revoluțiilor.

– Nu, nu prea sunt, Lady Kiva.

Vehiculul începuse să se miște din nou.

– Mai sunt alte două lucruri pe care trebuie să le știi când te întâlnești cu ducele, îi spuse Rue Kivei.

– Spune-mi.

Rue îi întinse o hârtie:

– Unu: am făcut cum ați cerut și ne-am interesat de virusul acela. Nu exista absolut *nicio* probă de infecție virală pe altoiuri de grepfrut până au ajuns în livezile de aici de la Capăt. Nimic pe altoi sau în fructele din depozite și nimic pe mostrele care au fost testate pe *Nu, Domnule*, înainte ca aceasta să plece în călătorie.

Kiva luă hârtia și se uită la ea:

– Prin urmare crezi că e un sabotaj.

– Sunt aproape sigură, da. Dar de aici până la a putea proba acest lucru așa încât instanța să-l admită e cale lungă. Ceea ce ne conduce spre chestia cealaltă: ducele are un consilier de la una dintre casele breslelor. Nu o să-ți placă atunci când o să auzi despre ce casă e vorba.

Kiva privi în sus spre el:

– Să nu te prind că rostești măcar numele ei.

– E Casa de Nohamapetan.

Numele castelului ducal era Kinmylies. Era foarte luxos, într-un fel care sugera faptul că locatarii lui confundaseră excesul cu eleganța. Kiva, care se trăgea dintr-un lung șir de oameni extrem de bogați cărora nu le păsa nici cât negru sub unghie dacă bogăția lor te impresiona sau nu, începu să se simtă agitată înăuntrul acestor pereți. *Locul acesta are nevoie de un afurisit de foc purificator*, își zise, în timp ce era condusă prin câte o nouă sală interminabilă, pe drumul spre cabinetul Ducelui de Capăt.

– Ar mai fi ceva, îi spuse Finn Kivei în timp ce pajul veni s-o elibereze. Ducele consideră vulgaritatea limbajului drept marca unui intelect inferior. Încercați s-o evitați când vorbiți cu el.

Ce căcăcios! gândi ea, în timp ce pășea în cabinetul ducelui, decorat tot atât de dezgustător ca orice alt loc din palat. Legenda familiei spunea că primul cuvânt al Kivei Lagos pe când era doar un prunc fusese „fut“, o legendă absolut credibilă, având în vedere înclinația impresionantă a Contesei Huma Lagos, mama Kivei și șefă a Casei de Lagos, spre limbajul injurios. Ar fi fost surprinzător dacă n-ar fi fost, de fapt. Kiva nu-și mai amintea un moment când să nu fi înjurat și sigur că, de vreme ce era fiica Contesei Lagos, chiar dacă era doar al șaselea copil și nu putea pretinde titlul, nimeni nu avea s-o facă să se oprească.

Și acum vine *puțoiul* acesta, care avea jabong în fund pe subiectul ăsta.

Puțoiul în chestiune, cel cu jabongul înfipt rectal, stătea în picioare lângă biroul său, în mână cu un pahar ce avea un lichid arămiu, era înalt, avea o barbă unde s-ar fi putut ascunde diverse păsărele și râdea. Alături de el, tot cu un pahar în mână și râzând la rându-i, îmbrăcat în negrul pretențios de simplu al familiei, era nimeni altul decât Ghreni Nohamapetan.

Pajul își drese vocea și ducele privi în sus:

– Lady Kiva Lagos! zise pajul și plecă.

– Scumpa mea Lady Kiva, spuse Ducele de Capăt, îndepărtându-se de bar. Bine ai venit, bine ai venit!

– Înălțimea Voastră, spuse Kiva și înclină doar capul.

Ca fiică a unei șefe de Casă și reprezentantă cu titlu nobiliar al Casei pe planetă, Lagos ar fi putut să i se adreseze doar cu „Duce“ și să-i meargă. Dar ea venise aici să-l pupe-n fund, așa că putea să treacă deja la acțiunea asta puturoasă.

– Permiteți-mi să-l prezint pe consilierul meu, Lordul Ghreni din Casa de Nohamapetan.

– Ne-am cunoscut, îi spuse Ghreni ducelui.

– Chiar așa?

– Am fost colegi de școală, spuse Ghreni.

– Ce mică-i lumea! remarcă ducele.

– Nu-i așa? replică Kiva.

– Da, așa e. Ia loc, Lady Kiva, spuse ducele, arătându-i scaunul din stânga, din fața biroului său.

Lagos se cufundă și aproape dispăru în monstruozitatea de scaun, iar Ghreni se așeză în scaunul din dreapta. Ducele se așeză pe scaunul său: o glumă blestemată de scaun din spatele unui birou în care o

familie săracă ar fi putut să-și facă un adăpost:

– Regret nespus că circumstanțele întâlnirii nu pot fi mai bune, spuse Ducele.

– Înțeleg, Domnule. Nu este ușor să te confrunți cu insurgenții din fața porții.

– Cum? Nici vorbă! spuse ducele, iar Kiva observă cum gura lui Ghreni schițează un spasm în formă de zâmbet. Nu, nu-i vorba de asta. Mă referem la dificultatea pe care casa voastră ne-a adus-o pe cap cu virusul acesta.

– Serios, spuse Kiva. Sunteți chiar sigur că l-am adus noi?

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că investigatorii noștri nu au găsit nimic în mostrele de la depozit și nici pe *Nu Domnule*. A apărut doar la cele din livezi.

– Asta n-am știut-o, spuse Ghreni.

– A, da? replică Kiva, privindu-l fix în ochi. Ei bine, dacă nu știați, reprezentanții mei au pregătit un raport.

Se întoarse să-l privească pe duce și adăugă:

– L-au înregistrat la biroul secretarei dumneavoastră împreună cu notificarea unui apel pentru ridicarea interdicției noastre comerciale.

– Nu cred că ridicarea interdicției ar fi un lucru înțelept, spuse Ghreni. Cu tot respectul pentru reprezentanții dumitale și investigatorii lor, Lady Kiva, până când studiul acesta poate fi examinat, Ducele, pentru siguranța cetățenilor de la Capăt, trebuie să considere că orice alt produs adus de voi poate fi infectat.

– Mi-e teamă că prietenul tău are dreptate în legătură cu asta, îi spuse ducele Kivei. Ai auzit cum s-a încrucișat virusul cu fructul nostru *banu*. A ras de pe suprafața pământului loturi întregi. Nu putem risca un alt eveniment de acest gen. În fond, eșecul recoltei de *banu* este unul dintre motivele pentru care avem revolta asta.

– Înțeleg preocuparea dumneavoastră, domnule, și de aceea Casa de Lagos este dispusă să vă ajute.

Ducele o privi atent pe Kiva:

– Ce vrei sa spui?

– Înțeleg că ați pus poprire pe conturile noastre până la hotărârea instanței în legătură cu cazul privitor la virus.

Kiva urmări licărul scurt din privirea ducelui care se îndreptă spre a lui Ghreni înainte să revină asupra ei:

– Așa am făcut. A fost un plan de acțiune prudent.

– Permiteți-mi să vă ofer în mod oficial acele sume ca împrumut din partea Casei de Lagos pentru a vă ajuta în lupta împotriva acestei revolte. Am fi fericiți să vă oferim condiții excelente.

– E… foarte generos din partea ta, spuse ducele.

– E vorba doar de afaceri, replică Kiva. Casei de Lagos nu-i face bine să pierdeți puterea, domnule. Și astfel veți avea acces la fonduri care nu ar fi fost altminteri la dispoziția dumneavoastră. De ce să stea banii aceia și să nu fie folosiți? Puneți-i la lucru.

– Mi-e teamă că nu e atât de simplu, spuse Ghreni

– De fapt chiar este atât de simplu, i-o întoarse Kiva. Putem stabili ca împrumutul să reprezinte daune și că orice bani rămași plus dobânda să reprezinte penalități dacă Casa de Lagos este găsită vinovată.

– Aici nu e vorba despre finețuri legale, ci despre imagine, spuse Ghreni.

– Imaginea ducelui care-și apără, cu mână forte poporul, arată rău? Mai rău decât imaginea ducelui detronat pentru că este prea înduioșător de preocupat că imaginea lui arată rău?

Ghreni se întoarse către duce:

– Domnule, sună a mită.

– O mită *pentru ce?* exclamă Kiva.

– Păi, da, asta e întrebarea, nu-i așa? spuse Ghreni.

– Lady Kiva, și în schimbul generozității Casei de Lagos, la ce vă așteptați? întrebă ducele.

– Vă spun din nou și respectuos, domnule, nu este vorba despre generozitate. Dacă nu câștigați procesul, Casa de Lagos se va aștepta să-și recupereze împrumutul. Așa e în afaceri.

– Dar mai vrei și altceva, nu-i așa? întrebă Ghreni.

– Sigur că da. Vreau să pot să-mi vând încărcătura asta (Kiva se abținu în ultimul moment) binecuvântată de fleacfruct, domnule. Și atunci când mi-o voi vinde, banii pe care-i facem cu această vânzare și acordare de licență *nu* se vor duce pe *Da, Domnule*, când plecăm. Vor rămâne aici, la dumneavoastră, ca parte din împrumut.

– Împreună cu orice alte virusuri suplimentare pe care recolta ta le poate avea, spuse Ghreni.

Kiva privi spre duce:

– Domnule, la Stația Imperială sunt inspectori. Ei testează aleatoriu marfa noastră oricum. Sunt cât se poate de dispusă să-i las să facă o inspecție amănunțită a fleacfructului pentru a se asigura că încărcătura e curată și nu pune niciun fel de probleme biomului de la Capăt.

Ducele de Capăt dădu impresia că se gândește, cel puțin, la asta, dar apoi îl privi pe Ghreni care-și scutura capul:

– Lady Kiva, ai fost amabilă și cu oferta, și cu îngrijorările tale, dar nu cred că asemenea măsuri sunt necesare. Cred că revolta aceasta va fi reprimată în curând. Astfel că oferta ta nu va mai fi de niciun folos. Cât despre fleacfruct, până când vom avea tot timpul pentru a examina raportul tău, trebuie să aleg calea prudenței. Mi-e teamă că nu pot ridica interdicția până la încheierea procesului. Știu că vei înțelege.

– Poți să pariezi pe ce vrea curul tău, spuse Kiva și se ridică în picioare.

– Poftim? spuse ducele, ridicându-se la rândul lui. Ghreni se ridică și el în picioare.

– Mulțumesc pentru timpul acordat, domnule. Puteți să chemați un paj ca să pot să ies naibii din labirintul ăsta blestemat?

– Permiteți-mi s-o conduc pe Lady Kiva, domnule, spuse Ghreni ducelui, mieros.

– Da, sigur. Ducele încuviință din cap în semn de bun-rămas spre amândoi și se îndreptă spre bar.

– Javră ce ești! îi spuse Kiva lui Ghreni, imediat după ce ieșiră din cabinetul ducelui.

– Și eu mă bucur să te văd, îi răspunse Ghreni.

– Ar fi bine să speri să nu descopăr că tu sau Casa de Nohamapetan se află la originea rahatului ăsta de virus. Pentru că, dacă aflu asta, mă voi întoarce iar la Capăt să mă ospătez din inima ta ticăloasă.

– Ești oricând binevenită, cum să nu?

– Deci ești amestecat?

– În treaba cu virusul?

– Da.

– Evident că nu, dar, chiar dacă aș fi, nu cred că ești îndeajuns de naivă încât să crezi că ți-aș spune.

– Ai fi putut să mă scutești de o călătorie.

– Și, în fond, de ce aș face asta?

– Nu te-ai schimbat deloc, Ghreni.

– Iar ție nu ar trebui să-ți pară atât de rău, Kiva, spuse Ghreni și arătă spre cabinetul ducelui: Aproape că l-ai păcălit cu oferta ta de împrumut. A fost o chestie inteligentă, apropo. Ca orice casă de breaslă, orice împrumut pe care-l faci unui nobil care luptă să apere

sistemul imperial este garantat de către imperiul însuși.

– Până când mi-ai tras-o.

– Credeam că te-ai obișnuit cu asta până acum.

Kiva pufni, auzindu-l:

– Să nu crezi că nu am observat *asta*, Ghreni. „Am fost colegi de școală“, pe naiba.

– A fost o chestie mult mai strategică decât ce ai fi spus tu. „I-am tras-o până la lacrimi de fiecare dată când se ducea să-și viziteze sora în dormitorul ei de la universitate“.

– Nu m-aș fi exprimat chiar așa, spuse Kiva. Mi s-a spus să nu înjur. Că veni vorba, ce mai face tâmpita de soră-ta, de fapt?

– Nu prea bine. Era gata să devină prințesa moștenitoare a imperiului, dar Rennered Wu a trebuit să-și piardă capul într-un accident la curse.

– O adevărată tragedie pentru ea.

– Așa zice și ea. Sigur că i-a fost greu și lui Rennered. Am auzit că acum moștenitoarea tronului este fiica bastardă a Împăraxului. Așa că frate-meu o să-și încerce probabil norocul cu ea.

– Recunosc familia Nohamapetan dintotdeauna. Niște romantici cu toții!

– Altădată nu te plângeai.

Kiva se opri și-l privi pe Ghreni:

– Ei bine, altădată am fost o cretină nenorocită. Acum nu mai sunt.

– Asta ar fi o premieră pentru o reprezentantă a Casei de Lagos, spuse Ghreni.

– Cu ce mișmaș îl amețești pe nenorocitul ăsta de duce?

– În primul rând, îl cheamă Ferd, și nu „nenorocitul ăsta“, pe urmă, mă simt jignit să crezi că-l amețesc cu vreo escrocherie.

– Păi tocmai l-ai convins să dea cu piciorul la o mită de mai multe

milioane.

– Vezi, exact cum am spus: mită. Am avut dreptate.

– Nimeni nu refuză atât de mult dacă nu li s-a oferit ceva mult mai interesant.

– Nu pot discuta despre asta, Kiva. Și, în mod cert, nu cu tine.

– Hai, mă Ghreni! Nu are nicio legătură cu virusul. Suntem aici la nenorocitul de Capăt! Ca să ajung la Centru voi petrece nouă luni, și încă trei ca să ajung la Ikoyi. Orice îmi spui acum, nu va mai fi nicio noutate atunci când voi ajunge.

Ghreni privi în jur și apoi începu să meargă din nou. Kiva îl prinse din urmă:

– Spune-mi! Spune-mi ce plănuiești cu planeta de la Capăt.

– Prima ta greșeală, Kiva, este să presupui că orice fac *aici* are de-a face doar cu această planetă.

– Nu înțeleg.

– Știu că nu înțelegi. Nici nu mi-am propus așa ceva.

Ghreni se opri din mers din nou și apoi arătă cu degetul:

– Mergi prin sala asta. Apoi a doua la stânga și prima la dreapta după aceea. Vei ajunge la sala de primire de unde ai venit.

Kiva încuviință:

– N-ai fost niciodată omul care merge până la capăt, nu-i așa, Ghreni?

– Ai fi surprinsă.

Se aplecă și o sărută scurt pe obraz:

– Rămas-bun, scumpă Kiva. Nici în visele mele nu m-aș fi așteptat să te văd din nou, nimeni important nu vine pe aici, pe la Capăt. Și nici nu cred că te voi mai vedea vreodată. Dar îmi ești dragă, în ciuda a toate. Așa că mă bucur că am petrecut un moment împreună.

– Da, zi-i cum vrei.

Ghreni zâmbi:

– O să-i spui tu cumva, în curând, spuse el și se îndepărtă.

– Dă-mi vestea proastă, spuse Kiva când se întoarse la bordul *Da, Domnule*, spre Căpitanul Blinnika și spre Gazson Magnut.

– Trebuia să primim aproximativ șaizeci de milioane de mărci pentru drepturile de licență și dividendele de aici de la Capăt, spuse Magnut. Dar vom pleca cu zero bani, cu toate conturile poprite și probabil că nu vom mai vedea banii niciodată. Am estimat că fleacfructul va genera douăzeci de milioane de mărci pentru produsul de acum și alte zece milioane de mărci pentru drepturile de licență inițiale și pentru vânzarea încărcăturii. Plecăm cu încă un zero profit și pentru astea. Mai avem aproximativ zece milioane de mărci în diferite încărcături preluate de la alte escale pe care nu vom putea să le descărcăm și să le vindem, așa că zero profit și pentru ele. Avem o încărcătură de aproximativ un milion de mărci care a fost trimisă la Capăt și pentru care suntem doar transportatori și aceea a fost acceptată și am descărcat-o, dar a fost plasată în carantină preț de câteva săptămâni, într-un depozit aflat în vidul cosmic. Când livrarea aceea va avea loc, vom fi plecați de mult și banii vor fi păstrați pentru următoarea navă a familiei Lagos care va veni după noi. Care va fi *Cred Că Suntem Singuri Acum*, și care va ajunge după douăzeci de luni standard.

– O pierdere de o sută de milioane de mărci, prin urmare, spuse Kiva.

– Am făcut un profit de patruzeci de milioane de mărci la ultimele trei escale, așa că e vorba despre o pierdere netă de aproximativ șaizeci de milioane de mărci. Și este ultima oprire a călătoriei noastre. Urmează întoarcerea la Centru și transferul pe Ikoyi.

Lagos încuviință. Folosind Fluxul, puteai ajunge în mai multe

moduri la Capăt, dar exista doar un singur mod de întoarcere: torentul de Flux de la Capăt la Centru. Mai devreme sau mai târziu, toate torentele curgeau spre Centru. Dar asta însemna că nu se putea recupera în niciun fel paguba pe drumul de la Capăt la Centru.

– Aștept ideile voastre, spuse Kiva. Tomi?

– Toată chestia era să introducem fleacfructul pe planeta Capăt, spuse căpitanul. Tot restul oamenilor din Interdependență au parte de el din belșug. Putem să recoltăm ce avem – și, în acest moment, suntem chiar nevoiți s-o facem –, să aspirăm apa și să vindem concentratul la Centru. Dar familia dumneavoastră are deja concesionari acolo. Se pot plânge comisiei de comerț imperiale dacă venim să le vindem la preț de dumping.

– Căpitanul are dreptate, spuse Magnut. Și, chiar dacă ne-am alinia prețul, am crea o saturație. Am câștiga câteva milioane de mărci, cel mult, și i-am enerva pe toți concesionarii de care Casa de Lagos are nevoie pentru profituri pe termen lung.

– Așa că vrei să spui că suntem terminați.

– Cam asta ar fi ideea, doamnă.

Kiva își prinse capul cu mâinile câteva clipe, apoi îl privi pe Blinnika:

– Când trebuie să plecăm de la Capăt?

– Avem o perioadă de întreținere de care trebuie să ne ocupăm, cât suntem aici, la Stația Imperială. Iar Gazson, aici de față, se ocupă să recruteze membri de echipaj în locul celor pe care i-am pierdut la Lankaran. Mai stăm vreo săptămână.

– Putem să ne mai lungim puțin?

– Nu prea, spuse Blinnika. Peste nouă zile docul nostru este deja rezervat. Stația Imperială are nevoie de o zi întreagă pentru acceptarea încărcăturii și reconfigurare. Avem la dispoziție șapte zile și apoi trebuie s-o luăm din loc.

– Atunci rămâne așa: șapte zile.

– Șapte zile ca să ce? întrebă Magnut.

– Ca să se-ntâmple un miracol și să ne salvăm pielea, spuse Kiva. Nu cer prea mult, nu-i așa?

3

Vorbind din punct de vedere tehnic, în momentul morții Împăraxului Attavio IV, Cardenia devenise noul Împărax. Practic însă lucrurile nu sunt niciodată atât de simple.

– Trebuie să declari în mod oficial o perioadă de doliu, îi spuse Naffa Dolg, în încăperea care devenise brusc și oficial cabinetul ei.

Trecuseră doar câteva clipe de când murise tatăl ei. Corpul fusese scos din dormitorul lui – care acum devenise dormitorul ei – pe o targă care-i purtase pe toți Împăracșii care fuseseră suficient de norocoși să moară în patul lor. Cardenia văzuse mai demult targa, depozitată într-una dintre celelalte camere ale apartamentului, și o considerase un amănunt sinistru. Apoi își dăduse seama că era foarte posibil ca și propriile ei oase să fie purtate astfel într-o zi. Tradiția avea dezavantajele ei.

Cardenia izbucni în râs.

– Car? spuse Naffa.

– Am gânduri morbide, spuse Cardenia.

– Pot să te las singură câteva minute.

– Doar câteva.

– Tranziția spre postul de Împărax este o perioadă agitată, spuse

Naffa, cât mai blând posibil.

– Cât de lungă trebuie să fie perioada de doliu?

– Tradiția ne cere cinci zile standard.

Cardenia încuviință:

– Restul celor din Interdependență au la dispoziție cinci zile. Eu nu am decât cinci minute.

– O să revin, spuse Naffa, ridicându-se.

– Nu, făcu Cardenia, dând din cap. Ține-mă ocupată, Naf.

Naffa o ținu ocupată.

Mai întâi: declarația oficială de doliu. Cardenia se duse mai departe pe hol până la biroul lui Gell Deng, secretarul personal al tatălui ei (și acum, și dacă ea nu hotăra altceva, al ei), care urma să transmită ordinul. Cardeniei îi era teamă că va trebui să dicteze ceva care să sune oficial, dar Deng avea declarația pregătită deja pentru ea – ceea ce nu ar fi trebuit s-o surprindă. Mulți Împăracși veniseră și plecaseră în timpul Interdependenței.

Cardenia citi declarația până la capăt – cu textul ei consfințit de timp și consacrat de tradiție –, găsi că limbajul era osificat și prăfuit, dar nu era în stare să-l modifice acum. Așa că încuviință, luă un stilou să semneze și apoi ezită.

– Ce este, maiestate? spuse Deng și o regiune din creierul Cardeniei observă că era prima oară când cineva i se adresa în acest mod oficial.

– Nu știu cum să semnez asta, spuse Cardenia. Nu mi-am ales încă numele oficial.

– Dacă preferați, puteți semna pentru moment doar cu sigiliul imperial.

– Da, mulțumesc.

Deng scoase ceara și sigiliul, topi ceara și-i dădu Cardeniei sigiliul să-l aplice. Ea îl aplică, ridicând apoi ceara verde imperială și

dezvăluind blazonul Familiei Wu, cu coroana imperială deasupra lui. Coroana ei.

Cardenia îi dădu înapoi sigiliul lui Deng și observă că acesta plângea:

– Acum e oficial, îi spuse el. Acum sunteți Împărax, Maiestate.

– Cât timp l-ai slujit pe tatăl meu? întrebă Cardenia.

– Treizeci și nouă de ani, spuse Deng și păru gata să izbucnească în lacrimi. Cardenia se apropie de el și-l îmbrățișă, iar după un moment se îndepărtă.

– Îmi pare rău, spuse ea. N-ar fi trebuit să fac asta.

– Sunteți Împărax, doamnă, spuse Deng. Puteți face orice doriți.

– De acum înainte trebuie să mă oprești să-mi mai permit asemenea familiarități nepotrivite, te rog, îi spuse Cardenia Naffei, după ce ieșiră din biroul secretarului.

– Mi s-a părut înduioșător, spuse Naffa. Bietul bătrân. A avut o zi grea.

– Șeful lui a murit.

– Da, dar își închipuie și că și-a pierdut slujba. În mod normal, noua garnitură de amici ai Împăraxului sunt ocupați să se instaleze în poziții de putere. Poziția lui este, oficial, una de putere.

– Nu am o garnitură de amici, spuse Cardenia. Vreau să spun, cu excepția ta.

– Nu te teme, o să apară doritori.

– Ce am de făcut în continuare?

– Te întâlnești cu Comitetul Executiv peste o jumătate de oră.

Cardenia se încruntă când o auzi:

– Nu putem ajunge la Xi'an așa de repede.

Comitetul Executiv, ca aproape toate instituțiile statului, își desfășura activitatea în imensa stație spațială de deasupra Centrului.

Naffa își ridică sprâncenele, mirată:

– Nu trebuie să mergi nicăieri, spuse ea. Tu ești acum Împărax. Ei sunt cei care vin la tine. Dr. Drinin i-a informat acum câteva ore că tatăl tău se ducea. Comitetul a sperat să fie prezent pentru a te consola în momentul morții lui. Acestea sunt, de fapt, cuvintele lor.

Cardenia se gândi la cei nouă membri ai Comitetului Executiv cum s-ar fi aplecat deasupra patului de moarte al tatălui său, răpindu-le clipa finală, acea clipă a lor, împreună, cât-se-putea-de-intimă-posibil-în-situația-dată, și-și suprimă o senzație sâcâitoare:

– Va trebui să-mi aduc aminte să le mulțumesc.

Sprâncenele Naffei se arcuiră din nou, dar ea nu spuse nimic:

– Sunt acum în sala oficială de bal. În cealaltă parte a clădirii.

– Mulțumesc.

– Desigur. Ce ai vrea să faci acum?

– Cred că vreau să fac pipi.

Naffa încuviință și o conduse pe Cardenia la apartamentul ei:

– Mă întorc peste cincisprezece minute, îi spuse ea șefei sale.

– Și tu ce o să faci cu timpul tău liber?

– La fel ca tine, dar pe un closet mai puțin luxos.

Cardenia zâmbi auzind-o și Naffa plecă.

Ajunsă în apartamentul său, parte din creierul Cardeniei își nota tot ce făcea pentru prima oară. *E prima oară că sunt în această cameră ca Împărax*, îi spunea creierul. *E prima oară că sunt în baie ca Împărax. E prima oară că mi-am tras fermoarul la pantaloni ca Împărax. Prima oară când mă așez pe closet ca Împărax. Șiiiiiiiiiii acum e prima oară când fac pipi ca Împărax.*

Atât de multe premiere.

– Mai spune-mi despre Împăraxul Grayland, îi zise Cardenia tabletei sale, în timp ce stătea pe closet.

– „Împărax Grayland a domnit de la 220 până la 223 FI“, o informă tableta, cu o voce plăcută, deschizând o pagină de căutare.

Interdependența își începuse propriul calendar de la fondarea imperiului de către Profeta-Împărax Rachela I, care era arogantă – înainte avuseseră un sistem calendaristic cât se poate de potrivit, în care fondarea Interdependenței avusese loc la sfârșitul secolului al 26-lea – dar, Cardenia bănuia că nu fusese cu nimic mai arogantă decât orice alt conducător de imperiu, atunci când i se ivește ocazia.

– „Evenimentele principale din Domnia Sa sunt fondarea Lamphunului, dispariția Dalasýslei și asasinarea Împăraxului de către Gunnar Olafsen în 223.“

– De ce a fost asasinată?

– „În timpul procesului său, Gunnar Olafsen a susținut că Împăraxul nu făcuse destul pentru salvarea cetățenilor Dalasýslei.“

– Și era adevărat?

– „Sunt doar o funcție de căutare. Nu am păreri despre chestiunile politice.“

Cardenia se uită cruciș de enervare. *Ai dreptate, computer fără chip,* se gândi ea.

– Cum am pierdut Dalasýsla?

– „Accesul la curentul Fluxului spre ea a dispărut în 222, spuse tableta.“

Ah, sigur, se gândi Cardenia. Lecțiile de istorie a Interdependenței din școala elementară îi reveniră acum în minte. Dalasýsla era una dintre cele câteva colonii vechi care sfârșiseră prost înainte ca Împăracșii Wu și dogmele religioase și sociale despre Interdependență să fi blocat aproape orice formă de opoziție. Majoritatea acelor colonii totuși fuseseră pierdute din cauza războiului, a foametei sau a bolilor. Dalasýsla fusese pierdută fiindcă brusc nu se mai putea ajunge la ea sau pleca din ea cu ajutorul Fluxului. Dispăruse… pur și simplu de pe

hartă, cu totul.

Cardenia deschise un articol din enciclopedie despre asasinat, cu o fotografie a lui Olafsen, un inginer naval de pe Dalasýsla, care fusese încartiruit pe *Toun Sandin*, decarul imperial. Acesta îl asasinase pe Împăraxul Grayland și, împreună cu el, pe mai mult de o sută de oameni din suita lui, sigilând segmentul inelar unde se aflau sălile de recepție, în timp ce Toun Sandin se afla în Flux, pe drumul de întoarcere dintr-o vizită de stat la Jendouba, și aruncând segmentul de inel din bula de spațiu-timp ce înconjura nava, direct în Flux, unde s-a oprit din a exista.

– Ei bine, *asta* chiar are darul să mă înveselească, își spuse Cardenia. Nu era absolut sigură de motivul pentru care tatăl ei îi sugerase numele de Grayland, dacă nu cumva era sigur că va fi asasinată de un curtean nemulțumit. Asta o tulbură cumva. Citi printre rânduri restul articolului și observă că Grayland ordonase, de fapt, evacuarea Dalasýslei, conform informațiilor furnizate ei de către oamenii de știință, dar că parlamentul inclusiv miniștrii din Dalasýsla și breslele se opuseseră, ceea ce întârziase evacuarea până când se făcuse prea târziu. Olafsen a dat vina pe Împărax pentru întârziere, când vinovații ar fi trebuit, de fapt, să fie căutați în altă parte.

*Dar nu exista decât un singur Împără*x, se gândi Cardenia. *Și se afla pe nava lui*.

– Hei, spuse Naffa din cealaltă încăpere: Ai terminat?

– Aproape am terminat, spuse Cardenia.

Își termină treaba, se spălă, ieși din baie și descoperi că Naffa ținea în mână o uniformă foarte serioasă, de mărimea Cardeniei.

– Ce-i asta? întrebă Cardenia.

– Ești pe punctul de a te întâlni cu cei mai puternici nouă oameni din Univers, fără tine, spuse Naffa. E cazul să fii ceva mai elegantă.

Uniforma Cea Foarte Serioasă o irita, dar nici pe departe atât de mult cât Comitetul Executiv.

Atunci când Cardenia intră în uriașa sală de bal, cei nouă membri ai Comitetului se apropiară de ea și făcură plecăciuni adânci:

– Maiestate, spuse Gunda Korbijn, Arhiepiscop de Xi'an și Șeful Simbolic al Comitetului Executiv din străfundurile plecăciunii. Aș dori să vă transmit adânca noastră tristețe și simpatie în această zi, pentru trecerea în neființă a tatălui dumneavoastră, Împăraxul. Stă neîndoios acum alături de Profet în Lumea de Dincolo.

Cardenia, care cunoștea deplina lipsă de religiozitate a Împăraxului, deși acesta fusese Capul Oficial al Bisericii Interdependenței, își reținu un zâmbet ironic:

– Mulțumesc, Eminență.

– Vorbesc în numele întregului consiliu când afirm că vă jurăm credință nestrămutată dumneavoastră, Casei Imperiale Wu și Interdependenței.

– Sigur, și noi vă mulțumim, spuse Cardenia, folosind pentru prima oară pluralul imperial „noi" și stilul de adresare imperial ceva mai oficial cu care fusese obișnuită în ultimul an.

O să-mi ia ceva timp să mă obișnuiesc cu asta, își zise. O privi pe Naffa care nu-i trimise nicio arcuire de sprâncene drept aprobare. Probabil că i-o va trimite mai târziu.

Membrii Comitetului rămăseseră aplecați în reverențele lor adânci, ceea ce o tulbură pe Cardenia, până când își dădu seama că o așteptau pe ea să le dea dezlegarea:

– Vă rog, spuse ea, ascunzându-și destul de bine agitația și făcându-le semn să se ridice.

Se ridicară. Cardenia le făcu semn spre masa lungă care fusese pregătită în centrul sălii de bal:

– Să ne așezăm și să ne continuăm treburile.

Comitetul se așeză, cu cel mai în vârstă dintre ei lângă scaunul Împăraxului din capul mesei și următorii din ce în ce mai departe, cu excepția Arhiepiscopului Korbijn, care se așezase vizavi de Cardenia. Aceasta remarcă îmbrăcămintea fiecăruia: episcopii Bisericii în robe roșii fine, tivite cu purpuriu, reprezentanții breslelor în costumul de ceremonii, negru cu auriu, parlamentarii în ținută de afaceri albastru-închis. Propria ei Uniformă Foarte Serioasă era de un verde-închis imperial, tivită cu smaralde.

Arătăm ca o cutie de creioane colorate, se gândi Cardenia.

– Zâmbiți, Maiestate, remarcă Arhiepiscopul Korbijn, în timp ce lua loc.

– Ne aminteam de tatăl nostru care ne vorbea adesea despre întâlnirile cu acest Comitet.

– Ne vorbea de bine, sper.

Nu, nu prea:

– Da, bineînțeles.

– Maiestate, următoarele zile sunt critice. Trebuie să stabiliți o perioadă de doliu…

– Am făcut-o deja, Eminență. Vom respecta cele cinci zile tradiționale de doliu.

– Foarte bine, spuse Korbijn, nelăsând să transpară nicio urmă de iritare că fusese întreruptă. În această perioadă dumneavoastră veți fi, din păcate, foarte ocupată. Făcu un semn din cap spre Episcopul Vear de Hub, așezat în dreapta Cardeniei, care scoase un dosar de piele și, din acesta, un teanc gros de hârtii pe care i le oferi: Am pregătit un program pentru dumneavoastră, ca să vă ajute. Include atât o serie de instrucțiuni, cât și întâlniri oficiale și neoficiale cu breslele, Parlamentul și Biserica.

Cardenia luă hârtiile, dar nu se uită la ele și i le dădu Naffei care stătea în picioare în spatele scaunului ei:

– Vă mulțumim.

– Am dori să vă asigurăm că în această perioadă de tranziție totul se va petrece lin, cu cea mai mare grijă și respect. Știm că este o perioadă dificilă pentru dumneavoastră și că multe dintre aceste lucruri sunt noi pentru dumneavoastră. Ne-am dori să putem să vă facilităm o tranziție lină către acest nou rol, Maiestate.

Vreți să mă ajutați să parcurg tranziția sau să mă conduceți pe mine?

– Vă mulțumim din nou, Arhiepiscopule. Ne mișcă preocuparea și solicitudinea dumneavoastră.

– Avem și alte îngrijorări, spuse Lenn Edmunk, unul dintre reprezentanții breslelor. Casa de Edmunk a avut monopolurile vacilor și porcilor, și a tuturor produselor derivate, de la lapte la pielea de porc. Tatăl dumneavoastră a lăsat o mulțime de treburi ale breslelor nerezolvate, inclusiv transferarea monopolurilor și autorizarea rutelor comerciale.

Cardenia observă că Arhiepiscopul Korbijn își strânsese buzele: se părea că Edmunk vorbea neîntrebat:

– Ni s-a dat de înțeles că aceste chestiuni trebuie transmise la Parlament, apoi trebuie ca noi să ne dăm aprobarea sau să le refuzăm.

– Tatăl dumneavoastră ne-a dat asigurări că aceste chestiuni vor fi rezolvate, Maiestate.

– Într-un fel care ar ocoli cumva privilegiile Parlamentului, Lord Edmunk?

– Sigur că nu, doamnă, spuse Edmunk, după o clipă.

– Suntem bucuroși să auzim aceasta. Unul dintre lucrurile pe care nu am dori să le facem în acest moment timpuriu este să dăm parlamentarilor impresia că rolul lor este doar unul consultativ și că sunt obligați să se conformeze chefurilor Împăraxului.

Se întoarse spre Upeksha Ranatunga, parlamentarul cel mai important din Comitet, așezat la stânga ei, care dădu din cap,

mulțumindu-i.

– Tatăl nostru credea în echilibrul de putere care a permis Interdependenței să prospere: Parlamentul cu legile și justiția, breslele cu comerțul și prosperitatea, Biserica cu spiritualitatea și comunitatea. Și, deasupra lor, Împăraxul, mama tuturor, întruchiparea ordinii.

– Acestea fiind spuse, doamnă…

– Nu uitați că și Casa de Wu are o breaslă, spuse Cardenia, întrerupându-l pe Edmunk, care fusese deja în mod clar deranjat. Așa că nu vom neglija interesele breslelor. Suntem și mama Bisericii, și un simplu membru al parlamentului. Ne interesează toată lumea, ne interesează să fim drepți cu toți. Vom discuta problemele breslelor la vremea potrivită, Lord Edmunk. Dar noi nu suntem tatăl nostru. Asigurările lui față de voi nu vor rămâne neascultate, dar nici nu le resimt ca pe niște obligații. *Eu* sunt Împăraxul acum, nu tatăl meu.

Sâc! își zise Cardenia și-l privi fix pe Edmunk. *Meditează puțin la asta!*

Edmunk își plecă ușor capul, înclinându-se:

– Doamnă, spuse el.

– În ceea ce privește parlamentul, doamnă, mai este o altă problemă gravă, spuse Ranatunga. Ne-a parvenit informația că există o revoltă la Capăt care a trecut la o fază nouă și mai periculoasă. Ducele de Capăt ne-a trimis asigurări că totul este sub control, dar evaluarea Comandantului Marinei Imperiale trimis acolo este mult mai puțin optimistă. El se așteaptă ca Ducele să fie detronat în doi ani standard. Sigur, informarea aceasta a fost transmisă acum nouă luni. Cine știe care e acum situația acolo.

– Și pușcașii noștri marini nu au intervenit?

– Politica tatălui dumneavoastră și a mai multor Împăracși dinaintea sa a fost să lase Capătul să se ocupe de Capăt. Pușcașii marini sunt mai mult acolo pentru a-i împiedica să plece de pe planetă fără

permisiune. Comandantul ne spune că singura misiune pe care au primit-o de la Împărax – de la Împăraxul dinainte – a fost să supravegheze siguranța Contelui de Claremont.

– Cine este acesta?

– Îmi aduc aminte de el, doamnă, spuse Korbijn. Un nobil minor din Sofala pe care tatăl dumneavoastră l-a înălțat în rang. Un prieten al tatălui dumneavoastră din universitate. Un fizician care a studiat Fluxul.

– De ce l-a exilat tatăl nostru?

– Tatăl dumneavoastră i-a oferit titlul înainte de căsătoria Domniei-Sale cu Lady Glenna.

Ei bine, asta da insinuare subtilă! gândi Cardenia. Arhiepiscopul implica faptul că tatăl ei și acest conte fuseseră un cuplu înainte de căsătoria lui Batrin, care fusese una dintre acele căsătorii dinastice, de vreme ce Casa de Costu era la cârma uneia dintre cele mai puternice bresle.

Ideea o surprinse ușor pe Cardenia, deoarece în tot timpul în care îl cunoscuse pe tatăl ei, acesta nu păruse a fi altceva decât un heterosexual banal. Dar exista un timp și un loc pentru toate și se numea „universitate“ și, oricum, acest conte nu ar fi fost primul amant incomod pe care un Împărax îl scotea din peisaj cu o înălțare în rang și un exil undeva departe. Asta explica și misiunea pușcașilor marini.

Cardenia încuviință:

– Deocamdată vom continua acțiunea tatălui meu, dar vom dori o informare completă.

– Este una dintre informările din lista programului propus, spuse Korbijn. Și, de vreme ce am atins, fie și tangențial, subiectul căsătoriei…

– O să-l aduci în discuție pe Amit Nohamapetan, nu-i așa? spuse Cardenia, trecând oarecum la un ton mai puțin oficial decât cel pe care

îl reușise până acum.

– Familia Nohamapetan este destul de insistentă, spuse Korbijn, aproape scuzându-se.

– Noi nu suntem fratele nostru. Nu ne-am angajat că ne vom căsători cu cineva din Familia Nohamapetan.

– Cu tot respectul, doamnă. Casa de Nohamapetan consideră că angajamentul nu a fost între fratele dumneavoastră și Lady Nadashe, ci între Casa de Wu și Casa de Nohamapetan. Și există precedente care sugerează că argumentul lor are validitate. În 512, Prințesa Moștenitoare Davina era logodită cu un membru al Casei de Edmunk și a murit înaintea nunții. Fratele ei, care avea să devină ulterior Chonglin Întâiul, s-a căsătorit cu o verișoară a logodnicei inițiale, pe temeiul raționamentului că aranjamentul fusese deja inițiat.

Cardenia se întoarse spre Naffa:

– Cum a murit Prințesa Moștenitoare Davina?

– S-a sinucis, maiestate, spuse Naffa.

Cardenia știuse că-i va răspunde imediat sau va cerceta instantaneu.

– S-a aruncat afară dintr-o ecluză pneumatică la Xi'an, continuă Naffa. Biletul ei de adio sugerează că nu credea că promisiunea ei în căsătorie era spre binele ei.

Cardenia se întoarse spre Lenn Edmunk:

– Sperăm că nu credeți că acest lucru vă pune într-o lumină proastă, Lord Edmunk.

– Mulțumesc, doamnă.

– Doamnă, pot să vă sugerez ca măcar să reflectați la cererea lui Amit Nohamapetan, insistă Korbijn. Dincolo de orice acord teoretic între casele dumneavoastră, Casa de Nohamapetan este foarte puternică în rândul breslelor.

Korbijn îl privi pe Edmunk, care, deoarece o privea pe Împărax, n-o

observă.

– Multe probleme potențiale și alte chestiuni referitoare la bresle ar putea fi rezolvate cu celeritate dacă s-ar realiza această alianță, încheie Korbijn.

Cardenia zâmbi înnegurată auzindu-i vorbele:

– Și nu există alte case care să obiecteze în legătură cu această înrudire?

– Nu, doamnă, spuse Edmunk.

– Ei bine, spuse Cardenia, impresionată, iată un spectacol rar al unanimității între bresle. Aproape fără precedent în această perioadă de o mie de ani.

– Cred că toată lumea înțelege că este în interesul Interdependenței să rezolve chestiunile ce țin de succesiune cât mai repede posibil, spuse Korbijn.

Asta o scoase din sărite pe Cardenia:

– Ne face mare plăcere, Arhiepiscopule, că acest Comitet pare a considera, în unanimitate, uterul nostru drept cea mai importantă parte din noi.

Korbijn avu măcar bunul-simț să roșească auzind-o pe Cardenia:

– Îmi cer scuze, maiestate. Nimic nu ar putea fi mai departe de adevăr. Dar în mod cert Împăraxul trebuie să înțeleagă că, dacă vi se întâmplă ceva, vor apărea pretenții la tron în cadrul Casei de Wu, de la mulții dumneavoastră veri. Mulți dintre ei n-au fost prea mulțumiți atunci când ați fost plasată – pe bună dreptate – în ordinea de succesiune la tron imediat după fratele dumneavoastră. O succesiune la tron clară împiedică orice îndoieli.

– Împiedică un război civil, spuse Ranatunga.

– Suntem de acord că pare puțin probabil să murim înainte de încoronare? întrebă Cardenia întregul Comitet.

– Pare rezonabil doamnă, spuse Korbijn, zâmbind.

– Atunci, cu voia dumneavoastră, sugerez să amânăm această discuție până după aceea. Dacă sunteți de acord, i se adresă Cardenia lui Korbijn, puteți oferi Casei de Nohamapetan cele mai bune locuri la încoronare și vom vorbi cu Amit Nohamapetan după aceea.

– Da, doamnă.

– Subliniez: *vom vorbi*. Sper că ne-am înțeles asupra acestei chestiuni și nu i-o veți prezenta în mod diferit Lordului Nohamapetan.

– Da, doamnă.

– Bine. Mai e altceva?

– Un amănunt, spuse Korbijn.

Cardenia așteptă.

– Avem nevoie să știm care va fi numele dumneavoastră imperial.

– Numele nostru este Grayland, spuse Cardenia, după o pauză. Grayland a II-a.

– Urăsc acest plural de maiestate, îi mărturisi Cardenia Naffei.

După întâlnirea cu Comitetul Executiv, cele două urcaseră la Xi'an, în inima Interdependenței, unde Cardenia, acum Grayland a II-a, avea să înceapă transferul oficial de autoritate de la defunctul ei tată spre ea însăși. La sosire Grayland a II-a fusese imediat înconjurată de consilieri, curteni, admiratori și asistenți, fiecare cu interesul și planul său. Pe Cardenia o obosiseră din această primă oră și se gândea că mai avea în față o viață întreagă cu ei.

– Ce te deranjează la el? o întrebă Naffa.

– E așa de pretențios.

– *Ești* Împăraxul, îi atrase atenția Naffa. Ești, practic, singura persoană din univers care-l poate folosi fără a părea pretențioasă.

– Știi ce vreau să spun.

– Știu. Cred însă, pur și simplu, că greșești.

– Atunci, crezi că ar trebui să-l folosesc tot timpul?

– Nu am spus asta, zise Naffa. Dar trebuie să recunoști că este o mișcare de forță radicală. „A, deci ai o părere? Ei bine, naiba să te ia, *votul meu contează cât două*".

Cardenia zâmbi, auzind-o.

Erau, în sfârșit, singure în apartamentele private cavernoase de la Palatul Imperial din Xi'an. Toți asistenții și curtenii, și consilierii fuseseră dați afară pe ușă de Naffa. Mai era un singur lucru pe care-l putea rezolva Cardenia pe ziua de azi, și se afla în spatele unei uși, aici, în apartamentele private. O ușă care putea fi deschisă doar de Împărax și unde nu putea intra decât ea.

Sau așa îi explicase Cardenia Naffei, care se încruntă:

– Doar Împăraxul.

– Da.

– Și ce se întâmplă dacă intră altcineva? Ce e înăuntru, câini? Lasere care să te transforme în cenușă?

– Nu cred.

– Dar servitorii tăi pot să intre acolo? Sau tehnicienii? Te ocupi tu, ca Împărax, să faci curat acolo? Ai acolo un aspirator mic? Trebuie să ștergi praful?

– Nu cred că iei chestia asta prea în serios, spuse Cardenia.

– O iau în serios, promise Naffa. Doar că sunt sceptică față de modul în care îmi e prezentată.

Priviră amândouă ușa.

– Ei bine? spuse Naffa. Poate că ar fi mai bine s-o faci și basta!

– Unde te găsesc pe urmă?

– Pot sta aici, dacă vrei, și să te aștept să termini.

Cardenia scutură din cap:

– Nu știu cât va dura.

– Atunci o să fiu în apartamentul meu, cel din partea cealaltă a palatului. Știi, acolo unde m-a exilat majordomul palatului.

– O să rezolvăm chestia asta.

– Nu, nu face asta, spuse Naffa. Ai nevoie de timp departe de toți, inclusiv de mine.

Se ridică în picioare, apoi adăugă:

– Suntem tot în aceeași clădire. Sunt doar la șaisprezece aripi depărtare, asta-i tot.

– Nu cred că palatul are șaisprezece aripi.

– Are douăzeci și patru de secțiuni principale.

– Poate tu știi mai bine.

– Să știi că da, spuse Naffa. Și în curând vei ști și tu.

Se înclină, după care spuse.

– Noapte bună, maiestate!

Plecă zâmbind, iar Cardenia o urmări cum se îndepărtează, apoi își îndreptă atenția spre ușă.

Ușa era ornată, la fel ca toate lucrurile din palat, și Cardenia își dădu seama că „ornat“ era un stil de design cu care avea să se întâlnească mereu de-acum încolo. Nu putea, pur și simplu, să dea foc la tot și să înceapă cu linii și spații curate, oricât de tentant ar fi fost. Era Împărax, dar și Împăracșii aveau limitele lor.

Ușa nu avea nicio clanță sau panou de acces, sau orice altceva care să sugereze modul de deschidere. Cardenia, cu timiditate, își puse mâna pe ea, încercând să vadă dacă avea vreun buton secret.

Ușa se deschise.

Are amprenta mea digitală? se întrebă Cardenia și apoi intră. Ușa se închise în urma ei.

Încăperea era mare: era tot atât de mare cât dormitorul din

apartamentul imperial, ceea ce însemna că această unică încăpere era mai mare decât întregul apartament în care crescuse Cardenia. Camera era goală, cu excepția unei singure bănci care ieșea din perete în stânga ei. Cardenia se duse și se așeză pe ea.

– Sunt aici, spuse ea, nimănui anume.

În centrul încăperii apăru o figură luminoasă care se îndreptă spre ea. Cardenia privi în sus la ea în timp ce se apropia: microproiectoarele din tavan creau imaginea care se mișca spre ea acum. Cardenia își puse superficial problema ingineriei din spatele acestei realizări, însă doar pentru o secundă, fiindcă acum imaginea ajunsese drept în fața ei.

– Împărax Grayland al II-lea, spuse și se înclină.

– Știi cine sunt, spuse Cardenia, renunțând la pluralul de maiestate.

– Da, spuse imaginea, căreia nu ai fi putut să-i identifici sexul sau vârsta. Sunt Jiyi. Te afli în Camera de Memorie. Te rog să-mi spui cum pot să te ajut.

Cardenia știa de ce se află acolo, dar ezită:

– Mai intră și altcineva în afară de Împărax aici?

– Nu, spuse Jiyi.

– Dar dacă invit pe cineva?

– Lumina focalizată și undele sonore ar fi de nesuportat pentru oricine altcineva ar intra pe ușă, în afară de Împăraxul domnitor.

– Nu pot anula această stare?

– Nu.

– Eu sunt Împăraxul.

Și stau de vorbă cu o mașină, gândi Cardenia, dar nu spuse nimic.

– Dispoziția categorică a fost dată de Profet, spuse Jiyi, și porunca sa este inviolabilă.

Cardenia fu uluită:

– Această cameră datează din perioada primului Împărax, spuse ea.

– Da.

– Xi'an nici nu *exista* atunci.

– Încăperea a fost mutată din Hubfall, cu alte elemente ale palatului, când a fost fondat Xi'an. Restul palatului s-a construit în jurul ei.

Imaginea stației spațiale de pe Xi'an care fusese construită în jurul palatului imperial îi răsări în minte Cardeniei, atât de absurdă încât i se păru comică:

– Prin urmare ai 1000 de ani, îi spuse ea lui Jiyi.

– Informațiile pe care le stochez datează de la fondarea Interdependenței, spuse Jiyi. Mașinăria fizică pe care sunt stocate se actualizează în mod regulat, ca și elementele funcționale din această încăpere și manifestația pe care o vedeți în fața dumneavoastră.

– Credeam că ai spus că nimeni nu poate intra în încăpere decât Împăraxul.

– Mentenanța este automată, doamnă, spuse Jiyi, iar Cardenia se gândi că a auzit o urmă imperceptibilă de umor în vocea sa.

Ceea ce o făcu să se simtă un pic proastă, apoi îi stârni curiozitatea.

– Ești viu, Jiyi? întrebă ea.

– Nu, spuse Jiyi. Nimic din încăpere nu este viu, cu excepția dumneavoastră, doamnă.

– Desigur, spuse Cardenia, doar o idee dezamăgită.

– Presupun că această conversație se apropie de sfârșit, spuse Jiyi. Pot să vă ajut în alt mod?

– Da, spuse Cardenia. Aș dori să vorbesc cu tatăl meu.

Jiyi încuviință și dispăru. În timp ce dispărea, o altă formă se întrupa în centrul camerei.

Era tatăl Cardeniei, Batrin, defunctul Împărax Attavio al VI-lea. Apăru, privi spre fiica lui, zâmbi și păși spre ea.

Camera Memoriei fusese înființată de către Profeta-Împărax Rachela I aproape imediat după fondarea Interdependenței și ascendența ei drept prim Împărax. Fiecare Împărax era dotat cu o rețea personală de senzori ce-i străbăteau corpul, care puteau capta nu numai fiecare imagine văzută, dar și fiecare sunet auzit sau vorbit de către Împărax, orice altă senzație, acțiune, emoție, gând și dorință obținute sau produse de aceștia.

În Camera Memoriei se aflau gândurile și amintirile tuturor Împăracșilor Interdependenței, încă de la primul Împărax, Profeta-Împărax Rachela I însăși. Dacă, bunăoară, Cardenia își dorea, îi putea întreba pe oricare dintre predecesorii ei orice, despre ei, despre domnia lor, despre timpul lor. Iar aceștia îi puteau răspunde din memorie, din gânduri și înregistrări, și din modelarea computerizată a ființelor care fuseseră ei, înșirând decenii de-a rândul fiecare lucrușor despre viețile lor interioare înregistrate pentru această încăpere.

Exista doar o singură destinație pentru aceste informații: Camera Memoriei. Exista un singur spectator pentru toate acestea: Împăraxul actual.

Cardenia își atinse în mod inconștient spatele gâtului, în locul unde fusese implantată sămânța rețelei pentru a crește înlăuntrul ei. *Într-o bună zi, tot ce fac eu ca Împărax va fi aici*, se gândi ea. *Pentru propriul meu copil și pentru copiii lor. Fiecare Împărax va ști cine am fost, mai bine decât o va ști istoria însăși.*

Privi spre silueta tatălui ei, aflată acum drept în fața ei, și se cutremură.

Apariția o observă:

– Te bucuri să mă vezi? o întrebă.

– Te-am văzut abia acum câteva ore, spuse Cardenia, ridicându-se de pe bancă și privind peste silueta tatălui ei.

Era perfect. Aproape că putea să-l atingă. Cardenia nu-l atinse:

– Atunci erai mort.

– Tot mort sunt și acum, spuse Attavio al VI-lea. Conștiența care am fost s-a dus. Tot restul a fost stocat.

– Deci acum nu ești conștient?

– Nu sunt, dar pot să-ți răspund ca și cum aș fi. Poți să mă întrebi orice. Și o să-ți răspund.

– Ce crezi despre mine? îl întrebă Cardenia, cu impulsivitate.

– Am crezut mereu că ești o tânără domnișoară drăguță, spuse Attavio al VI-lea. Deșteaptă. Atentă la ce-i spun. Nu cred că vei fi prea bună ca Împărax.

– De ce nu?

– Fiindcă în momentul ăsta Interdependența nu are nevoie de un Împărax *drăguț*. Nu are nevoie niciodată, dar poate tolera unul în vremuri când nu se întâmplă nimic semnificativ. Vremea de acum nu e una dintre acelea.

– Nu am fost neapărat drăguță azi cu Comitetul Executiv, spuse Cardenia, dându-și seama cât de defensive sunau cuvintele care-i ieșeau pe gură.

– Sunt sigur că după moartea mea, la prima ta întâlnire, Comitetul Executiv a jucat într-un spectacol perfect, mimând reținerea și deferența. Și au mai văzut și care e lungimea lanțului cu care te pot conduce în mod confortabil pentru tine, așa încât să poată să obțină fiecare lucru mic pe care-l doresc de la tine. Or să zgâlțâie mai tare lanțul ăla în curând.

– Nu sunt sigură că-mi place prea mult această variantă sinceră a ta, spuse Cardenia, după o clipă.

– Dacă vrei, putem ajusta modelul conversațional pentru a-l apropia mai mult de cum am fost când eram viu.

– Îmi spui că m-ai mințit când erai viu.

– Nu mai mult decât pe alții.

– Da, asta mă consolează mult.

– Când eram viu, eram uman, aveam un ego, cum are toată lumea. Aveam propriile dorințe și intenții. Aici sunt doar memorie, exist doar cu scopul de a te ajuta pe tine, Împăraxul actual. Nu am niciun orgoliu de apărat și îl voi flata pe al tău doar dacă mi se comandă. Nu ți-aș recomanda așa ceva. Mă face mai puțin folositor.

– M-ai iubit?

– Depinde de ce numești tu iubire.

– Sună ca un răspuns plin de orgoliu și evaziv.

– Mi-ai fost dragă. Ai fost și o problemă până în momentul în care a fost nevoie de tine pentru succesiune. Când ai devenit prințesă moștenitoare, m-am simțit ușurat că nu mă urăști. Nu te-aș fi putut învinovăți dacă m-ai fi urât.

– Când ai murit, ai spus că ți-ai fi dorit să ai mai mult timp ca să mă iubești.

Attavio al VI-lea încuviință:

– Asta sună ca un lucru pe care l-aș spune eu. Îmi imaginez că am fost sincer în clipa aceea.

– Nu-ți aduci aminte.

– Nu încă. Momentele mele finale încă nu au fost încărcate.

Cardenia schimbă subiectul:

– Am ales numele imperial de Grayland al II-lea, așa cum ai sugerat.

– Da. Această informație, cel puțin, se află în baza noastră de date. Și... mă bucur.

– Am citit despre ea.

– Da, am plănuit să ți-o cer.

– Mi-ai cerut-o înainte de moarte. De ce mi-ai cerut să-i iau numele?

– Fiindcă am sperat că te va inspira să iei în serios ceea ce va urma și

ceea ce se va aștepta de la tine, spuse Attavio al VI-lea. Știi despre Contele de Claremont de la Capăt?

– Da, știu, spuse Cardenia. Un fost amant de-al tău.

Attavio al VI-lea zâmbi:

– Nu, nici pomeneală. Un prieten. Un foarte bun prieten și un om de știință. Unul care mi-a adus informații pe care nimeni altcineva nu mi le-a adus și pe care nimeni altcineva nu ar fi vrut să le vadă. Unul care a trebuit să lucreze și să cerceteze departe de stupizenia curții, a guvernului și chiar a comunității oamenilor de știință din Interdependență. E vorba despre un om care a cules date de mai bine de treizeci de ani. Știe mai multe despre ce urmează să vină decât oricine altcineva. E un lucru pentru care trebuie să fii pregătită. Un lucru pentru care nu ești pregătită deloc în acest moment. Și un lucru pe care mi-e teamă că nu vei fi îndeajuns de puternică pentru a-l duce bine până la capăt.

Cardenia se uită fix la apariția lui Attavio al VI-lea, care stătea în picioare acolo cu un mic zâmbet, agreabil, distrat pe față.

– Ei bine? spuse Cardenia, în cele din urmă. Despre ce este vorba?

4

— Cine dintre voi știe ce este Interdependența? întrebă Marce Claremont, din fundul planetariului.

De pe scaunele planetariului, mâinile mai multor copii de opt ani țâșniră în sus. Marce scană mâinile, căutându-l pe cel care părea cel mai doritor să răspundă urgent la întrebare. Alese o mână din al doilea arc de scaune:

– Da? Tu.

– Trebuie să merg la baie, spuse copilul. În spatele acestuia, Marce văzu cum una dintre însoțitoarele adulte își dădu ochii peste cap, se ridică și-l înșfăcă de mână pe copil, îndreptându-se cu el spre băi. Apoi alese un alt copil.

– Este națiunea sistemelor în care trăim, spuse fata.

– Așa este, spuse Marce și apăsă pe un buton pe tableta sa pentru a atenua luminile și pentru a-și începe prezentarea. Este națiunea de sisteme în care trăim. Dar ce înseamnă acest lucru, de fapt?

Înainte să poată continua, planetariul se cutremură ușor, iar ceva care suna ca două interceptoare începu să bâzâie în tot centrul de știință al universității din care făcea parte planetariul. Copiii tresăriră la auzul zgomotului, iar însoțitorii lor încercară să-i liniștească, spunându-le că totul va fi în ordine.

Marce se îndoia că totul va fi cu adevărat în ordine.

Universitatea din Opole, care adăpostea centrul de știință, era departe de capitală și de nucleul luptelor. Dar în ultima săptămână lucrurile luaseră o întorsătură decisivă împotriva ducelui și a forțelor sale loialiste, iar acum chiar și în provinciile îndepărtate răsăriseră germeni ai revoltei și ai violenței care venea la pachet cu revoluția.

Fusese surprins să vadă azi cum apare acest autobuz plin de copii la centrul de știință; presupusese că toate școlile își închiseseră porțile, așa cum făcuse și universitatea. Apoi văzuse privirile din ochii adulților care-i aduseseră pe copii. Păreau îndârjiți în hotărârea lor de a le oferi copiilor o experiență cât mai obișnuită posibil, atâta timp cât se mai putea.

Marce era, de fapt, singurul angajat al universității, în afară de personalul de curățenie, care venise la lucru în acea dimineață, și asta numai ca să strângă niște materiale care nu erau încă pe rețea, și nu-l lăsase inima să-i refuze. Îi dusese cu el la planetariu și-și scotocise creierul pentru a-și aminti prezentarea despre Interdependență pe care o ofereau de obicei ghizii.

– E-n ordine, le spuse el copiilor. Avioanele acelea doar treceau pe-aici. Suntem pur și simplu aproape de culoarul lor de zbor, nu-i nimic. Universitatea e în siguranță.

Probabil că nici asta nu era adevărat, deoarece Universitatea din Opole nu ducea lipsă de simpatizanți ai rebelilor, de la studenții drogați în căutare de o mișcare căreia să i se alăture până la profesorii care se opuneau mereu din reflex și pe care îi amuza să se șteargă cu ducele la fund în timp ce-și păstrau titularizările pe posturi. Majoritatea acestora, studenți și profesori, erau probabil acum jos, la crâșmă. Marce, care era absolut apolitic, deși nu era deloc clar la ce-i folosea asta, nu le găsea nicio vină.

Dar, oricum ar fi stat lucrurile, nu avea niciun rost să-i panichezi pe

niște copii de opt ani în legătură cu posibilitatea ca universitatea să fie ocupată fie de rebeli, fie de trupele ducelui. În acest moment, treaba lui Marce era să-i mențină preocupați cu altceva. Ziua de azi putea fi ultima zi relativ normală pe care aveau s-o aibă pentru mult timp de-acum înainte. Și atunci era mai bine să se bucure de ea.

Marce își atinse tableta din nou și un câmp înstelat țâșni din proiector în spațiul gol de deasupra boltei planetariului, însoțit de o muzică liniștitoare, cu clinchete delicate. Copiii aceștia de opt ani, care se speriaseră cu doar cinci secunde înainte, izbucniră acum în strigăte de „Ooo“ și „Aah“, văzând priveliștea. La fel și adulții.

– Ceea ce vedeți acum sunt toate stelele care există în zona care cuprinde Interdependența, spuse Marce. De la Centru și până la Capăt, avem aici toate stelele locuite de noi. Dorește cineva să ghicească pe care dintre ele ne aflăm noi?

Copiii arătară cu degetele spre diferite puncte de lumină. De pe tableta sa, Marce alese una dintre stele. Imaginea proiectată se mări deplasându-se spre o singură stea și când se opri, arătă un sistem solar cu cinci planete: două terestre și trei gigantice gazoase.

– Aici suntem noi, spuse el. A doua planetă de la soarele nostru. Aici este Capătul, denumit astfel pentru că se află cel mai departe de orice alt punct din Interdependență.

Marce reveni apoi la întregul câmp stelar:

– Așadar, toate aceste stele sunt în spațiul pe care Interdependența îl consideră al său, dar nu toate au sisteme în care oamenii să poată trăi. De fapt, dintre aceste mai mult de cinci mii de sisteme stelare, doar patruzeci și șapte sunt locuite de oameni. Făcu sistemele stelare ale Interdependenței să strălucească mai tare, pentru ca acești copii să le poată vedea. Sistemele nu erau apropiate unele de altele în spațiu: ele păreau distribuite aleatoriu, ca niște diamante printre grăunțe de nisip.

– De ce sunt atât de depărtate una de alta? întrebă unul dintre copii, cât se poate de oportun, deoarece anticipa următoarea parte din prezentarea standard.

– Excelentă întrebare! spuse Marce. Acum te poți gândi că toate sistemele omenești ar trebui să fie îngrămădite unele lângă altele, ca să se poată călători ușor, dar toate sistemele acestea nu sunt conectate prin spațiu, ci prin Flux.

Un buchet de linii se arcuiră dinspre sistemele locuite de oameni, legând fiecare sistem, unul de altul și producând încă o serie de *ah*-uri entuziasmate ale copiilor.

– Fluxul este ca o superscurtătură prin spațiu, spuse Marce. În mod normal ne-ar lua ani de zile sau chiar secole să ne deplasăm de la un sistem stelar la altul. Chiar și cele mai apropiate sisteme se află la câțiva ani-lumină unul de altul și, folosind propulsiile obișnuite, până și pentru distanțele acelea relativ mici poate dura douăzeci sau treizeci de ani până să ajungem la destinație. Nici măcar cele mai avansate astronave ale noastre, așa-numiții „decari", nu pot efectua această călătorie. Cu Fluxul, în schimb, putem călători între aceste sisteme în doar câteva săptămâni sau cel mult luni. Dar iată care e șpilul: Putem călători doar spre sistemele prin apropierea cărora trece Fluxul.

Mări iar imaginea – trecând spre un alt sistem, acesta având zece planete –, apoi mări imaginea și mai mult:

– Știe cineva ce planetă este aceasta?

Nu se auzi niciun răspuns, așa că Marce adăugă:

– Se numește Centrul și este capitala Interdependenței. Vrea cineva să ghicească de ce?

– Fiindcă acolo locuiește Împăraxul?

– Ei, da, dar Împăraxul trăiește acolo dintr-un anumit motiv, iar motivul este următorul, spuse Marce lovindu-și tableta, iar planeta

Centrului se înconjură cu ceea ce părea un vârtej de linii, învârtindu-se în spațiu deasupra lumii. Centrul este singurul loc din Interdependență unde converg *toți* curenții Fluxului – este singurul loc unde poți ajunge direct de la și la aproape orice sistem din Interdependență. Asta o face cea mai importantă planetă pentru comerț și pentru călătorii. Dacă nu am putea călători prin Centru, la unele sisteme din Interdependență s-ar ajunge doar în câțiva ani. De aceea planeta se numește Centru. Este centrul universului nostru, ca să zic așa.

– Nu putem face pur și simplu o potecă prin Flux, între planete?

Această întrebare venea de la unul dintre adulți, un bărbat care se pare că fusese atât de absorbit de prezentare, încât uitase că timpul de întrebări le era dedicat doar copiilor.

– Am vrea, dar nu este posibil, răspuse totuși Marce. Fluxul nu este controlabil și, de fapt, dacă e să fim sinceri cu noi înșine, este un lucru pe care nu-l înțelegem prea bine. Este ca un fel de caracteristică naturală a universului. Îl putem accesa, dar nu putem face, de fapt, nimic cu el, în afară de a merge acolo unde ne duce. În realitate, aceasta este una dintre caracteristicile cu adevărat neobișnuite ale Interdependenței.

Marce micșoră imaginea, șterse câmpul stelar și afișă rețeaua celor patruzeci și șapte de sisteme ale Interdependenței. Sistemele cuprindeau stele de tot felul: de la piticele roșii până la stele galbene asemănătoare Soarelui și adăposteau de la una până la douăsprezece planete majore. Imaginile sistemelor nu erau la scară și înfățișau planete care treceau în goană pe orbitele lor, unele atât de repede, încât era comic. Câțiva copii începură să râdă.

– Oamenii trăiesc în toate aceste sisteme stelare, dar planetele din majoritatea acestor sisteme stelare nu sunt de tipul potrivit pentru viața umană. Marce mări imaginea Centrului din nou: Centrul, de

exemplu, nu are atmosferă și este blocată într-o rotație sincronă. Acest lucru înseamnă că o parte a planetei este mereu luminată de Soare, așa că acolo este extrem de cald, în timp ce cealaltă parte este întunecată și de aceea este înghețată. Oamenii de la Centru trebuie să trăiască în subteran pentru a supraviețui.

Micșoră din nou imaginea și alese un alt sistem: Aici, în Sistemul Morobe, singurele planete sunt gigantele gazoase – planete uriașe care nu au nici măcar o suprafață pe care să poți ateriza. Nu am putea trăi acolo. Aceste planete au luni, dar majoritatea acestora nu sunt nici ele propice vieții oamenilor. Așa că aici trăim în habitate spațiale, poziționate în locuri denumite Punctele Lagrange [3], sau în alte locuri care pot fi făcute să fie stabile. Prin urmare, așa trăiesc oamenii acum: fie în subteran pe planetele pietroase, fie în habitate spațiale mari. Există un singur loc din Interdependență unde oamenii trăiesc pe suprafața planetei.

Marce mări imaginea în mod repetat, până la Capăt, care plutea pe ecran, o bilă verde-albastră, învăluită în alb:

– Aici suntem noi. Aceasta este planeta de Capăt.

– Dar cum e cu Terra? întrebă unul dintre copii, așa cum se întâmpla întotdeauna.

– Bună întrebare! spuse Marce. Terra este locul de unde se trag oamenii și, la fel ca și pe planeta de Capăt, puteai păși pe suprafața planetei. Dar Terra nu face parte din Interdependență. Am pierdut contactul cu Terra acum o mie de ani când unicul curent de Flux către ea a dispărut.

– Cum s-a întâmplat asta?

Întrebarea venea iar de la bărbatul nerăbdător, căruia unul dintre ceilalți adulți îi făcu imediat semn să tacă. Marce zâmbi văzându-i.

– E complicat, îi spuse. Cel mai bun răspuns netehnic pe care pot să vi-l dau este că toate din univers sunt în permanentă mișcare, inclusiv

sistemele stelare, și că acea mișcare afectează uneori Fluxul. Practic, Terra s-a mișcat, noi ne-am mișcat și curentul Fluxului a dispărut.

– Se poate întâmpla din nou?

– Bint! spuse cineva spre bărbatul care punea întrebări, admonestându-l.

– Uite ce e, vreau pur și simplu să știu, spuse Bint.

– Nu-i nimic, făcu Marce, ridicând o mână. De fapt, *s-a întâmplat* deja din nou, cu mai mult de șapte sute de ani în urmă, când am pierdut contactul cu un sistem numit Dalasýsla. Asta a fost înainte ca toate curentele locale ale Fluxului să fie cartografiate pe scară largă, așa cum sunt acum. Curentul Fluxului spre Dalasýsla se prăbușea deja, se pare, când a fost colonizată pentru prima oară, și a durat doar două sute de ani până să se închidă complet. Acum, întâmplarea face că restul curentelor Fluxului din Interdependență au fost rezistente și, în marea lor majoritate, au rămas neschimbate în perioada ultimelor sute de ani.

Asta păru să-l mulțumească pe Bint, și Marce se bucură că amicul nu observase că, de fapt, nu-i răspunsese la întrebare.

Din depărtare, un trosnet slab sfâșie tăcerea temporară din planetariu. Unul dintre adulții din public începu să tagă aer în piept, apoi se opri.

– Și mă gândesc că asta ar fi tot pe ziua de azi, spuse Marce. Mulțumesc tuturor pentru vizită și sper că veți veni și altă dată. Vă așteptăm cu drag. *Într-o zi când nu împușcă nimeni pe cineva de la doar câteva klicuri distanță,* continuă în gând.

Stinse luminile și le făcu cu mâna copiilor, în timp ce adulții îi scoteau din încăpere. Unul dintre adulți privi înapoi și schiță, din buze, cuvântul *Mulțumesc*. Marce zâmbi și-i făcu cu mâna.

– Tot mai faci pe ghidul în plin război? rosti o voce nouă din fundul planetariului. Este o chestie nobilă. Stupidă, dar nobilă.

Marce privi în sus, văzu cine era și zâmbi din nou:

– Ei, în fond, tehnic vorbind, chiar *facem* parte din nobilime, nu, surioară?

Vrenna Claremont, în uniforma ei completă de comisar de poliție, îi zâmbi la rândul ei și începu să se îndrepte spre fratele ei:

– A fi nobil pe planeta de Capăt e ca și cum ai fi cel mai bogat om dintr-o grămadă de gunoi. Nu înseamnă mare lucru. Mai ales acum, când ducelui i se va prezenta propriul cap pe tavă și în vreme ce rebelii aleargă pe proprietatea lui, eliberând-o. Nu e deplasat să ne imaginăm că ceilalți nobili se vor trezi și ei cu proprietățile eliberate în același mod.

– Toată averea mea constă într-un teanc de cărți aflate în căminul pentru absolvenți, spuse Marce. Cred că vor fi dezamăgiți.

– Ești profesor acum. Ar trebui să te muți din căminul pentru absolvenți.

– Sunt master rezident. Pot economisi chiria.

– Un fiu de conte căruia îi e teamă de prețul chiriei, spuse Vrenna.

– Da, nu suntem niște nobili prea impresionanți, așa e.

Se auzi din nou un *trosnet* undeva în depărtare, și nu păru chiar așa de îndepărtat ca primul.

– Uite că reușesc destul de bine, acum, să nu intru în panică, spuse Marce.

– Am observat asta, spuse Vrenna. Nu intenționam s-o spun, dar am observat.

– Nu putem să avem cu toții în vene sânge rece ca gheața.

– Nu am sânge rece ca gheața. Știu doar cât de departe sunt exploziile alea și nu o să mă îngrozesc deocamdată.

– Cât de departe sunt?

– Cam la cinci klicuri. La docuri, acolo unde sunt forțele ducelui

care încearcă să îngroape un contingent al rebelilor sub greutatea containerelor de marfă spulberate. Probabil că nu le va merge. Majoritatea rebelilor au plecat de mult de acolo, ducându-se să ocupe resursele strategice. Noi doi ne ducem oricum în direcția opusă.

– Ne ducem?

– Da. Tata m-a trimis să te iau de aici.

– De ce?

– O dată fiindcă e război și, deși nu mă aștept ca luptele să ajungă până aici, nu există nicio garanție că universitatea inclusiv tu și căminul tău de student absolvent nu cădeau pradă flăcărilor înainte de apusul soarelui.

– Așa e de rău? spuse Marce.

Vrenna încuviință:

– Da, poate că nu-ți amintești, dar casa are o gardă pusă acolo de Pușcașii Imperiali. Dacă un rebel se apropie la mai puțin de un klic de ea, va fi probabil vaporizat din spațiu. Și asta o face cel mai sigur loc de pe suprafața planetei, în acest moment.

– Tata i-a spus ducelui chestia asta?

– Știi, cred că a omis să-i spună.

Marce rânji din nou, auzind-o.

– Pe urmă, tata vrea să-ți arate ceva.

– Ce anume?

– Informații.

– Vren, ce bine ar fi să fii mai puțin ambiguă, nu crezi?

– A spus că o să știi despre ce e vorba și că nu e ceva despre care să vorbim cu voce tare în public.

– Oh! făcu Marce.

– Chiar așa.

Se auzi un alt *trosnet*.

– Se pare că sunt mai aproape, spuse Marce.

– Nu sunt. Dar trebuie să plecăm, oricum. Dacă mai așteptăm, cuiva i-ar putea veni ideea să tragă în hidroavion.

Cineva trase în hidroavion oricum, de mai multe ori în timpul zborului.

– Mergi mai iute, o îndemnă Marce pe sora lui.

– Oricând vei vrea să conduci *tu* un hidroavion deasupra acoperișurilor orașului, fără să te lovești de vreun coș stingher, te rog să mă anunți, îi replică ea.

În loc s-o necăjească mai departe pe sora lui, Marce privi afară din bula hidroavionului la străzile din Opole. Majoritatea străzilor rezidențiale erau neatinse, erau doar o mână de oameni care duceau lucruri la mașinile lor, de parcă s-ar fi mutat. Străzile principale însă erau pline de mașini și multe dintre ele erau blocate în trafic.

Operațiunea asta cerea efort; Marce bănuia că unii șoferi își dezactivaseră pilotul automat pentru a prelua controlul direct asupra mașinilor lor, fie sub imperiul panicii, fie pentru că suspectau că guvernul urma cumva să le dezactiveze deplasarea. Rezultatul final, în orice caz, era că aceste mașini de curând independente stricau lucrurile pentru toți ceilalți.

Din când în când, Marce vedea coloane de soldați mărșăluind pe străzi cu vehicule blindate printre ei, gata să apere sau să elibereze un punct strategic sau altul al orașului.

– N-o să se termine bine, îi spuse Marce surorii lui.

– Păi când se termină bine așa ceva? îl întrebă ea, deplasându-se spre Warta, fluviul lat care traversa Opole.

Zbură cu hidroavionul spre mijlocul lui, destul de departe de ambele maluri pentru a descuraja alte rafale trase către ei.

Marce bănuia că, practic, sora lui zbura cu hidroavionul în mod

ilegal – se presupunea că hidroavioanele folosesc automatizarea și se conformează unor reguli de trafic specifice rutelor aeriene din oraș pentru a evita problemele cu alte moduri de trafic aerian. Mijlocul Wartei nu făcea parte dintre aceste rute. Însă mai bănuia și că, azi, polițiștii aveau alte probleme pe cap.

Imediat, hidroavionul părăsi Opole și apărură dealuri cât vedeai cu ochii, iar Warta șerpuia blând printre ele, pe lângă suburbii și apoi pe lângă sate rustice adăpostite de pantele lor. Un afluent mic al Wartei se ramifica printre alte dealuri; Vrenna îl urmări și în câteva minute ajunse acasă.

„Casa“ era, practic, Palatul Claremont, denumit după districtul provinciei unde tatăl său fusese numit conte cu aproape patruzeci de ani standard în urmă și datorită căruia familia îi purta acum numele. Existase și un alt conte înainte, pe care Marce nu-l întâlnise niciodată, deoarece nu se născuse încă. Respectivul fusese convins să renunțe la titlu și i se oferise un post la curtea imperială. Povestea pe care i-o spuseseră lui Marce era că omul nu avusese nevoie de prea multe rugăminți. Mai bine să fii funcționar la curte decât un nobil exilat pe o planetă îndepărtată. Plecase atât de repede, că-și lăsase aproape toată mobila și cel puțin o pereche de animale de companie, niște pisici care se înțelegeau perfect cu noii chiriași atâta vreme cât mâncarea venea la timp, după cum îi povestise tatăl său.

– Hai, vino, îl îndemnă Vrenna, în timp ce ieșeau din hidroavion, pe platforma de aterizare de lângă garaj. Să nu-l lăsăm pe tata să ne aștepte.

Tatăl lor, Jamies, Conte de Claremont, era în biroul său, urmărind revoluția pe monitorul din perete. Îi văzu intrând și arătă spre monitor:

– Uitați-vă la toată porcăria asta! spuse el.

– Bun venit la revoluție, făcu Vrenna.

Jamies pufni:

– Nu e o revoluție. „Rebelii“ sunt probabil finanțați de breslele comerciale, care vor să scape de taxa pe import. Sau așa ceva. Ducele n-o să le permită. Sau așa ceva. Așa că „rebelii“ îl vor da jos pe duce și vor pune în locul lui un nobil ambițios, care va scădea tariful. Acesta va fi confirmat în funcție de către Împărax, fiindcă nimănui de acolo nu-i pasă ce se întâmplă pe la Capăt. Și fiindcă ei cred că în alți douăzeci de ani vom face din nou același lucru.

– Și n-o vom face?

– De data asta, nu.

Jamies se îndreptă spre birou, scoase o tabletă și i-o întinse lui Marce:

– Am făcut-o în sfârșit. Iată dovada! Și ultimele informații de care aveam nevoie pentru modelul de predicție.

Marce luă tableta și începu să răsfoiască prin lucrare:

– Când s-a întâmplat asta?

– Acum șase săptămâni. O navă pe nume *Mai Spune-mi Și Altceva* a trecut printr-o anomalie a Fluxului și pe urmă a înregistrat un găvan de Flux temporar, concordant cu modelul meu. A fost observat, înregistrat și verificat și urmărit. Totul se potrivește perfect. Totul este exact la fel cu ce căutam noi. Asta confirmă tot ce am bănuit despre Flux.

Marce se opri din răsfoit lucrarea, ce ar fi necesitat ore întregi de citit și de digerat, și-l privi pe tatăl său:

– Ești *sigur* de asta?

– Crezi că ți-aș spune, dacă nu aș fi? îi răspunse Jamies. Mă știi doar, nu-i așa că am fost mereu *extrem* de atent în legătură cu ipoteza asta? Crezi că nu am aruncat cu tot felul de chestii în ea ca s-o infirm? Tu crezi că eu *doresc* să fie precisă?

Marce scutură din cap:

– Nu, tată.

– Nu mă înțelege greșit, Marce. Am nevoie s-o citești. Am nevoie să-mi spui dacă am uitat ceva. Orice aș fi putut trece cu vederea. Fiindcă oricât ar fi de entuziasmat omul de știință din mine că a făcut saltul acesta în înțelegerea fizicii Fluxului…

– …ca simplu om, îți dorești să fi greșit, îi termină Marce gândul.

– Da, spuse Jamies. Da, îmi doresc asta foarte mult.

De când își aducea aminte Marce, tatăl său numise asta „Secretul Familiei“: era vorba despre examinarea de către tatăl său a datelor navigaționale ale fiecărei nave care sosise la Capăt în ultimele patru decenii. Oficial, rolul Contelui Claremont în cadrul imperiului era cel de Auditor Imperial-Șef pentru planeta de Capăt. Examina datele pentru a se asigura că niciuna dintre nave nu devia niciodată de la ruta imperială aprobată – pentru a evita astfel tarifele comerciale și alte taxe care li se cereau –, acestea fiind planificate cu ani sau chiar decenii înainte. Această muncă era desfășurată de alți doisprezece auditori imperiali, câte unul în fiecare sistem, care trebuiau să se asigure că banii rămân acolo unde trebuiau să rămână: în buzunarul Împăraxului, în primul rând, apoi al breslelor și al tuturor celorlalți aflați mai jos în ierarhie.

În realitate, Jamies, Conte de Claremont, nu dădea doi bani pe niciuna dintre prostiile astea. Se achita de rolul de auditor imperial șef destul de bine, în primul rând delegându-l unor subordonați pe care-i prevenise că orice ciubuc prea evident să fie ignorat va trebui să fie penalizat. Dar nu din cauza asta venise el la Capăt, și nici prietenul său, Împăraxul Attavio al VI-lea, nu-l trimisese aici din acest motiv. Fusese, într-adevăr, trimis să examineze datele navigaționale ale navelor pentru discrepanțe, dar nu din cele comerciale. Ceea ce căuta erau datele care să-i susțină o ipoteză pe care o formulase în timp ce era încă student la Universitatea din Hubfall: curenții Fluxului care

defineau Interdependența nu beneficiau de „rezistență prin rezonanță“ – acea teorie care spunea că densitatea neobișnuită și interacțiunea curenților Fluxului dinăuntrul Interdependenței ajutau la crearea unei forme de undă stabile în interiorul Fluxului care avea să mențină acei curenți deschiși și neschimbați vreme de milenii.

Jamies citise cifrele din spatele teoriei și ghicise ceea ce alții nu ghiciseră sau o făcuseră și preferaseră să nu creadă: și anume că „rezistența prin rezonanță“ era o absurditate creată din date născocite și că prăbușirile curenților Fluxului spre Terra și spre Dalasýsla erau doar începutul, și nu excepții, cum susținea teoria modernă a Fluxului. Îi spusese toate acestea prietenului său Batrin – proaspătul încoronat Împărax Attavio al VI-lea –, îi arătase datele și-l prevenise că prăbușirea putea să aibă loc în timpul acestui secol.

Batrin văzuse posibilitatea valabilității datelor. Recunoscuse și el faptul că ele reprezentau o amenințare pentru comerțul și stabilitatea Interdependenței și că vor fi probabil considerate o blasfemie de către Biserică. Așa că făcu două lucruri pentru prietenul său Jamies. Mai întâi îl mitui ca să păstreze tăcerea, făcându-l conte. Apoi îl trimise la Capăt, cât mai departe posibil la marginea Interdependenței, îi dădu un post care-i furniza datele de care avea nevoie ca să verifice sau să respingă ipoteza lui și-i spuse să nu vorbească cu nimeni altcineva decât cu el despre munca lui.

Ceea ce Jamies și făcuse, în mare parte. La început îi spusese soției lui, Guice, și apoi, după ce cei doi copii gemeni ai săi, Marce și Vrenna, crescuseră destul de mari, le spusese și lor. Presupusese că asta n-avea de ce să-l deranjeze pe Împărax. Guice luă secretul cu ea în timpuriul și tragicul ei mormânt. Vrenna ținuse secretul fiindcă se pricepea să țină secrete. Marce îl păstrase deoarece, din momentul în care devenise destul de interesat de fizica Fluxului și arătase aptitudini pentru ea, Jamies se bazase pe el să-i verifice munca.

Acum, toți anii de culegere metodică și tăcută de date și de interpretare a lor dăduseră rod. Jamies, Conte de Claremont verificase cea mai importantă descoperire din istoria umanității de la descoperirea Fluxului însuși. Dacă aceasta le-ar fi fost făcută cunoscută celorlalți oameni de știință, l-ar fi încununat cu toate premiile posibile.

Asta dacă Interdependența ar mai fi continuat să existe, pentru ca să le permită s-o facă.

– Atunci este adevărat, spuse Vrenna tatălui și fratelui ei. Fluxul se prăbușește.

– Fluxul este Fluxul, spuse Jamies. Nu *face* nimic. *Accesul* nostru la el, în schimb, se duce naibii în mod sigur. Stabilitatea neobișnuită a curenților Fluxului care au permis dezvoltarea Interdependenței s-a terminat. Unul câte unul, curenții vor seca. Unul câte unul, sistemele Interdependenței se vor trezi că sunt izolate. Pentru foarte mult timp. Poate pentru totdeauna.

– Cât timp mai avem? întrebă Vrenna.

– Zece ani, spuse Marce, privind către tatăl său. La exterior. Dacă modelele tatei sunt absolut exacte, mai puțin de-atât. Probabil șapte sau opt ani înainte ca toți curenții locali ai Fluxului să dispară. Majoritatea vor fi dispărut până atunci.

Jamies se întoarse spre fiul său:

– Și de aceea trebuie să pleci.

– Stai, cum? spuse Marce.

– Trebuie să pleci, repetă Jamies.

– Unde?

– La Centru, evident. Trebuie să duci datele astea Împăraxului.

– Credeam că-i trimiți informări regulate Împăraxului, îi spuse Vrenna tatălui ei.

– Bineînțeles că asta am făcut. Datele au fost cifrate și trimise lunar cu ajutorul navelor care pleacă.

– Păi trimite-le și pe astea la fel, spuse Marce.

Jamies scutură din cap:

– Nu înțelegi. Una e să-l fi ținut pe Împărax la curent pe când mă luptam cu interpretarea datelor și rafinarea modelului, cu totul alta e când modelul a fost verificat și a devenit o amenințare reală pentru Interdependență. Va avea nevoie ca cineva să-i arate în amănunt toate astea. Și apoi să le arate tuturor *celorlalți*. Și apoi să se certe cu toți, de la oamenii de știință la politicienii care vor mereu să demonteze orice teorie pentru propriile lor interese. Cineva trebuie să meargă acolo.

– Sunt de acord, spuse Marce. Și acea persoană ar trebui să fii tu.

Jamies deschise gura, dar tocmai atunci Doung Xavos, secretarul contelui își băgă capul pe ușă:

– Domnule Conte, Lordul Ghreni Nohamapetan este aici și dorește să vă vadă. Spune că a venit trimis de duce.

– Invită-l înăuntru, spuse Jamies și-i privi pe copiii săi.

– Să plecăm? întrebă Vrenna.

– Aș prefera să rămâneți, făcu Jamies, închizând cu un singur gest monitorul care vărsa tone de informații despre revoluție.

Jamies se așeză la biroul său și-și invită copiii săi să ia loc. Aceștia se așezară.

Lordul Ghreni Nohamapetan intră în cameră, îmbrăcat în negru, și Marce îl urmări cu privirea în timp ce nobilul se îndrepta spre tatăl său. Ghreni și gemenii Claremont erau de-o seamă, dar niciunul dintre gemeni nu socializase prea mult cu urmașul Casei de Nohamapetan. Acesta sosise pe planeta de la Capăt doar cu câțiva ani înainte de a începe să se ocupe de interesele familiei lui. Îl văzuseră o dată sau de două ori la diferitele evenimente de la palat și îi fuseseră prezentați în mod oficial. Marce își amintea că Ghreni îi măsurase cu privirea rapid,

să vadă dacă ar fi putut avea vreun beneficiu politic dacă-i frecventa pe vreunul dintre ei și, când socotise că răspunsul evident era „nu“, începuse să-i ignore politicos, chiar din acel moment. Marce se simțea încă ușor iritat de acest lucru. Vrenna îl găsea amuzant, fiindcă așa era ea.

– Conte Claremont, spuse Ghreni Nohamapetan, înclinându-se.

– Lord Ghreni, spuse Jamies. Ce plăcere!

Îi arătă pe Marce și pe Vrenna care se ridicară în picioare:

– Îți amintești de copiii mei, desigur.

– Desigur, Lord Marce, Lady Vrenna.

Ghreni își înclină capul spre fiecare, iar ei îi întoarseră salutul, apoi se așezară. După încheierea formalităților, își concentră atenția spre tatăl lor:

– Domnule Conte, ducele m-a trimis într-o misiune oarecum delicată și mă întreb dacă nu am putea discuta între patru ochi.

– Copiii mei sunt sfătuitorii mei principali și nu am secrete față de ei. Puteți să-mi vorbiți de față cu ei și vă asigur de confidențialitate: e ca și cum am vorbi între patru ochi.

Ghreni făcu o pauză și Marce fu sigur că urma să insiste să vorbească singur cu tatăl său. O privi pe Vrenna, care zâmbea încurcată. Apoi încuviință:

– Da, în regulă.

– Care este misiunea dumneavoastră, Lord Ghreni?

– Așa cum știți, probabil, ducele se confruntă cu o provocare serioasă din partea rebelilor.

Vrenna pufni, auzindu-l:

– Vreți să spuneți că este pe punctul să-și piardă ducatul, domnule conte, spuse ea.

– Ducele este oarecum mai optimist decât fiica dumneavoastră, îi

spuse Ghreni lui Jamies. Cu toate acestea, provocarea este reală și ducele încearcă să găsească modalități de sporire a avantajelor sale tactice.

– Cum ar fi?

– Arme, domnule conte.

– Am de la fostul conte un pistol antic cu sarcină electrică, spuse Jamies. Și cred că Vrenna poartă mereu o armă de mână. În afara acestora, nu cred că dispunem de alte arme.

– Ducele știe că nu aveți arme, domnule conte. Dar aveți bani.

– Nu chiar. Titlul de Conte de Claremont nu vine cu prea mult pământ de închiriat și nici cu monopoluri comerciale locale. Este mai mult un titlu de curtoazie. Am salariul meu ca Auditor-Șef și o indemnizație de întreținere pentru palat. Am vândut recent niște proprietăți, dar tot nu e o sumă prea mare.

Ghreni râse:

– Nu banii *dumneavoastră*, domnule conte. Ai Împăraxului. Dorim să-i folosim pentru a cumpăra armele de care are nevoie ducele.

Contele se încruntă ușor:

– Vă rog să vă explicați.

– Ducele este conștient că în rolul dumneavoastră de Auditor-Șef, toate taxele și penalitățile imperiale trec prin biroul dumneavoastră înainte să fie trimise la trezoreria de la Xi'an.

– Biroul meu nu le trimite mai departe. Acesta este rolul șefului băncii imperiale de aici, de pe Capăt.

– Sigur că da. Și am vorbit cu Șeful Han și ea este dispusă să-l ajute pe duce în efortul său. Șeful Han ne-a informat și că orice transfer al taxelor și penalităților imperiale, altul decât ruta lor obișnuită spre Xi'an, trebuie aprobat de biroul dumneavoastră.

– Acest lucru este corect, dar v-a fost prezentat în mod simplist. Îmi

este permis să aprob aplicarea directă a taxelor și penalităților proiectelor imperiale aprobate, cum ar fi construcțiile sau infrastructura. Lucruri unde acele taxe ar ajunge oricum. Acest lucru ne face să câștigăm timp și nu mai trimitem banii ca să-i primim înapoi.

– Da. Și, dacă veți consulta evidențele dumneavoastră, veți vedea că acum doi ani, când a început această revoltă, ducele a cerut, și parlamentul imperial a aprobat, fonduri pentru cumpărarea de arme pentru a ajuta la suprimarea revoltei.

– Nu intenționez să verific evidențele, Lord Ghreni, ca să aflu că fondurile pentru acele achiziții au fost deja alocate și că armele au fost deja cumpărate și expediate.

– Atunci trebuie că știți că nava care le transporta, *Mai Spune-mi Și Altceva* a fost atacată de pirați care s-au urcat la bord când a ieșit din Flux. Căpitanul ei și echipajul s-au luptat cu vitejie pentru a respinge atacul, dar în cele din urmă mulți dintre membrii echipajului au murit, inclusiv căpitanul secund, ofițerul de securitate și reprezentantul proprietarului, iar marfa navei a fost furată. *Mai Spune-mi* abia s-a târât întreagă până în port.

– Cunosc povestea navei *Mai Spune-mi*, spuse Jamies.

– Important e că armele sunt acum în mâna piraților. Pirați care au intenționat să le vândă rebelilor, dar care pot fi convinși să le vândă ducelui.

– Pentru asta există trezoreria personală a ducelui, precizează Marce.

– Din păcate, Lord Marce, doi ani de lupte au golit vistieria ducelui și au făcut și mai dificilă colectarea taxelor și a altor dări. Are nevoie de ajutor.

– A primit ajutor, punctă Vrenna. Parlamentul a aprobat armele. Dar este și responsabilitatea ducelui să patruleze spațiul dintre găvanul din Flux și planetă. Dacă pirații operează pe acolo, e și din

cauză că ducele nu și-a făcut datoria.

Ghreni își îndreptă atenția asupra contelui:

– Ducele știe că cererea de efectuare a acestei plăți este neobișnuită. Argumentul lui, și cred că este unul solid, este că Parlamentul a intenționat ca armele să ajungă la duce și deci prin aprobarea acestor fonduri suplimentare pentru răscumpărarea armelor înfăptuiți intenția acestuia.

– Nu cred că acest argument este tot atât de bun pe cât crede ducele, spuse Jamies. După cum știu și că garnizoanei imperiale i s-a spus să nu intervină în această problemă.

Aceste cuvinte produseră încuviințarea lui Ghreni:

– Ducele știe prea bine că singurul nobil aflat sub completa protecție a militarilor imperiali sunteți dumneavoastră, Conte Claremont. Și găsește acest lucru interesant.

– Nu e deloc interesant, Lord Ghreni. Așa cum ați observat, banii Interdependenței trec prin biroul meu. Împăraxul ține la banii săi. De aceea nu sunt convins că va fi prea mulțumit dacă va afla că au fost deturnați pe neașteptate. Și nu va fi mulțumit nici de mine.

– Ducele este pregătit pentru orice eventualitate.

– Asta este minunat, spuse Jamies. Mai ales când te gândești că nu *el* va fi trimis la închisoare din cauza asta.

– Haide-haide, Conte Claremont. Aveți puțină încredere în inteligența ducelui. Amintiți-vă că ne aflăm la nouă luni distanță de Xi'an și de Centru. În aceste nouă luni, ducele poate să zdrobească revolta și să înapoieze banii cu dobândă pentru orice sume pe care le-ați împrumutat. Va uza de autoritatea sa în favoarea dumneavoastră pentru a-l convinge pe Împărax că dumneavoastră și Șef Han ați acționat spre binele Interdependenței. Și, în același timp, ducele promite că loialitatea dumneavoastră va fi răsplătită.

Auzindu-l, Jamies izbucni în râs:

– Ce ironie că încerci să mituiești pe cineva *de la* care încerci să obții bani, Lord Ghreni.

– Ducele consideră că banii nu sunt singura monedă de schimb pentru loialitate.

– Și Șeful Han a fost convinsă de acest argument.

– Da, Domnule Conte, a fost convinsă.

– Deci, pe scurt, spuse Jamies, vrei să transfer în mod ilegal fonduri către duce ca el să poată cumpăra armele pe care le-a cumpărat deja, dar pe care le-a pierdut din cauza neglijenței, fiindcă persoana pe care deja ai mituit-o nu poate face acest lucru ea însăși, iar ca recompensă pentru aceste fapte ilegale împotriva statului imperial, îmi oferi niște așa-zise premii ce vor fi stabilite ulterior și care nu reprezintă bani reali. Am dreptate?

– Nu m-aș exprima în acest mod, spuse Ghreni. Și nici ducele.

– Sigur că nu te-ai exprima în acest mod, dar asta este ceea ce-mi ceri.

– Asta înseamnă, atunci, că nu doriți să-l ajutați pe duce, spuse Nohamapetan.

– Nu am spus asta, zise Jamies, iar Marce, cel puțin, fu absolut surprins.

Aruncă o privire piezișă către sora lui, dar nu reuși să-i citească gândurile.

– L-aș putea ajuta pe duce, continuă tatăl său. Dar nu vreau ca nici dumneata și nici ducele, de fapt, să pretindă că facem orice altceva decât acest lucru.

Jamies se ridică în picioare, dându-i de înțeles că întrevederea luase sfârșit. Marce și Vrenna se ridicară în picioare și ei. Nohamapetan înțelese semnalul și se înclină:

– Ce pot să-i spun ducelui? întrebă el.

– Poți să-i spui că voi avea un răspuns pentru el într-o săptămână, spuse Jamies.

– Cu tot respectul cuvenit, Domnule Conte, în acest moment, o săptămână este un interval de timp prea îndelungat.

– Nu tot atât de îndelungat ca cei cincizeci de ani pe care o să-i petrec în închisoare dacă totul merge rău, Lord Ghreni, spuse Jamies. Adică dacă Împăraxul nu decide, pur și simplu, să mă execute.

– Pot să vă cer, cu umilință, să-mi permiteți să-i spun ducelui că va primi un răspuns în cinci zile? Cinci zile, sunt sigur, ar fi acceptabile pentru el.

Jamies păru să reflecteze asupra acestei propuneri:

– Foarte bine, Lord Ghreni. Cinci zile.

– Dacă ducele dorește să vă vadă, unde îi pot spune că veți fi zilele acestea?

– Voi fi aici, spuse Jamies. Așa cum sunt mereu. Așa cum am fost mereu.

Ghreni se înclină din nou, se întoarse și ieși. Marce așteptă până când Vrenna se duse să închidă ușa biroului după el înainte să vorbească:

– Nu poți să te gândești serios să faci așa ceva, îi spuse el tatălui său.

– De ce nu? întrebă Jamies.

Marce fu șocat.

– Încerci să tragi de timp, spuse Vrenna, venind în ajutorul amândurora.

– Da, confirmă Jamies.

– Până când?

– Până când nu va mai avea importanță, spuse Jamies arătând spre tableta pe care Marce continua s-o țină în mână. Am modelat prăbușirea curenților Fluxului, fiule. Va dura ani de zile până când

vor dispărea. Dar unii dintre ei au început deja să se prăbușească.

Apoi contele lovi în tabletă și adăugă:

– Unul dintre primii va fi curentul de aici la Centru. Modelul arată că deja se prăbușește.

– Cât va mai dura? întrebă Vrenna.

– Încă un an. Dar se prăbușește începând de la găvanul de intrare. Scenariul cel mai optimist este că se va închide într-o lună. Cel mai pesimist este că se va închide într-o săptămână. După asta va fi absolut inaccesibil. Orice navă care se află la Capăt va rămâne aici. Pentru totdeauna.

Jamies se întoarse spre fiul său:

– Ceea ce este un alt motiv pentru care trebuie să pleci acum. Dacă nu pleci acum, nu vei mai putea pleca niciodată.

– Tu trebuie să pleci, îi repetă Marce tatălui său.

Jamies scutură din cap:

– Ducele va fi detronat. Toți nobilii de la putere sunt urmăriți pentru a se vedea dacă încearcă să abandoneze planeta înainte de căderea sa. Iar acum trebuie să-i dau un răspuns lui Ghreni Nohamapetan în legătură cu banii. Dacă, pur și simplu, voi ieși din această *casă*, *va părea* că părăsesc corabia. Mă urmăresc. Pe tine, în schimb, nu…

– Da, are sens, Marce, spuse Vrenna. Ești singurul care poate să explice chestia asta la fel de bine ca tata. Și cei de aici nu vor fi atenți la tine.

– Mai ales de când am făcut-o pe Vrenna moștenitoarea mea, spuse Jamies.

– Ce? spuse Marce.

– Da, chiar așa. Ce? spuse Vrenna.

– Am făcut-o moștenitoare pe Vrenna imediat ce am aflat despre prăbușirea Fluxului, îi spuse Jamies fiului său. Și acum ai o scuză

publică să părăsești Capătul, fiindcă nu mă vei moșteni. Chiar dacă pleci în acest moment, nimeni nu te va judeca pentru asta.

– Nu vreau să fiu contesă, protestă Vrenna. Și, la naiba, nu vreau să fiu auditor imperial!

– Relaxează-te, spuse Jamies. În curând nu va mai fi mare lucru de auditat.

– Asta nu sună prea încurajator.

Jamies îi zâmbi fiicei lui și se întoarse spre fiul său:

– Am vândut câteva proprietăți de curând. Ar trebui să-ți ajungă să pleci cu o navă și să te descurci la Centru când ajungi acolo.

– Despre ce sumă e vorba? întrebă Marce.

– Cam optzeci de milioane de mărci.

– Cerule!

– Da, încuviință Jamies. Poate că l-am mințit pe ipochimenul acesta de Ghreni Nohamapetan în legătură cu averea mea reală. Marce, ideea e că acum ai mijloacele, motivul și posibilitatea de a părăsi Capătul. Pleacă! Fă-o acum! Spune-i Împăraxului ce știi. Dacă avem noroc, va mai avea timp să se pregătească.

– Să se pregătească pentru ce?

– Pentru colapsul imperiului, spuse Jamies. Și pentru întunericul ce va urma.

5

Kiva Lagos nu avu parte de un miracol, dar în ceea ce privea îngrijorarea ei legată de următoarea săptămână, primi ceva aproape la fel de bun: pe Sivouren Donher.

– Este unul dintre francizorii noștri, spuse Gazson Magnut, vorbind despre bărbatul infatuat care rătăcea pe podeaua halei de pe care nava *Da, Domnule* acționa în cadrul stației imperiale. Francizorul stătea în picioare lângă o stivă de lăzi de fleacfruct, iar fructele dinăuntru ajunseseră acum în punctul maxim de coacere. Întreaga hală era saturată de un parfum floral greu, care în următoarele câteva zile avea să se transforme într-unul cu iz rânced. Magnut și Lagos se aflau într-un birou liber oferit de stație ocupanților curenți ai halei, holbându-se la bietul om.

– OK, spuse Kiva. Și ce dacă?

– Vrea să-și cumpere traversarea pentru el și pentru familia lui. La bordul navei *Da, Domnule.*

– Să plece de la Capăt? Unde?

– Spune că se va gândi la asta mai târziu.

Kiva pufni, apoi spuse:.

– De parcă nu toate planetele din Interdependență ar fi suprapopulate. Nu au mai construit un nou avanpost și nici nu au

săpat un nou oraș de zeci de ani de zile.

– I-am spus asta. Mi-a zis că-i treaba lui.

Kiva se uită din nou la bărbat:

– Nu conducem un vas de croazieră, Gazson.

– Nu, doamnă, încuviință Magnut. Dar, dacă-mi pot permite să spun, nu ne-ar prinde rău. Nu avem echipaj complet în acest moment, iar aici, la Capăt, nu am recrutat destui membri pe cât mi-aș fi dorit. Cel puțin, putem să-i folosim pe el și pe membrii familiei lui în posturi de întreținere și să-i facem să plătească pentru acest privilegiu.

– De ce ai probleme cu angajările?

Gazson scutură din cap:

– E război.

Kiva arătă spre el:

– Uite, el *vrea* să plece.

– Nu e același lucru, doamnă. Vrea să plece definitiv și să-și ia familia cu el. Toți cei care au familii *aici* vor să fie cu ele în momentul ăsta. Pe suprafață sunt nenumărați oameni care părăsesc zonele de conflict deschis. Există o criză a refugiaților acolo jos. Ca să fim sinceri și dacă nu ne-ar fi interzis să vindem fleacfructul, nu am fi putut vinde prea mult. Practic, nu mai există piață la ora asta.

– Am fi primit oricum taxele de licență și profitul, observă Kiva, după care făcu o pauză privind din nou spre bărbatul din hală. Cum îl cheamă pe tipul acesta?

– Sivouren Donher, răspunse Gazson.

– A fost un francizor bun pentru noi?

– Unul dintre cei mai de succes. Este unul dintre motivele pentru care ne-a abordat. Cred că el consideră că i-o datorăm.

– Serios? spuse Kiva. În cazul ăsta mă gândesc că ați face bine să-l aduceți sus.

Gazson încuviință și se duse să-l ia de acolo.

Privit de aproape, Sivouren Donher era între două vârste, puțin buhăit și avea pe față o expresie care pendula între aroganță și neliniște atât de rapid, încât Kiva fu sigură că el habar nu avea de asta. Era privirea unuia care până în ultimele zile fusese foarte sigur că putea răzbi prin orice nebunie produsă de revoltă, dar care brusc realizase că lucrurile nu stăteau așa.

– Lady Kiva, spuse Donher, înclinându-se.

Privi spre scaunul pe care-l eliberase de curând Gazson Magnut. Era clar că se aștepta să i se ofere scaunul, întrevederea aceasta fiind, după mintea lui, între egali.

– Vrei să părăsești Capătul, spuse Kiva, fără să-l invite să se așeze.

Magnut, care stătea la rândul său în picioare în colțul camerei, își ridică sprâncenele subtil observând lipsa intenționată de politețe.

– Da, doamnă.

Kiva încuviință în direcția lui Magnut:

– Gazson, aici de față, îmi spune că ești unul dintre francizorii noștri cei mai de succes.

Donher zâmbi și încuviință:

– Am acționat spre binele familiei dumneavoastră, Lady Kiva.

– Definiți „spre binele“.

– Pentru această perioadă de plată curentă, Casa de Lagos a primit patru milioane de mărci de la companiile mele. Of, adică îi *va* primi după ce neplăcerile curente pe care le aveți cu Ducele de Capăt se vor rezolva.

– Patru milioane de mărci, spuse Kiva. Nu e prea rău. Nu-i rău deloc.

– Mulțumesc, doamnă.

– Așa că de ce dracu’ aș vrea să intervin într-o chestie care merge

așa de bine?

Donher clipi nedumerit:

– Doamnă?

– Ești unul dintre cei mai mari furnizori ai mei de profit. Dacă părăsești Capătul, robinetul cu bani se oprește. Logica îmi dictează să te trimit înapoi în livezile și în fabricile tale ca să-ți vezi de treabă.

– Doamnă… e război.

– Și ce? Oamenii mei de aici îmi spun că voi, ca idioții, repetați rahatul ăsta în mod periodic. În câteva luni totul va reveni la normal.

– Nu și de data asta, doamnă. Acum e altfel. Ducele urmează să fie detronat. Oamenii despre care se știe că l-au susținut vor fi urmăriți și asasinați. Ei și familiile lor.

– Și presupun că *tu* ești prieten la cataramă cu ducele, nu-i așa?

– Mă duc frecvent la curte, doamnă. La fel și soția mea, care este foarte apropiată de ducesă. Ocazional, i-am invitat la moșie la noi.

Kiva îl privi chiorâș:

– Dar tu nu ești nobil, nu-i așa?

– Nu, doamnă, spuse Donher ridicând din umeri. S-a pus problema să mă înnobileze anul acesta. Soția mea și cu mine am făcut o donație considerabilă pentru activitatea caritabilă de la spitalul ducelui. Dar asemenea lucruri nu mai sunt posibile acum.

– Mda, făcu Kiva și îl privi din cap până în picioare pe acest mic arivist social neliniștit spunându-și că, da, i-a ghicit cifra. Patru milioane.

– Poftim, doamnă?

– Nu îmi ceri doar traversarea, Donher. Îmi ceri și să te scap de contractul tău de franciză cu Casa de Lagos. Să abandonez venitul *nostru* de pe această planetă. În regulă. Te va costa patru milioane de mărci.

– Am încheiat un acord cu vicepreședintele meu senior să continuăm operațiunile noastre…, se bâlbâi Donher.

Kiva îl întrerupse:

– Acordul nostru este cu tine, Donher.

– Cu companiile mele, doamnă…

– Nu mai sunt companiile *tale*, spuse Kiva, întrerupându-l din nou. Tu speli putina din oraș. Nu am făcut niciun acord cu cine naiba o fi și vicepreședintele acesta senior. Nu știm dacă este în stare să-și găsească gaura curului nici dacă-i dai o lanternă și o hartă. *Noi*, Casa de Lagos, va trebui să aprobăm compania ta din nu. *Noi* suntem cei care va trebui să evaluăm dacă acest vicepreședinte merită să facem afaceri cu el. Dacă nu merită, va trebui să renunțăm la franciză, ceea ce va duce în mod inevitabil la un șir lung de stupizenii juridice și la faptul că acest ticălos ne va da în judecată și pe urmă *noi* vom pierde bani din acest motiv.

– Lady Kiva, vă pot asigura…

– Tu nu poți să mă asiguri, la dracu', de nimic, Donher. Nu mai poți. Deja ai ieșit de pe masa de șah. Ești, practic, absolut inutil pentru mine în acest moment. Singura asigurare aici sunt banii. Și anume foarte mulți. În acest caz, patru milioane de mărci. Bani peșin, puși pe afurisita de masă, cum se zice, la dracu'! Asta-i înțelegerea!

Era interesant de urmărit cum i se scurge cuiva culoarea de pe față. Kiva citise despre asta în cărți, dar nu văzuse în realitate așa ceva până acum. Fața lui Donher deveni, din rumenă și transpirată, palidă și lipicioasă:

– Nu sunt sigur că dispun de această sumă, doamnă, spuse el.

– O, sunt absolut sigură că *dispui*, îi replică Kiva. Te gândeai să părăsești planeta pentru totdeauna. O să începi o viață nouă altundeva, unde nu sunt francize și nici siguranța unor noi perspective. Singura modalitate prin care tu și familia ta veți

supraviețui destul de mult timp încât să poți genera aceste perspective este să dispui de o grămadă serioasă de bani lichizi. Se opri și-l cântări pe Donher. Am să încerc să estimez, dar cred că ai vreo zece sau cincisprezece milioane de mărci într-un cript personal de date, chiar acum. Arătă spre el cu degetul: Poate că sunt chiar acolo, în buzunarul tău de la vestă. Greșesc?

Donher nu răspunse nimic.

Kiva încuviință:

– Atunci să revenim la afaceri. Patru milioane și te eliberăm de obligațiile francizei.

– Da, Lady Kiva.

Donher se înclină, purtându-se ca și cum ar fi presupus că încheiase un acord.

– Nu am terminat, spuse Kiva. Câți oameni aduci cu tine?

– Pe mine, soția mea și pe copiii mei. Pe mama soției. Doi servitori.

– Câți copii?

– Trei. Două fete și un băiat.

– Ce familie frumoasă! Câte o jumătate de milion de mărci pentru fiecare persoană transportată.

Kiva văzu cum culoare îi revine din nou în obrajii lui Donher și devine roșie:

– Este revoltător! reuși să bolborosească el în cele din urmă.

– Probabil, recunoscu Kiva. Dar nu-mi pasă. Mica ta unitate familială va fi cu noi vreme de nouă luni, cât timp va dura deplasarea spre Centru. Asta înseamnă nouă luni de hrană, oxigen, *spațiu* pe nava noastră.

– Asta înseamnă alte patru milioane de mărci!

– Cunoștințele tale de matematică, dragă Donher, sunt impresionante!

– Nu-mi pot permite.

– Ei, asta e.

– Dar poate că vom putea ajunge la o înțelegere, doamnă.

Kiva râse:

– Îmi pare rău, ai crezut că te afli la masa de negocieri? Nu te afli. Vrei să părăsești planeta. Astea sunt costurile mele. Dacă nu-ți plac, ești liber să cauți altceva în altă parte. Înțeleg că nava *Mai Spune-mi Și Altceva* pleacă în curând.

– De fapt, doamnă, a fost reținută, spuse Magnut. Ducele a arestat-o pe doamna căpitan. Ducele crede, se pare, că ea a fost cea care le-a permis piraților să se urce la bord și să fure încărcătura de arme.

– Nu mai spune!

– Aparent înțelegerea fusese la început cu căpitanul secund care a încercat să pornească o revoltă și nu i-a reușit. Căpitanul a hotărât să mențină oricum înțelegerea cu piranții. Ieșeau mai mulți bani. Așa se spune.

– Ha! exclamă Kiva întorcându-se spre Donher. O opțiune în minus pentru tine, atunci.

– Lady Kiva, pot să vă ofer trei milioane de mărci pentru traversare. Cu cele patru mărci pe care le-ați cerut deja, este deja mai mult decât jumătate din ce posed.

– Atunci mi-e teamă că va trebui să renunți la servitori, spuse Kiva. Asta dacă nu te gândești să iei doar un servitor și s-o lași pe soacră-ta pe planetă.

Culoarea începu iar să se scurgă din obrajii lui Donher.

– Erai *gata-gata!* strigă Kiva. Erai dispus s-o părăsești pe soacră-ta! Ești un câine, nu om!

– Nu-i adevărat! protestă Donher, slab.

– Îți dau un sfat, Donher. Cu fața asta a ta, n-ar trebui să joci poker

cu nimeni de pe nava asta. Te vei cufunda în datorii. Așa. Deci am ajuns la șapte milioane de mărci. Te-ai gândit să-ți aduci ceva cu tine? Vreun bagaj?

– Dacă sunteți de acord, doamnă.

– Sigur că sunt de acord. O mie de mărci pe kilogram și voi primi jumătate de milion avans pentru a aloca spațiu pe navă. Dacă nu folosești vreun rest de spațiu de depozitare, îți vom da bani înapoi.

Donher ajunsese la punctul la care învățase că nu avea niciun rost să obiecteze:

– Da, doamnă.

Kiva făcu semn spre Magnut.

– Gazson va lua banii înainte să pleci și se va ocupa de celelalte aranjamente. De absolut toate. Plecăm în cinci zile. Gazson o să-ți dea ora exactă. Dacă tu și familia ta nu veți fi pe navă cu douăsprezece ore înainte de acea oră, veți rămâne aici și păstrăm banii. Înțelegi?

– Da, doamnă.

– Atunci ne-am înțeles. Du-te înapoi pe podeaua calei și așteaptă-l acolo pe Gazson.

Donher se înclină și plecă. Magnut închise ușa după el.

– A fost măreț, doamnă, îi spuse el Kivei, după ce Donher se întorsese pe podeaua calei.

Kiva pufni din nou. Apoi:

– Ce am învățat noi azi, Gazson?

– Că Svouren Donher vrea să părăsească planeta cu orice preț?

– Am învățat că dorește să părăsească planeta atât de mult că e gata să plătească șapte milioane și jumătate de mărci pentru asta, spuse Kiva. Și asta înseamnă că mai sunt și *alții* ca el, gata să plătească tot atât de mult ca el, dacă nu și mai mult.

– Vă gândiți să luați mai mulți refugiați, doamnă?

– Refugiați? Nu. Exilați? Da.

– E vreo diferență?

– De aproximativ jumătate de milion pe cap, Gazson.

– Ah! Prin urmare *ne ocupăm* de croaziere, atunci.

Kiva se strâmbă și arătă spre Donher care stătea din nou în picioare, cu un aer oropsit, lângă stiva de lăzi cu fleacfructe:

– Tocmai i-am luat din buzunar tâmpitului ăsta șapte milioane și jumătate, spuse ea. Asta înseamnă douăsprezece virgulă cinci la sută din pierderea noastră financiară pentru întreaga noastră călătorie blestemată pe care-i scădem din pierdere. Încă doi–trei la fel ca el și putem să ne întoarcem, practic, fără nicio pierdere. Merită să le suportăm prezența vreme de câteva luni.

Magnut arătă spre Donher cu capul:

– Ăsta măcar are documente de călătorie pentru familia lui și pentru servitori. Nu toți care vor să meargă cu noi și care pot să-și permită au documente din astea. Și, chiar dacă li se va da voie să plece, majoritatea birourilor guvernamentale sunt închise, așa că nu vor putea să le obțină.

– Și de ce ar fi asta problema noastră?

– Când ajungem la Centru și descărcăm acești… exilați, dacă nu au documente de călătorie, putem să fim amendați pentru transport ilegal. Așa că, da, ar putea fi o problemă.

– Putem fi amendați doar dacă ei pot dovedi că știam că nu au voie să călătorească, nu?

– Cam așa, spuse Magnut. E mai complicat de-atât.

– Dar, *în esență*, spuse Kiva, dacă au acte de călătorie și doar *din întâmplare* se dovedește că acestea sunt false, însă *noi* nu am reușit să ne dăm seama, atunci Casa ar putea să scape de amenzile alea.

– Da, doamnă.

Kiva ridică din sprâncene, dându-i de înțeles lui Magnut, fără a spune cuvinte incriminatoare, că va trebui să găsească și să se folosească de serviciile unuia care poate face documente de călătorie false acceptabile, în regim de urgență, să se asigure că acești falsificatori vor cere o sumă scandaloasă pentru ele, din care Casa de Lagos avea să-și rețină un comision de intermediere, și că, desigur, dacă actele falsificate vor fi puse vreodată în legătură cu ei, Magnut va lua totul asupra lui și nu o va implica pe Kiva și, prin extensie, Casa de Lagos.

Oftatul greu al lui Magnut, însoțit de o încuviințare politicoasă din cap îi dădură de înțeles că înțelesese toate acestea perfect.

– Atunci dă sfoară în țară că acceptăm exilați. Dacă doresc să vină pe navă, să se grăbească. Și să facă bine să aducă bani gheață.

O mulțime de oameni *chiar* au dorit să vină. Și au fost fericiți să aducă și bani gheață.

Nu toți dintre ei reprezentau cadoul financiar neașteptat care era Sivouren Donher, desigur. Nu toți își propuneau să-și aducă și familia formată din cinci persoane și aparținători. Dar se adunau: exilații burlaci, cuplurile și familiile formate din trei sau patru persoane, toate la o jumătate de milion de mărci de cap, plus sume adiționale dacă refugiații erau francizori sau asociați de afaceri ai Casei de Lagos, iar mulți erau, fiindcă Kiva îi spusese lui Magnut să-i aleagă pe aceștia și să-i trateze preferențial.

În două zile, Kivei îi lipseau doar cinci milioane de mărci pentru a ieși pe zero.

– Sunt dată naibii ca geniu financiar, îi spuse ea Căpitanului Blinnika care se întorsese la bordul *Da, Domnule*.

– Sau sunteți o profitoare de război, spuse Blinnika.

– Nu vând nimic combatanților, protestă Kiva, surprinsă, dar apoi

continuă pe un ton ușor sarcastic: Le ofer un serviciu celor ce doresc să plece din teatrul de luptă. De fapt, fac un act de filantropie. Salvez oameni.

– Pentru jumătate de milion de mărci fiecare.

– Nu am spus că mi se rupe inima pentru ei.

– Mă rog, cum ziceți.

– Am putea să terminăm călătoria asta cu profit, sublinie Kiva. Sper că nu ești împotrivă.

– Nu, recunoscu Blinnika. Chiar și o pierdere mică va fi o victorie pentru noi având în vedere circumstanțele. Nu-mi voi pierde postul, iar dumneavoastră veți face o figură frumoasă în fața mamei dumneavoastră și a Casei de Lagos. Ce faceți are sens din punct de vedere financiar.

– Dar...

– Nu există niciun dar. Aveți dreptate. Pur și simplu, asta ne aduce aminte că războiul îi favorizează pe cei bogați. Cei care pot să plece pleacă. Cei care nu pot vor suferi.

Kiva rămase tăcută pentru o vreme, apoi spuse:

– Lua-te-ar naiba, Tomi! Pe tine cu conștiința ta cu tot!

– Da, doamnă.

Tableta Kivei începu să sune. Era Gazson Magnut:

– Aveți un vizitator, îi spuse el când Kiva se conectă.

– Cine e?

– Un Lord. Ghreni Nohamapetan. Spune că vă cunoaște.

– Of, la dracu'! spuse Kiva. Ce naiba mai vrea și javra asta abjectă?

– Cred că are legătură cu planul dumneavoastră privind exilații. A întrebat despre asta, de fapt.

– Și ce i-ai spus?

– I-am spus că va trebui să discute acest lucru cu dumneavoastră. S-

a enervat și a încercat s-o facă pe șeful cu mine și atunci am început să-i citez din regulamentul comercial din Interdependență, până când s-a săturat și m-a lăsat în pace. S-a întors spre lacheul său și i-a spus să-i facă rost de o navetă care să-l ducă la *Da, Domnule*. Va ajunge în curând.

– Am înțeles, spuse Kiva și închise legătura. Se întoarse spre căpitan. Ești gata de ceva avocățeală spațială?

Blinnika zâmbi:

– Desigur.

– Bine, hai!

– Lady Kiva, începu Ghreni Nohamapetan, când naveta ajunse la doc și sasul se umplu iar de aer. Ce plăcere să te văd din nou!

– Chiar așa? spuse Kiva.

– Da, cel puțin din câte știi, spuse Ghreni, salutându-l apoi pe căpitan. Dumneata trebuie să fii Căpitanul Blinnika, presupun.

– Da, Domnule, confirmă Blinnika, înclinându-se.

Ghreni îi întoarse salutul, apoi își îndreptă atenția asupra Kivei:

– Trebuie să discutăm între patru ochi, spuse el.

– Despre ce?

– Despre profitul pe care-l câștigi de pe urma refugiaților.

– Nu e nimic de discutat.

– Ducele nu e de acord.

– Căpitane, îi spuse Kiva lui Blinnika.

– Domnule, Interdependența este cât se poate de clară asupra drepturilor refugiaților în timpul războiului și a navelor de salvare și a echipajelor lor atunci când le oferă ajutor. Reprezintă cu adevărat esența drepturilor Interdependenței, care datează încă de la Profetă.

Ghreni îi trimise un zâmbet rece:

– E un sentiment frumos, Căpitane, diluat totuși de faptul că taxați fiecare om cu câte jumătate de milion pentru traversare.

– De fapt, căpitanul și cu mine chiar discutam soarta tristă a celor dezavantajați, spuse Kiva.

– Cine, tu? întrebă Ghreni, în zeflemea.

– Unu, du-te naibii, și doi, da! spuse Kiva privindu-l pe Blinnika. Nu-i așa?

– Da, am discutat ceva în acest sens, spuse căpitanul

– Și presupun că acum o să-mi spui că taxa de jumătate de milion pe cap de om e menită să-i sponsorizeze pe săracii pe care o să-i iei, în mod caritabil, din milă pentru situația lor.

– Probabil. Presupun că-ți vine greu să crezi, Ghreni, dar, în fond, de când te știu ai fost un mic rahat condescendent.

– A fost odată o vreme când găseai că asta e o calitate înduioșătoare, Lady Kiva, zise Ghreni, îndreptându-și apoi atenția spre căpitan. Dincolo de legile privitoare la refugiați, sunteți conștient că planeta Capăt are statut special în Interdependență. Mulți oameni de aici nu pot pleca. Sunt aici la Capăt pentru un motiv.

– Comisarul nostru de bord este perfect conștient de natura specială a planetei de la Capăt și a unora dintre cetățenii ei, spuse Blinnika. Nu vom lua pe nimeni de pe planetă care nu are voie să plece.

– Sper că nu vă deranjează dacă verificăm încă o dată acest lucru, spuse Ghreni.

– Sigur că nu, spuse Blinnika. Sunt sigur că biroul vamal imperial de aici de la Capăt vă va oferi toate informațiile pe care le doriți.

– Ducele ar prefera să examineze declarația pentru pasagerii care se urcă pe navă în mod direct.

Blinnika scutură din cap:

– Scuze, Domnule, dar conform regulamentului Interdependenței,

informațiile trebuie să fie cerute de la biroul vamal, și nu direct de la navă.

– Dar cu siguranță ați putea să i le oferiți ducelui ca pe un gest de curtoazie.

– Îi ceri căpitanului meu să acționeze împotriva legilor din Interdependență? spuse Kiva.

– Există destule suprapuneri între interesele ducelui și legile Interdependenței.

– După cum sunt al dracului de conștientă, mulțumită embargoului pe marfa mea, impus de duce. Dar în acest caz nu ne aflăm într-o asemenea situație, nu-i așa, Căpitane?

– Nu, doamnă, spuse Blinnika.

– Ei, în cazul ăsta, murmură Kiva, fixându-l pe Ghreni cu privirea.

– De vreme ce sunt aici, aș vrea să văd și eu nava, spuse Ghreni, după o clipă.

– Vrei un blestemat de tur al navei! spuse Kiva.

– Dacă nu te superi.

– Fiindcă nici nu avem altceva mai bun de făcut cu trei zile înainte de plecarea navei decât să-ți satisfacem toate chefurile.

– Da, nu ai.

– Ăsta e modul tău subtil să încerci să vorbești cu mine între patru ochi, da?

Ghreni își deschise brațele, ca și cum ar fi spus: *M-ai prins*. Kiva încuviință și se întoarse spre Blinnika:

– Îl duc pe nivelul de producție. Dacă am nevoie de tine din nou să-i explici legislația imperială, o să te chem.

Blinnika încuviință și plecă.

– Hai să terminăm circul acesta, spuse Kiva și-i făcu semn lui Ghreni s-o urmeze.

Docul navetei se afla la pupa corpului principal al *Da, Domnule*, un ac lung și segmentat, din care răsăreau două inele separate care susțineau, printre altele, modulul de procesare și pe cel agricol. Fiecare dintre ele se rotea pentru a oferi o un nivel de referință de 0,5 G standard, cu câmpurile de forță utilizate pentru a aduce gravitația efectivă internă la 1G. Variațiile puteau fi folosite în modulele individuale și zonele pentru producție și alte scopuri.

În timp ce Ghreni remarcă faptul că intraseră într-un modul agricol:

– Aici simt că sar mai ușor.

Kiva încuviință:

– Fleacfructul crește cel mai bine la 0,8 G, așa că aceste module utilizează această gravitație.

– Planeta Capăt sare puțin peste 1G. Aveai de gând să le spui francizorilor despre chestia asta?

– Nu e ca și cum nu ar crește la acea gravitație, spuse Kiva. Vor crește foarte bine. Și le-ar crește din arbuști reali de fleacfruct, și nu din configurația hidroponică pe care o folosim aici.

Kiva arătă spre suporții de cultivare, ticsiți de lumini și de fructe ce se iteau din mediul de cultură.

– Dacă aveți ceva grozav la Capăt, este suprafața, continuă Kiva. Nu că ar mai avea vreo importanță datorită nemernicului de duce.

– Ca să fim sinceri, Casa de Lagos a lăsat liber un virus care a distrus o cultură de bază.

– Ca să fim sinceri, poți să te duci dracului, fiindcă noi nu am avut nimic de-a face cu asta, și tu o știi.

– Ți-am dus lipsa, Kiva. Ție și fermecătorului tău limbaj colorat.

– Nu, nu-i adevărat, dar mulțumesc frumos.

Ghreni arătă spre fleacfruct:

– Și ce-o să faci cu toate astea?

– Vino cu mine în modulul următor și o să vezi.

Următorul modul inelar era un modul de procesare, configurat la 1,1 G pentru eficiență.

– Le faci suc, spuse Ghreni privind.

Kiva încuviință:

– Le transform în suc, concentrat, pastă de fruct din ce a mai rămas, tot tacâmul. Nu că am mai avea ce face cu ele în mod direct. Nu are prea mult sens să devenim concurenții francizelor noastre. Ne-a trecut prin minte, dar i-am supăra. Așa că, atunci când o să ajung la Centru, vom vedea dacă nu le putem vinde ca surplus guvernului imperial. Acesta îl va distribui ca parte din programul lor de asistență pentru familiile sărace și așa mai departe și Casa de Lagos va obține o reducere de taxe.

– Deci vei ieși bine la capătul călătoriei, asta spui.

– Nu este sigur. Dacă guvernul imperial nu folosește marfa asta în programul lor de asistență alimentară, ne-am păcălit, cu toată cantitatea.

– Sunt sigur că armata de contabili de la Lagos e destul de bine pregătită ca să găsească o modalitate de a stinge pierderea. Și, dacă adaugi la asta și șantajul pe care-l aplici oamenilor care încearcă să plece de la Capăt, s-ar putea să te alegi și cu ceva profit.

– Faci totul să sune ca și cum ar fi ceva rău.

– Nici vorbă. Ce sunt casele breslelor dacă nu fac bani? Ăsta e scopul lor. Scopul tău. Scopul meu.

– Nu ai ajuns încă la ceea ce voiai să-mi spui, zise Kiva.

– Atunci uite ce voiam să-ți spun, Kiva. Ducele este preocupat de faptul că anumiți oameni ar putea să fie ajutați să părăsească planeta.

– OK. Și ce dacă?

– Unii dintre ei sunt persoane de interes pentru duce, din diverse

motive.

– Ăsta e momentul să-ți spun din nou: Și ce dacă?

– Păi, dacă anumiți oameni încearcă să cumpere traversarea de la tine, ducele ar vrea să știe despre asta.

Kiva râse când îl auzi:

– Cred că-ți bați joc de mine, Ghreni. Ducele este motivul pentru care am ajuns să fac pastă din fructe și să iau pe navă niște nemernici bogați pe post de marfă.

– Ducele ți-o cere ca pe o favoare, de la un nobil la altul.

– Ducele poate să se împuște în cur cu o pușcă.

Ghreni încuviință din nou:

– M-am gândit că o să spui asta. Așa că am fost autorizat să-ți ofer o șpagă.

– Pentru ce?

– Ca să ne spui dacă anumiți oameni încearcă să-și rezerve traversarea cu nava ta. Și ca să ne spui unde îi putem găsi dacă fac asta.

– Cer foarte mulți bani pentru traversare, spuse Kiva.

– Ducele este dispus să ofere aceeași sumă pe care o ceri tu, drept recompensă.

– Aceeași sumă, pe dracu'! Dacă vrea cooperarea mea, atunci începem să discutăm de la două milioane de mărci de persoană.

– Nu ți se pare că ceri un pic cam prea mult?

– Ducele m-a jecmănit de șaizeci de milioane de mărci cel puțin, așa că, pe bune, nu cred *deloc* că cer prea mult.

– Un milion de mărci de persoană.

– Uită-te la tine, Ghreni, cum te porți de parcă aș avea *nevoie* de ceva de la tine.

– Ducele ar putea decide să-ți facă plecarea dificilă.

– O să-mi aresteze căpitanul, așa cum a făcut cu *Mai Spune-mi Și Altceva?*

– Ai auzit despre asta.

– Space este un oraș mic. Am primit deja autorizația de plecare a navei, Ghreni. Plecarea noastră a fost aprobată deja. Și ducele este suficient de ocupat să scape fără a fi detronat și probabil asasinat.

– Un milion și jumătate de mărci de persoană.

– Două milioane și jumătate de persoană și, de fiecare dată când mai încerci să negociezi de acum înainte, prețul crește.

– Ducele nu e plin de bani.

– Poate *împrumuta* ceva bani din cei pe care și i-a însușit de la mine, javră împuțită!

– Asta nu e chiar o idee rea.

– Naiba să te ia! În momentul ăsta urc până la trei milioane de mărci doar pentru că m-ai enervat.

Ghreni își ridică mâinile rugător:

– Kiva. Oprește-te! Gata, ne-am înțeles.

– Trei milioane de cap!

– Da.

– Pui zece milioane în contul escrow [4] *chiar acum.* Asta ca să fiu sigură că nu mă tragi în piept.

– O să fac asta imediat ce ajung la Stația Imperială.

– Pe cine urmărești?

– Pe Contele de Claremont și pe oricare dintre copiii săi.

– Niște puștani?!

– Copiii? Nu. Au amândoi cam treizeci de ani standard. Sunt gemeni. Unul de sex masculin și celălalt feminin.

– De ce îi vrei?

– Îți spun pentru trei milioane de mărci.

– Nu fi un împuțit!

– Nu e important. Ce este important este să aflăm dacă vreunul dintre ei încearcă să plece de pe planetă.

– Și, dacă ne contactează, ce facem?

– Atunci mă contactezi pe mine și noi venim și-i ridicăm de la Stația Imperială exact înainte să încerce să se urce la bordul navei *Da, Domnule*.

– Așa că te vei ocupa tu de tot.

– Da.

– O să-i arunci într-un puț părăsit sau ceva de genul?

– Nu cred că trebuie să-ți faci griji în legătură cu asta.

– Oi fi eu o nenorocită, Ghreni, dar nu vreau să devin complice la crimă.

– Nu avem în plan să asasinăm pe nimeni. Vrem doar să nu-i lăsăm să plece.

– Ar mai fi și alții? Vreau să zic, de vreme ce oferi trei milioane de cap.

– Nu. Dar îți admir flexibilitatea principiilor tale morale.

– Ai spus-o chiar tu. Cine suntem noi dacă nu cei care fac bani?

În timp ce Ghreni plecă de pe *Da, Domnule*, Kiva îl sună pe Gazson Magnut:

– Am nevoie să faci ceva pentru mine.

– Avem o groază de chestii de făcut acum, doamnă. Răspunsul ăsta se apropia, fiind vorba despre Magnut, de *Lua-te-ar naiba, sunt ocupat*.

– Da, știu, dar este ceva ce trebuie făcut.

– Despre ce e vorba?

– Trebuie să trimiți pe cineva care, în mod discret – adică *la dracu'*, chiar discret, și vorbesc extrem de serios –, să-mi afle cine este Contele de Claremont și de ce îl arde grija pe duce de el într-un fel sau altul. Și

despre copiii lui, la fel.

– Da, doamnă. Avem un interval de timp pentru chestia asta?

– Acum o oră ar fi fain.

– Am înțeles.

– Și, dacă tot veni vorba, găsește pe cineva să-mi afle de ce dracu' e Ghreni Nohamapetan pe planeta asta și care e legătura lui cu ducele.

– Știm deja că e consilier.

– Așa e, și știu că a trebuit de două ori în ultimele trei zile să-i văd mutra și să discut cu el chestiuni privitoare la duce. Și poate că îți închipui că e doar o coincidență, dar eu nu cred asta.

– În același interval de timp, doamnă?

– Da.

– Va fi nevoie de bani, în cazul acesta.

– Cheltuiește-i.

– Cât de mulți?

– Cât trebuie. Ia din costul de transport al următoarei persoane care cumpără traversarea.

– Da, doamnă.

Kiva se deconectă și-și folosi tableta să acceseze una dintre camerele exterioare ale navei *Da, Domnule*, aflată chiar la docul pentru navete. Naveta lui Ghreni Nohamapetan se pierdea în depărtare, în zbor spre Stația Imperială.

– La ce-ți merge ție mintea, nenorocitule? își spuse Kiva cu voce tare. Și cu ce blestemăție se mai ocupă *familia* ta?

Fiindcă, cu orice s-ar fi ocupat Ghreni, nu putea fi decât o parte dintr-un plan mai mare al familiei Nohamapetan. Și, cu orice s-ar fi ocupat împuțiții ăia, nu era ceva bun pentru ceilalți, inclusiv pentru Casa de Lagos. Sau pentru Casa de Wu, de fapt. Ca să nu mai vorbim despre Interdependență în ansamblul ei, dacă ne gândim bine.

Kiva privi la naveta care acum nu mai era decât o scamă în zări și se întrebă dacă nu ar trebui să comande rețelei de apărare a navei *Da, Domnule*, să lanseze o rachetă spre ea. Da, ar trebui să dea explicații pe urmă. Da, *tehnic vorbind,* ar fi o crimă. Da, probabil că asta ar fi pornit un război între Casa de Lagos și Casa de Nohamapetan pe care Casa de Lagos, cu toată puterea ei, l-ar pierde pe termen lung.

Pe de altă parte, în acest moment, ar fi făcut-o pe Kiva să se simtă *fantastic de bine!*

Cu regret, Kiva își puse tableta jos și hotărî să facă altceva cu timpul ei, o decizie pe care, așa cum avea să recunoască, urma s-o regrete mai târziu.

6

Mantia de încoronare era grea, uleiul de mir mirosea de parcă se alterase în urmă cu un secol, coroana o apăsa pe frunte și o zgâria, transpirase, liturghia de încoronare dura o oră întreagă și, colac peste pupăză, Cardeniei îi venise ciclul cu o noapte înainte și exact acum se simțea ca și cum cineva cu o mână înmănușată în fier ar fi apucat-o de uter și ar fi strâns puternic.

Da, Ziua Încoronării avea loc într-o atmosferă perfectă pentru Împăraxul Grayland al II-lea, mulțumim de întrebare.

Catedrala din Xi'an – catedrala ei, de fapt, fiindcă, pe lângă faptul că era Împărax, era și Șeful Bisericii Interdependente, practic era Cardinalul orașului Xi'an și a Centrului și astfel trebuia să aibă propria ei catedrală – avea o suprafață uriașă și era făcută din piatră și din sticlă în stilul Interdependenței Timpurii. Cardenia cugetă la aspectul absurd al acestui edificiu masiv de piatră construit la interiorul unei stații spațiale, dar nu pentru mult timp, fiindcă altfel întreaga absurditate a Xi'anului – cu dealurile, pâraiele și pădurile, cu clădirile ei administrative, cu coridoarele ei rezidențiale și comerciale ascunse cu grijă pentru a se evita impresia de aglomerare – i-ar fi produs hohote delirante de râs.

Catedrala din Xi'an avea destul loc pentru mii de oameni în băncile

sale, iar astăzi, în mod special, aceste bănci erau pline. Reprezentanți din toate statele interdependente, familiile breslelor comerciale, celebrițile din Interdependență, cât și prinții Bisericii Interdependente priveau probabil cu respect, în timp ce Arhiepiscopul Gunda Korbijn recita liturghia, bâzâind ca o dronă. La un moment dat Cardenia observă că Arhiepiscopul Korbijn avea un microfon în canalul auditiv al urechii ei stângi, dovedind astfel că nici pe Arhiepiscop nu te mai puteai baza că știe întreaga ceremonie pe de rost. Într-un fel, acest lucru avu darul să o liniștească pe Cardenia și să reducă totul la nivelul scării umane.

Cardenia nu avea niciun microfon în ureche, dar rolul ei în cadrul evenimentului era în mod ciudat limitat: trebuia să meargă și să se așeze. Defilase de-a lungul navei Catedralei din Xi'an într-o ținută verde-imperial, se oprise la transept și așteptase ca Arhiepiscopul să-i ofere rugăciunea de deschidere, predica și invitația pentru Cardenia – adică pentru Grayland al II-lea, de fapt – de a i se alătura în spațiul din jurul altarului. Un scăunel pentru îngenunchiere fusese plasat în centru, peste un mozaic înfățișând sigiliul imperial. Cardenia îngenunche, își înclină capul și așteptă ca lucrurile să fie puse în ordine de către Korbijn și asistenții ei.

Mai întâi, uleiul de mir care aproape că o făcu să se sufoce din cauza mirosului. Apoi roba stacojie ceremonială și șnurul răsucit auriu cu medalion, șnurul fiind simbolul Bisericii Interdependente și medalionul cu pasărea phoenix, simbolul Profetei. Apoi fu declarată Cardinal de Xi'an și al Centrului și astfel, Șef al Bisericii Interdependente.

Apoi urmă o cheie pe un lănțișor auriu, simbolizând accesul la încăperile Parlamentului care se aflau la celălalt capăt al Xi'anului din palatul imperial, arătând (în teorie măcar, dacă nu și în practică) independența Parlamentului față de Împărax. Această independență

era contrazisă în parte de faptul că Împăraxul era mereu ministru al Parlamentului pentru Xi'an, un rol care era considerat în general onorific și ceremonial, dar care, de fapt, avea aceleași drepturi de vot ca oricine altcineva. Tradiția spunea că Împăraxul trebuia să se abțină de la votarea oricărui tip de legislație, inclusiv cea pe care o prefera (celei pe care nu o agrea i se putea opune prin veto). Dar din când în când câte un Împărax vota și el, scandalizându-i pe parlamentarii de rând.

După cheie, veni și inelul cu sigiliu, de mărimea unei pietre mici care simboliza ascendența Cardeniei la rolul de matriarh al Casei de Wu. Acesta era un rol separat de rolul de Împărax al Cardeniei, deoarece Casa de Wu, deși reprezenta dinastia imperială, era și o familie de breaslă, cu monopoluri pe construcția astronavelor și pe armele și serviciile militare. Am putea spune foarte bine că această Casă de Wu era o casă imperială mai ales din cauza acestor monopoluri: ele urmau să fie administrate de un consiliu de verișori pe care i-ar fi enervat orice intervenție a ei. Dar ea era totuși cea care purta sigiliul Casei de Wu, pe mâna stângă, pentru a lăsa loc pentru sigiliul imperial pe cea dreaptă.

Și chiar acela a urmat, un inel și mai mare decât cel al Casei de Wu, împreună cu un sceptru ceremonial care avea în vârf un smarald de mărimea unui pumn și de o coroană de rubine, diamante și smaralde care semnificau Biserica, Parlamentul și Casa Imperială. Coroana era a dracului de grea și începu s-o irite pe Cardenia aproape imediat. Sceptrul, coroana și sigiliul marcau și rolul ei de Regină a Centrului și a Națiunilor Asociate, un titlu mai puțin important. Cardenia avea și ducate, și comitate, și câteva baronii, împrăștiate prin diferitele state independente cu care nu avea aproape niciodată de-a face.

La fiecare pas Korbijn spunea ceva ceremonios, mai spunea ceva în timp ce așeza obiectul pe Cardenia și încă și mai multe după aceea,

urmate de o rugăciune și o omilie scurtă sau ambele. După un anume timp, Cardenia, transpirând și plină de crampe, începu să-și dorească să fi putut pur și simplu să completeze un formular.

Korbijn se întoarse și o fixă cu privirea pe Cardenia, căreia, în cele din urmă, i se ceru să facă și altceva decât să îngenuncheze acolo.

– Ridică-te, Grayland al II-lea, Împărax al Sfântului Imperiu al Statelor Interdependente și al Breslelor Comerciale, regina Centrului și a Națiunilor Asociate, Capul Bisericii Interdependente, Moștenitorul Terrei și Mama Tuturor, Cel de-al Optzeci și Optulea Împărax al Casei de Wu și proclamă-ți domnia! spuse Korbijn și apoi se dădu la o parte.

Cardenia trase aer adânc în piept și se ridică, folosindu-se puțin de sceptru pentru a se echilibra, prima și probabil ultima oară când acesta avea vreo utilitate. La încheierea ceremoniei, toate accesoriile de încoronare aveau să fie (din fericire) înlăturate de pe ea și trimise în fișetul de depozitare, în așteptarea următoarei încoronări a unui nou Împărax, oricare avea să fie acela. Dar pentru moment toate acestea atârnau greu.

Nu este deloc simbolic, se gândi ea.

Se întoarse, găsindu-se acum față în față cu adunarea de nobili, notabilități și reprezentanți. Membrii Comitetului Executiv, cu excepția lui Korbijn, se aflau în primul rând de bănci. În spatele lor erau reprezentanții Casei de Wu și, printre ei, arătând total nelalocul lor, unchiul ei, Brendan Patrick, verișoara ei Moira și vărul Justin, care o reprezentau pe mama ei. Hannah Patrick avea să afle de ascensiunea fiicei ei abia după câteva săptămâni bune, în același timp cu vestea că fusese ridicată la rangul de Baroneasă de Tacuarembó, un titlu de curtoazie legat de una dintre proprietățile Împăraxului. Acest titlu urma probabil să o enerveze, dar și s-o măgulească pe mama ei.

Cu mai multe rânduri mai în spate stătea Naffa Dolg, cu familia ei de republicani. Cardenia fu mișcată de faptul că, în ciuda opoziției lor

față de legea imperială în general, veniseră totuși s-o susțină, pe ea și pe fiica lor. Între rândul pe care stătea Naffa și rândurile apropiate cu cei din Casa de Wu stăteau matriarhele și patriarhii diferitelor familii de bresle, nobilii și toți ceilalți.

Și în al treilea rând, Amit și Nadashe Nohamapetan, amândoi privind-o fix în ochi pe Cardenia, de parcă ar fi fost un proiect pe termen lung sau o halcă de friptură.

Sau ambele, se gândi Cardenia.

În spatele ei, Arhiepiscopul Korbijn își drese glasul încet, de parcă i-ar fi spus: *Hai, termină-ți treaba*.

– Eu, Cardenia Wu-Patrick, acceptând aceste instrumente ale Bisericii și ale statului, după cum e dreptul meu, devin Grayland al II-lea, Împărax, Regină, Capul Bisericii, Moștenitorul Terrei și Mama Tuturor. Fie ca dogmele Interdependenței, expuse de Profetă, să aducă o pace și o prosperitate neîntrerupte tuturor!

– Trăiască Împăraxul! veni răspunsul de la primul rând până în spate, urmat de ovații uriașe de care Cardenia, cu toată transpirația și crampele, reuși totuși să se bucure.

Muzica crescu în intensitate; „Marșul Profetei“ de Higeliac, scris în secolul al III-lea FI, se intensifică, interpretat de o orchestră de cameră ascunsă cu dibăcie într-un alcov din transept pentru a permite plasarea mai multor rânduri de bănci în catedrală. Orchestra încapsulată își etala eforturile prin difuzoare, publicul de la încoronare se ridică în picioare, continuând să ovaționeze, în timp ce Grayland al II-lea făcu primii ei pași, venind dinspre altar, de-a lungul navei și luând-o apoi iute pe un coridor lateral, unde asistenții o așteptau s-o conducă într-un birou mic pentru a o elibera de coroană, sceptru și alte asemenea prostii și unde gărzile de corp imperiale se postară în stânga și-n dreapta ușii.

– Cred că a mers bine, Maiestate, îi spuse Naffa.

Cardenia privi în sus, confuză, în timp ce era ajutată să se dezbrace:

– Tocmai te-am văzut în public.

– Pentru că adineauri eram în public.

– Cum ai ajuns aici atât de repede?

– Fiindcă este meseria mea, spuse Naffa și făcu să apară, în mod magic, o mapă cu memorie temporară. Cum te simți?

– Spune-mi că nu va mai trebui să trec prin asta.

– Se întâmplă extrem de rar ca un Împărax să participe la două ceremonii de încoronare. Așa că nu, nu va mai trebui să treci prin asta.

– Acum spune-mi că pot merge acasă.

– De vreme ce Împăraxul este proprietarul Xi'anului însuși, practic vorbind, ești acasă.

– Iată un gând îngrozitor.

– Vorbind însă de o manieră mai prozaică, nu poți încă să te întorci acasă. În următoarele zece minute, trebuie să te schimbi în uniforma oficială pe care ți-o arată acum Dochae – Naffa o indică printr-un semn din cap pe asistentă care avea, într-adevăr, pregătită o uniformă foarte oficială – și apoi trebuie să te duci la balconul de prezentare pentru a face cu mâna zecilor de mii de oameni care tocmai distrug gazonul din fața catedralei în speranța că te vor vedea. Vei fi acolo sus cinci minute și apoi vom merge înapoi la palat, unde vei acorda audiențe de cinci minute cu un minut pauză între ele, timp de o oră, și alte audiențe de câte zece minute cu două minute pauză între ele, timp de încă o oră. Apoi trebuie să sosești la sărbătorirea încoronării, moment în care vei ține un mic discurs...

Cardenia mormăi.

– ...pe care deja ți l-am pregătit și pe care nu-l va asculta nimeni oricum, fiindcă nu are nicio importanță. Și apoi, până la sfârșitul petrecerii, vei petrece trei ore într-un șir de recepție unde vei strânge mâini și vei sta la pozat și la filmat cu toată lumea, chestie care va fi,

bănuiesc, exact atât de groaznică pe cât ți-o imaginezi. Apoi, și numai apoi vei putea să te relaxezi și să mănânci ceva, așa că sugerez că în timp ce Dochae aici de față te ajută să intri în noua uniformă, să mănânci batoanele de proteine pe care ți le va da ea. Și poate să bei niște apă.

– Pot să merg la toaletă?

– E o baie aici. Ușa din stânga ta. Înainte să întrebi: are tot ce-ți trebuie în acest moment.

– Mulțumesc frumos. Sunt bucuroasă că cineva își amintește că sunt o ființă umană.

– Sigur. Poți sta cât ai nevoie, dacă asta înseamnă mai puțin de un minut.

Cardenia mormăi din nou și se îndreptă spre baie.

Șapte minute mai târziu, veșmintele de încoronare ale Cardeniei fuseseră împachetate, ținuta de după încoronare era pe ea și era surprinzător de confortabilă, iar falanga ei de gărzi de corp o înconjura în lift conducând-o la platforma de observare a catedralei, unde o aștepta balconul ei de prezentare. Cardenia privi în jur și-și dădu seama că, în afara palatului, nu va mai fi niciodată singură într-un lift.

Ușa liftului se deschise și se întâlni din nou cu Naffa. Stătea în picioare în fața alcovului care era balconul de prezentare.

– Trebuie să încetezi cu chestia asta, îi spuse Cardenia. Mă sperie.

– Relaxează-te. Am luat liftul pe cealaltă parte. Are și el setul lui de gărzi de corp.

– Bun venit în lumea mea!

– Sunt în ea de ceva vreme. Sper că ai observat.

Cardenia râse, dădu să iasă din lift și apoi fu azvârlită înapoi în el în timp ce balconul de prezentare explodă. Își pierdu cunoștința chiar înainte ca trupul ei să se izbească de peretele din spate al liftului.

– Există posibilitatea cât se poate de reală ca toți curenții Fluxului care leagă toate sistemele din Interdependență să se prăbușească în timpul Domniei Tale, îi spuse Cardeniei în vis Attavio al VI-lea, tatăl ei, sau mai degrabă o proiecție digitală a lui.

Cardenia știa că visează. Cardenia mai știa și că visul era, pentru un moment, cel puțin, o continuare a primei lor conversații din Camera Memoriei. Nu știa cum și când adormise și acea parte din creierul ei care era îndeajuns de lucidă încât să înregistreze faptul că visa se ferea insistent să se gândească prea mult la asta. *Continuă conversația. Ești în siguranță*, părea să-i spună acea parte din creier, așa că ea continuă, recitându-și rolul din conversație din nou, de parcă ar fi citit dintr-un scenariu.

– Cum se va întâmpla? întrebă Cardenia.

– Nu sunt un om de știință, spuse Attavio al VI-lea. Dar Contele de Claremont este. A adunat date de peste trei decenii deja. Îmi trimite actualizări din când în când. Datele pe care le-a adunat sugerează că stabilitatea Fluxului reprezintă o iluzie, că, dacă luăm în considerare o perioadă îndeajuns de lungă, totul se deplasează și că vom intra într-o perioadă de deplasări. Spune că a început deja să se întâmple, lent, dar că va începe foarte curând să se întâmple foarte repede. S-a mai întâmplat și înainte.

– Cu Dalasýsla. Când primul Grayland a fost Împărax.

Attavio al VI-lea încuviință:

– Da. I s-au dat informații, așa cum mi s-au dat și mie – informații la care acum vei avea și tu acces.

– A avut informațiile, de ce nu a acționat în consecință? Dacă știa că urmau să piardă curentul spre Dalasýsla, de ce nu a făcut nimic să n-o piardă?

– Aș putea să-ți spun, dar poți s-o întrebi chiar tu.

Cardenia, auzind asta, clipi:

– E aici?

– Bineînțeles.

– Dar s-a pierdut în Flux. Nu credeam nici măcar că a *existat*.

– S-a actualizat înainte de ultima ei călătorie. Toate datele cu excepția acelor câteva ultime câteva zile sunt aici.

Asta o luă pe Cardenia prin surprindere. Pe de o parte avea sens. Pe de alta, ideea unei persoane care era… *incompletă* era ciudată:

– Jiyi, arată-mi-o pe Împărax Grayland I.

Aerul luci și apăru o femeie solidă și înaltă care păși spre Cardenia.

– Ești Împăraxul Grayland I, spuse Cardenia.

– Da, răspunse femeia.

– Știi... ce ți s-a întâmplat? Cum ai murit?

– Da, cunosc informația, sigur.

– Și ce simți despre asta?

Toate astea erau detalii secundare, dar Cardenia trebuia să înțeleagă.

– Nu simt nimic despre asta. Sunt o simulare digitală a unei persoane. Acestea fiind spuse, de vreme ce știu ce știu, presupun că pe Împăraxul Grayland I chestia asta a iritat-o extrem.

Asta o făcu să zâmbească pe Cardenia. Apoi reveni la firul principal al conversației:

– Ai știut că se prăbușea curentul de Flux spre Dalasýsla.

– Desigur, oamenii de știință mi-au dat modele care sugerau că prăbușirea curentului era iminentă. Conform datelor și înțelegerii mele, m-am gândit că era posibil și chiar probabil să se întâmple asta.

– Dar nu ai evacuat sistemul Dalasýslei.

– Nu.

– De ce?

– Politică, spuse Grayland. Evacuarea a douăzeci de milioane de oameni care trăiau în sistemul Dalasýslei ar fi necesitat o planificare uriașă și fonduri pe măsură din partea Interdependenței. Nu s-a dorit acest lucru.

– Parlamentul nu a vrut să salveze viețile a douăzeci de milioane de oameni?

– Nu au privit chestiunea din punctul de vedere al salvării acelor oameni. Au considerat că un Împărax pe care-l percepeau ca fiind unul slab încerca să fabrice o criză, prin care să încline balanța de putere în favoarea ei, în detrimentul Parlamentului. Au mai văzut-o și ca pe o amenințare pentru comerț și economie, fiindcă, pentru evacuare, ar fi fost necesar un mare număr de nave și acestea ar fi costat foarte mult.

– Dar datele care arătau posibilitatea unei prăbușiri?

– Au înființat o comisie din care făceau parte alți fizicieni ai Fluxului, care au început să găsească noduri în papură în rezultatele cercetărilor, producând astfel suficiente îndoieli pentru a submina orice încercare politică de a face ceva. Până și reprezentanții din Dalasýsla au votat împotriva recomandării mele de începere a evacuării. Ceea ce a trecut la vot, în cele din urmă, a fost recomandarea de cercetare în continuare a problemei. Dar nu au fost alocați bani din bugetul imperial pentru studii ulterioare, așa că nu a ieșit nimic din toate astea.

– Deci... *Deci n-ai făcut nimic*, urma să spună Cardenia, dar se opri, fiindcă ar fi fost nepoliticos și se temea că Grayland ar fi adoptat aproape imediat o atitudine defensivă, apoi își aminti că vorbea cu un computer lipsit de sentimente. Deci n-ai făcut nimic.

– Am trimis ducesei locale un aviz și le-am spus armatei și birocraților imperiali locali să-i ajute, în regim de urgență, pe orice dalasýsleni care ar fi dorit să plece.

– Și au plecat?

– Nu știm. Curentul Fluxului s-a prăbușit aproape imediat după ce am trimis avizul.

– Așa că douăzeci de milioane de oameni au murit din cauza politicii și birocrației.

– Da. Nu imediat, desigur. Dar Interdependența este concepută intenționat astfel ca fiecare sistem să depindă de celelalte pentru lucrurile de primă necesitate. Dacă înlături un sistem, casa lui conducătoare și monopolul ei, celelalte zeci de sisteme vor supraviețui. Dar acel sistem nu va putea supraviețui. Cu timpul, va începe să se prăbușească. Habitatele din spațiu și avanposturile de pe planetele și lunele altfel nelocuibile vor începe să se prăbușească din cauza lipsei de mentenanță și, cu timpul, vor începe să fie mai greu de reparat. Fermele și fabricile producătoare de alimente vor începe și ele să se prăbușească. Rețelele sociale vor intra în colaps, după cum e de așteptat, proporțional cu defectarea fabricilor și cu conștientizarea faptului că, de fapt, nimic nu-i mai poate salva pe oamenii din sistemul deconectat. Datorită defecțiunilor fizice și sociale care vin după prăbușirea curentului Fluxului, moartea întregului sistem este inevitabilă.

– Cât a durat?

– Când s-a prăbușit Dalasýsla, am comanda observatoarelor radio din sistemul Kaipara să se concentreze pe Dalasýsla. Kaipara era cel mai apropiat sistem, din punctul de vedere al distanței fizice, aflat la șaptesprezece ani-lumină depărtare. Am murit înainte ca ei să fi auzit ceva.

– Dar au auzit ceva.

– Foarte puțin. Majoritatea comunicațiilor interne din sistem se făceau pe vremea mea prin fluxuri concentrate de date, așa că ar fi fost greu să tragi cu urechea aleatoriu. Când am comandat

radiotelescoapelor să asculte, am sperat că cineva de pe Dalasýsla va avea prezența de spirit să direcționeze un transmițător cu spectru larg spre Kaipara. Și, din câte înțeleg, cineva chiar a făcut-o, preț de o lună, la doi ani după prăbușire.

– Ce spuneau?

– Pe scurt: război civil, crime, violență, sabotarea sistemelor de susținere a vieții și a producției de hrană, proliferarea cultelor personalității. Există un raport secretizat care a fost pregătit de către fiul și succesorul meu, Bruno al III-lea.

– Secretizat? spuse Cardenia, întorcându-se spre Attavio al VI-lea. Mai este încă secretizat?

– Da. Nu l-am desecretizat, răspunse Attavio.

– De ce nu? Mai ales dacă și tu crezi că Fluxul stă să se prăbușească?

– Fiindcă problemele care au existat în era lui Grayland există și în era noastră sau existau într-a mea, mai bine zis. Parlamentul va vedea în continuare ridicarea acestei probleme ca pe o mișcare politică cu scopul de a-i marginaliza. Nimeni nu va dori să perturbe comerțul sau privilegiile caselor breslelor. Nu va exista cale de scăpare. Ce s-a întâmplat Dalasýslei se va întâmpla peste tot. Fără să fiu absolut sigur, nu aș deschide acea cutie a Pandorei.

Și iată că acum Cardenia, în visul ei, se îndepărtă de scenariu:

– Toate astea sunt stupide, îi spuse ea lui Attavio al VI-lea și lui Grayland I. Suntem sortiți pierii numai dacă vom continua să facem ceea ce facem. Dacă știm că urmează prăbușirea, trebuie să reformăm Interdependența. Să terminăm cu monopolurile breslelor. Să ajutăm fiecare sistem să se pregătească pentru colaps.

– Acest lucru nu se va întâmpla, spuse Attavio al VI-lea.

– Nu ai de unde să știi asta.

– Sigur că știu asta. Sunt Împăraxul sau, mai bine zis, am fost.

– Cardenia se întoarse spre Grayland I:

– Ai văzut cum are loc un colaps. Pe vremea ta, probabil că au reacționat.

– Am fost asasinată, spuse Grayland I. Și după ce o scurtă perioadă cât ceea ce s-a întâmplat pe sistemul pierdut al Dalasýslei a fost la modă, așa, pentru spectacol, toată lumea a decis să uite de el. Ceilalți curenți ai Fluxului păreau stabili și a te gândi la Dalasýsla devenise inoportun.

– Nimeni nu dorește sfârșitul Interdependenței. Și aici includ și Casa de Wu. Sunt prea mulți bani și putere la mijloc, spuse Attavio al VI-lea.

– Și supraviețuirea umanității nu contează? întrebă Cardenia, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Nu și dacă asta înseamnă sfârșitul Interdependenței.

– Supraviețuirea umanității a fost *scopul* Interdependenței! urlă Cardenia la simularea digitală a tatălui ei.

Și acesta fu momentul când, în visul ei, atât Attavio al VI-lea, cât și Grayland I îi râseră în față.

– Copila mea, acesta nu a fost niciodată scopul Interdependenței, spuse Attavio al VI-lea.

– E doar scuza pe care ne-am găsit-o pentru ea, afirmă Grayland I, încuviințând.

– Atunci care a fost scopul?! întrebă Cardenia, urlând încă. Ce este Interdependența?!

Și atunci aerul luci din nou și apăru o altă siluetă care se îndrepta spre Cardenia, o figură pe care Cardenia știa că trebuie să fie Rachela I, Profeta-Împărax, fondatoarea legendară a Interdependenței. Trebuia să fie Rachela I, da, dar arăta ca Naffa. Naffa, care fusese surprinsă de explozia balconului de prezentare, Naffa, a cărei ultimă imagine pe care Cardenia avea s-o păstreze era a Naffei sfâșiată de explozie, a Naffei, pline de sânge, care stătea acum în fața Cardeniei,

întruchipând-o pe Rachela I, ca să-i spună ce fusese și ce este Interdependența.

– E o escrocherie, spuse ea.

Și apoi Cardenia, care nu mai putea pretinde, nici măcar în vis, că nu știe ce s-a întâmplat, își impuse să se trezească și se trezi într-un pat în propriul ei spital privat foarte mic și foarte sigur, înconjurată de gărzile de corp imperiale, o falangă de doctori conduși de Qui Drinin și un contingent mic de gărzi, inclusiv cel care era acum acolo ca să-i spună ceea ce ea știa deja, și anume că prietena ei Naffa Dolg murise.

PARTEA A DOUA

7

Luptele de lângă Universitatea Opole se potoliseră suficient încât Marce Claremont să se poată întoarce la apartamentul său de absolvent și să-și facă un bagaj pentru o călătorie din care probabil nu avea să se mai întoarcă.

Ceea ce ridica următoarea problemă: Dacă pleci pentru totdeauna, ce îți iei cu tine?

Anumiți factori îi ușurară lui Marce trierea lucrurilor. Cu privire la îmbrăcăminte, era deja rezolvat: avea destule haine acasă în Claremont, așa că nu-i trebuia nimic de la apartamentul său din Opole. Singurul lucru interesant din apartament, din acest punct de vedere, erau niște cămăși casual cu niște comentarii de astrofizică imprimate pe ele. Marce era aproape sigur că putea să le abandoneze. Hainele pe care și le luase erau neutre din punctul de vedere al culorilor și al stilului. Tatăl său îi precizase că moda de la Centru avea să fie atât de radical diferită încât va trebui să-și cumpere oricum altele.

Toată muzica, tablourile, cărțile, divertismentul și multe dintre comunicările personale la care Marce ținea erau stocate într-un cript de date de mărimea degetului mare, împreună cu aproape o sută de mii de mărci, bani de cheltuială, aceștia din urmă nefiind accesibili

decât cu ajutorul datelor biometrice ale lui Marce, așa că teoretic n-ar fi fost necesar să consume spațiu pentru ei.

Și cu asta ajunsese la lucruri – la obiectele cu valoare sentimentală. Marea majoritate a acestui tip de obiecte se găseau tot în palatul Claremont, fiindcă acolo trăise Marce aproape toată viața lui, și pentru că apartamentul său de absolvent era ridicol de mic. Dintre toate obiectele care se aflau în apartament, Marce alese patru. Două erau cărți, pe care i le dăduse tatăl său, una cu ocazia celei de-a treisprezecea aniversări a zilei sale de naștere și una când își luase doctoratul.

Al treilea era un aparat demodat de ascultat muzică, dăruit de Vrenna, pe care-l luase cu el la un concert al formației Green Gods și pe care reușise să obțină câte un autograf de la trei dintre cei patru membri ai formației. Aparatul nu părea să mai funcționeze, iar Green Gods se despărțiseră cu ani de zile în urmă și membrii se împrăștiaseră, uitați sau eșuați în cariere solo, în urma unor sfaturi proaste, dar îl păstrase ca să-și aducă aminte de acea perioadă din viața lui și să-i aducă aminte de Vrenna, care, în ciuda faptului că fusese o pacoste cât timp au fost copii, era în stare uneori să fie grijulie și iubitoare.

Ultimul obiect era un porcușor de pâslă rărită pe nume Giggy pe care i-l cumpărase mama lui când împlinise un an. Vrenna primise de la ea, cu aceeași ocazie, un ursuleț pe nume Howie. Howie dispăruse de mult timp – existaseră motive de a crede că Vrenna îl lansase în spațiu cu ajutorul unei rachete artizanale –, dar Giggy supraviețuise și-l însoțise pe Marce la fiecare nou cămin al său. De dragul poveștii, ar suna bine ca Giggy să fi fost singurul cadou de la mama sa, acum dispărută, dar, de fapt, Marce primise multe daruri și avea multe lucruri de la ea sau care îi aminteau de ea. Însă Giggy era, pur și simplu, talismanul său.

Marce îngrămădi toate cele patru obiecte într-un rucsac mic și apoi cântări rucsacul cu privirea. *Nu-i prea mult când părăsești o lume întreagă*, se gândi el. Își dăduse silința să nu se gândească prea mult la faptul că părăsea o planetă ca să se ducă undeva unde nu cunoștea pe nimeni și unde avea să-și petreacă tot restul vieții. Curentul Fluxului către planeta de la Capăt avea să dureze mai mult decât cel care pleca de la Capăt: cel dintâi ar mai fi putut dura ani buni. Teoretic, era posibil, în acest moment să se poată și întoarce. Era însă, pur și simplu, puțin probabil. Pentru a suporta gândul că nu avea să-și mai vadă niciodată tatăl, sora sau pe oricare dintre oamenii pe care-i cunoscuse până acum, soluția lui Marce era să se concentreze asupra unor chestiuni practice legate de plecarea de pe planetă.

Ceea ce și făcea: cu o zi în urmă se întâlnise cu Gazson Magnut, Comisarul de bord Șef al unei nave pe nume *Da, Domnule, Asta-i Iubita Mea* și-și aranjase traversarea. Nu fusese ieftin – de fapt, costase mai mulți bani decât credea Marce că a cheltuit pe orice altceva își cumpărase în viață până acum –, iar Magnut încercase să-i mai vândă și alte chestii, inclusiv un set fals de documente de călătorie. Observase că Magnut păruse ușor dezamăgit când îi spusese că documentele lui de călătorie erau în ordine. După ce rezolvase asta, tot ce-i mai rămânea de făcut era să-și scrie demisia și niște scrisori de adio, toate acestea urmând să fie trimise după ce *Da, Domnule* ar fi intrat în Flux.

Și chestia asta, adunatul obiectelor personale. Tot restul lucrurilor din apartament urmau să fie adunate mai târziu de personalul casei Claremont.

Marce își puse rucsacul pe umăr, mai aruncă o privire spre apartamentul său și hotărî că n-o să-i ducă dorul absolut deloc. Era, ca aproape toate reședințele instituționale academice, absolut ușor de uitat, din orice punct de vedere. Apoi se îndreptă spre scări și ieși din

cămin pe o stradă care era aproape complet pustie cu excepția a doi oameni, în depărtare, și a unei furgonete care se opri în dreptul lui Marce și ale cărei uși se deschiseră, și din care ieșiră doi bărbați masivi.

Furgoneta o luă rapid la drum cu Marce în ea, întrucât cei doi bărbați masivi săriseră și-l târâseră înăuntru înainte ca el să-și dea seama ce se întâmplă. Rucsacul cu toate obiectele lui sentimentale rămăsese pe trotuar, fiindcă așa se întâmplă uneori când ești răpit.

Ghreni Nohamapetan îi zâmbi lui Marce Claremont de vizavi de el așezat la masă:

– Lord Marce, ce bucuros sunt că ne întâlnim din nou! Sunt fericit că ați putut accepta această întâlnire pe nepregătite.

– Lord Ghreni, spuse Marce. De vreme ce m-ați răpit ca să ajung aici, nu cred că v-aș fi putut refuza.

Cei doi stăteau jos, într-o cameră fără geamuri care părea că fusese făcută dintr-un container – ceea ce însemna că probabil chiar era un container, un container modificat. Marce nu avea idee unde se află. La sosirea lui Ghreni, se găsea în încăpere de zece minute, adus de haidamacii care-l înșfăcaseră.

– Nu-mi place cuvântul „răpit“, spuse Ghreni.

– Cu tot respectul, Lord Ghreni, în momentul ăsta puțin îmi pasă dacă vă place sau nu.

– Mi se pare corect, făcu Ghreni, lăsându-se pe spate în scaun și urmărindu-l cu privirea pe Marce. Se zvonește că vreți să plecați definitiv de pe Capăt.

– Și, dacă aș face-o, mă îndoiesc că asta vă privește.

– Ei bine, vedeți, e război și ducele a observat că unii nobili sau copiii lor, adulți sau nu, încearcă deodată să-și cumpere traversarea.

– Asta se mai întâmplă când e război.

– Presupun că se întâmplă, încuviință Ghreni. Ducele nu vede asta ca pe un vot de încredere în competențele lui de conducător, așa că i-a invitat, pe aceia care sunt interesați să plece să rămână.

– Nu cred că m-ați răpit ca să-mi transmiteți această invitație, Lord Ghreni, spuse Marce.

– Nu, presupun că n-ar fi avut rost să-mi dau atâta osteneală. Aveți dreptate. V-am invitat aici din cu totul alte motive. Poate vă amintiți că data trecută când l-am rugat pe tatăl dumneavoastră să-l ajute pe duce cu eliberarea fondurilor imperiale.

– Îmi aduc aminte că ți-a spus „probabil".

– Așa e – și am considerat că asta înseamnă un „nu", dar spus politicos. Și, ca să fie clar, dacă acesta a fost, într-adevăr, răspunsul lui, motivele sunt, din punct de vedere etic și legal, solide. A făcut o alegere bună, din aceste motive.

– O să-i transmit că ai spus asta.

– Nu mă îndoiesc, spuse Ghreni. Dar nu imediat. Problema cu răspunsul tatălui dumneavoastră, oricât de admirabil ar fi din punct de vedere etic și legal, este că în acest moment ducele chiar are nevoie de banii aceia, fiindcă are mare nevoie de armele acelea. Și „probabil" nu e un răspuns potrivit cu intervalul de timp pe care-l avem la dispoziție. Așa că unde nu a mers cu arta convingerii poate că va merge cu forța.

– M-ai luat ostatic pentru răscumpărare.

– Da. Și-mi cer scuze pentru asta. Tatăl dumneavoastră nu pare să fie sensibil la alte… lingușeli pe care eu sau ducele i le-am putea oferi. Nu pare interesat de bani sau de putere, sau de altceva tangibil. Și nu are sentimente patriotice pentru Capăt și nici sentimente de loialitate față de duce. Dar, fără îndoială, vă iubește pe dumneavoastră și pe sora dumneavoastră. Așa că mai era doar de ales între dumneavoastră doi. Ne-am gândit la sora dumneavoastră…

Marce râse când îl auzi și Ghreni încuviință, cât putu de politicos:

– … dar ne punea probleme din punct de vedere al achiziționării.

– Vrei să spui că le-ar fi eviscerat pe matahalele alea pe care le-ai fi trimis după ea și pe urmă ți-ar fi luat urma ție, după ce ei te-ar fi dat de gol.

– Da, exact asta am vrut să spun. Erați, cu tot respectul, ținta mai ușoară.

Marce încuviință. Era adevărat. Era un om de știință, pe când Vrenna era un soldat sau asta fusese înainte să conducă Comisariatul de Poliție de la Claremont. Dintre ei doi, el putea fi luat mult mai ușor prin surprindere și nu te prea așteptai să-ți rupă gâtul.

– În plus, a mai fost și faptul că dumneavoastră doreați să părăsiți planeta și ea nu.

– Și ce dacă?

– Nu ați mai plecat niciodată de la Capăt. Nu v-ați dus nici măcar până la Stația Imperială, nici măcar atunci când sora dumneavoastră era pușcaș marin. Plecarea dumneavoastră acum e foarte interesantă.

– Ai menționat că e război.

– Da, însă nu cred că plecați din acest motiv. Dacă ați pleca din cauza războiului, nu ați pleca singur. Sora și tatăl dumneavoastră ar pleca și ei sau măcar ar încerca. Dar nu plecați decât dumneavoastră. Ghreni băgă mâna în buzunar, scoase criptul de date și-l puse pe masă: Și, dacă e să ne luăm doar după acesta, nu plecați cu moștenirea familiei.

Marce privi fix criptul de date. Îi fusese luat când fusese răpit, împreună cu alte obiecte personale care erau mai degrabă asupra lui decât în rucsacul pe care-l pierduse.

Ghreni îl împinse spre el:

– Puteți să-l luați.

Marce îl luă și-l băgă în buzunar:

– E gol?

– Nu. Nu am nevoie de fotografiile și de muzica dumneavoastră și mi-e teamă că ducele are nevoie de ceva mai mult decât de cele o sută de mii de mărci din partea familiei dumneavoastră. Nu veți pleca nicăieri, oricum, decât atunci când tatăl dumneavoastră ne va ajuta, și *dacă* o va face. Și, deoarece cred că vrea, într-adevăr, să plecați, acum voi obține de la el ceea ce dorim.

– Și dacă nu?

Ghreni ridică din umeri:

– Pentru început, nu veți părăsi planeta.

– Pentru început…

– Ducele are mare nevoie de banii aceia.

– Suficient de mult cât să mă omoare?

– N-o să vă omoare el însuși. Dar, dacă tot ați menționat acest lucru, sunt sute sau probabil mii de oameni care mor zilnic în revolta asta absurdă. Dacă punând în pericol viața unuia singur – a dumneavoastră – facem ca mii de oameni să poată trăi, nu-i așa că merită să ne asumăm acest risc?

– De fapt, încerci doar să justifici răpirea mea, din punct de vedere moral.

Ghreni ridică din umeri din nou:

– Acesta va fi cu siguranță argumentul pe care ducele îl va folosi ca să-și liniștească astfel conștiința. Dacă stă în picioare sau nu, nu prea cred c-o să-și bată el capul cu asta. Se pot spune multe despre duce, dar nu și că ar fi un mare gânditor.

– Chestia asta n-o să meargă.

– Vom vedea. Oricum, războiul trece cu buretele peste multe, mai ales dacă ducele își primește armele și înăbușă revolta. Între timp,

Lord Marce, veți afla cât de mult vă prețuiește tatăl dumneavoastră. Dacă nu pentru dumneavoastră înșivă, atunci cel puțin pentru motivul – oricare ar fi acela – pentru care v-a spus să plecați de pe planetă. Nu vreți să-mi spuneți motivul, nu?

– Nu e treaba dumitale.

– Știu că așa credeți. Dar ați putea fi surprins de cât de mare e aria de acoperire a treburilor mele.

– De vreme ce această arie de acoperire include răpirea de oameni, nu cred că orice altceva ați mai face acum m-ar surprinde.

– Din nou, drept la țintă. Dacă doriți să-mi spuneți de ce v-ați propus, de fapt, să părăsiți Capătul, sunt dispus să vă ascult.

Marce rămase tăcut, fixându-l pe Ghreni cu privirea.

– Nu-i nimic, spuse Ghreni după un minut. Dacă tatăl dumneavoastră nu se mișcă destul de repede, vă vom tortura puțin ca să-l motivăm. Cu filmări și tot tacâmul. În timp ce facem asta, voi fi nevoit să-l pun să vă întrebe din nou același lucru.

– Tortura nu scoate mereu la iveală răspunsuri adevărate.

– Așa se spune. Ei bine, vom vedea.

Ghreni se ridică și arătă cu mâna spre capătul containerului:

– Între timp, aveți acolo o toaletă, în colțul din spate, și aici e un frigider cu apă și câteva gustări. Arătă apoi spre capătul cel mai apropiat. Ușa e aici. Dacă vă apropiați la mai puțin de un metru și jumătate, începe să fie electrificată. Dacă o atingeți, probabil că nu veți muri, dar vă veți dori să fi murit. Dacă reușiți cumva s-o deschideți, oamenii mei de pe cealaltă parte a ei vă vor face să vă doriți să n-o fi făcut. Mă înțelegeți?

Marce încuviință.

– Bine, spuse Ghreni, cântărindu-l cu privirea pe Marce. Îmi cer scuze pentru toate astea. Nu așa aș fi procedat eu. Și-mi dau seama că relația noastră va deveni ciudată de acum înainte.

– Pentru început, spuse Marce, repetând spusele lui Ghreni de mai devreme.

Ghreni zâmbi și ieși.

Marce merse la frigider, luă o sticlă cu apă și bău din ea, uitându-se din nou în jur. O veioză, scaune, toaleta și frigiderul. Niciun pat. O ușă rece din metal și pereți reci din metal. Se îndreptă spre peretele din față, nu prea aproape de ușile mari, și auzi voci de afară, groase, masculine. Nu reuși să înțeleagă ce spuneau.

Minunat, se gândi el. Singurele știri bune din toate erau că Ghreni îi dăduse înapoi criptul de date care era mai valoros decât își putea el imagina. Altfel totul era o porcărie. Până acum probabil că tatăl lui fusese deja contactat de Ghreni Nohamapetan. Marce nu știa cum avea să reacționeze tatăl său. Pe de o parte, chestia asta era exact tipul de lucru căruia i s-ar fi opus. Pe de altă parte, și aici Ghreni avea dreptate, singurele lucruri de care îi păsa tatălui său în viață erau copiii lui.

Mai era și faptul că, peste o săptămână sau cel mult o lună, începând de acum, mărcile Interdependenței vor valora mai puțin, socotite la kilogram, decât noroiul de pe jos. Așa stând lucrurile, Tata le-ar putea da banii pur și simplu, pentru că oricum nu va mai conta în viitor sau chiar într-un viitor destul de apropiat.

Dar atunci acest conflict, care începea să pară că se va rezolva, și nu în favoarea ducelui, ar putea să prindă forțe noi, datorită acelor arme suplimentare. Mai multă moarte, mai multă distrugere, mai mulți oameni alungați din casele lor – într-un moment când viețile tuturor celor de la Capăt urmau și așa să fie întoarse cu susu-n jos, din cauza curentului de Flux de la planetă înspre restul sistemelor, ce avea să se închidă.

Marce mai luă o înghițitură din apă. Îi era teamă și era extrem de îngrijorat pentru integritatea lui individuală – Ghreni Nohamapetan îi

păruse exact genul de sociopat înfumurat care l-ar tortura doar ca să se distreze –, dar avea și un ciudat sentiment de detașare. Dacă asta o fi fost din cauza șocului produs de starea în care se afla sau doar a certitudinii că civilizația umană se apropia de sfârșit, așa că situația lui nu însemna, vorbind în termeni relativi, nimic sau ambele, nu-și putea da seama. Era înspăimântat, dar și foarte obosit. Pe moment, măcar cu oboseala putea face ceva.

Așa că Marce Claremont se întoarse la scaunul său, se așeză, își puse picioarele de masă, își încrucișă brațele, își închise ochii și încercă să aținească.

După un timp nedefinit se simți scuturat și se trezi:

– Uite cine a venit să te vadă, spuse o voce familiară.

Marce deschise ochii, clipind și încercă să se concentreze pe lucrul aflat drept în fața lui. Era Giggy, porcușorul lui de pâslă. Persoana din spatele lui Giggy, care-l flutura în fața lui Marce, era sora lui, Vrenna.

– M-ai găsit, spuse Marce, amețit.

– Cu asta mă ocup, replică Vrenna, înmânându-i-l pe Giggy fratelui său.

– Dar cum de nu te-ai curentat?

– Ce? Vrenna păru mirată.

– Nu-i nimic. O să-ți explic mai târziu. Poți merge?

– N-am nimic.

– Atunci s-o luăm din loc până nu se trezesc cele două matahale pe care le-am paralizat temporar.

Vrenna îl conduse pe Marce afară din încăpere, care era, așa cum bănuise, un container de marfă modificat, aflat la interiorul unei magazii dărăpănate. Containerul lui Marce nu era singurul. Mai erau alte două, pe moment probabil neocupate, aliniate lângă al lui și lipite de el. De la unul dintre ele pornea o dâră lungă de sânge care se unduia, îndepărtându-se, de parcă un trup fusese târât de acolo. În

fața containerului lui Marce zăceau doi oameni pe podeaua depozitului, aceiași doi care îl înșfăcaseră și-l băgaseră în furgonetă. Respirau, ceea ce era mai mult decât ce și-ar fi dorit Marce pentru ei în acel moment.

– Ce e locul ăsta?

– Pare un centru de detenție ilegal, spuse Vrenna.

– Al ducelui?

– Poate. Hai, vino.

Vrenna își conduse fratele afară din depozit și-l împinse spre un vehicul de teren greu de descris. Marce intră în el și-și puse centura în timp ce Vrenna porni motorul.

– Unde sunt ceilalți? întrebă Marce, privind în jur.

– Care ceilalți? întrebă Vrenna.

– Ai venit să mă salvezi singură?

– Nu am avut prea mult timp la dispoziție, ca să fac din asta un proiect. Vrenna verifică împrejurimile și începu să conducă mașina.

– Și dacă eram rănit? Sau dacă nu puteam să merg? Și dacă erau mai mult de doi vlăjgani?

– M-aș fi gândit eu la ceva.

– Am câteva reclamații legate de procesul acesta de salvare.

– Pot să te adorm din nou, dacă vrei.

Marce chicoti și-și strânse porcușorul mai tare:

– Nu mă lua în seamă, scumpa mea soră, spuse el. Trăiesc o mică spaimă, post-răpire.

Vrenna se întinse și-i luă mâna fratelui său:

– Știu, spuse ea. Dă-i drumul și sperie-te puțin, nu mă supăr.

După două minute de spaimă relativ reținută, Marce îl luă iar în mâini pe Giggy și-l privi:

– Mi l-ai adus pe Giggy.

– Așa e. M-am gândit că te va distrage puțin în timp ce eu te scoteam de acolo.

– A funcționat, dar mă întreb, în primul rând, cum ai reușit să faci rost de el.

– Mi-a fost oferit. Împreună cu restul lucrurilor pe care le aveai în rucsac când ai fost răpit.

– Bine, dar cum ai făcut rost de toate *astea?*

– Mi-a fost oferit de oamenii care te urmăreau.

– Oamenii care mă urmăreau?

– Da.

– Cine?

8

Apelul lui Ghreni Nohamapetan, după ce îl pierduse pe Marce Claremont, fu probabil printre cele mai satisfăcătoare pe care le primise Kiva în toată viața ei.

– Marce Claremont a dispărut, spuse el.

– Cine? replică Kiva.

– Nu te juca cu mine, Kiva, vreau să știu unde e.

– Nu pot să-ți spun unde e. Nu e treaba mea să-l urmăresc. Treaba mea, din câte înțelesesem, era să-ți spun dacă încearcă să-și cumpere traversarea cu nava mea. A cumpărat-o și ți-am spus. Ar fi trebuit să aștepți până când venea să se urce la bord și să pui mâna pe el, dacă îmi aduc bine aminte. Ai hotărât să nu aștepți. Așa că mă gândesc că acum depinde de tine.

– Oamenii pe care-i aveam cu Claremont mi-au spus că i-a atacat o femeie.

– N-am fost eu.

– A fost Vrenna Claremont.

– Te referi la sora care a fost instruită ani de zile să omoare oameni pentru stat și care pe urmă a devenit polițist? Da, și mie mi se pare cea mai logică variantă.

– Vreau să știu cum a descoperit că-l aveam pe fratele ei în vizor.

– De ce nu o întrebi?

– Kiva…

– Nu i-am spus *eu*, dacă asta mă întrebi. De ce să-i spun? Aveam de luat trei milioane de mărci de la tine dacă-l prindeai.

– Cineva din echipajul tău le-a spus.

– Sau, și asta e doar o *teorie*: când ai încercat să-l șantajezi pe Contele de Claremont în fața copiilor lui adulți și nu ai primit imediat ce doreai, poate că și-au dat seama că un nenorocit ca tine le va forța mâna cu ceva de genul unei răpiri, așa că s-au pregătit, mai ales unul dintre ei, care a fost ditamai soldatul și care acum e o blestemată de *polițistă*, Ghreni.

De cealaltă parte se lăsă tăcerea pentru o clipă. Pe urmă:

– Mi-ar plăcea să știu de unde ai auzit despre asta.

– Pentru că ne-a spus chiar Marce Claremont, la naiba! spuse Kiva. I-a spus Comisarului meu de bord despre asta când și-a cumpărat traversarea și apoi comisarul mi-a spus mie, fiindcă e treaba lui să-mi spună lucruri care vor afecta financiar nava mea. Chiar atât ești de idiot și de înfumurat încât să nu-ți dea prin cap că vlăstarele lui Claremont urmau să vorbească despre asta? Dacă nu era război și dacă statul de drept nu era practic *suspendat* în timp ce ducele se mai zbate ca să mai câștige vreo câteva zile înainte de sfârșit, fundul ți-ar sta deja la închisoare pentru șantaj, iar ducele te-ar lăsa pe tine să-i fii țapul ispășitor. La naiba, Ghreni! Ai încercat să șantajezi un oficial imperial în fața unui polițist, la dracu'! Trebuie să fii extrem de tâmpit ca să încerci să pui la cale o șmecherie ca asta.

Se lăsă iar tăcerea și Kiva începu să numere bucuroasă secundele înainte ca Ghreni să vorbească din nou. Ajunse la șase:

– Ai mai auzit ceva de la Marce sau Vrenna Claremont?

Kiva pufni:

– De ce dracu' aș mai auzi ceva de la ei? Nu sunt eu cea cu care au

tratat. Este puțin probabil să aibă cea mai mică idee cine sunt. Dacă era să contacteze pe cineva, atunci l-ar fi contactat pe Comisarul-Șef de Bord. Și, înainte să mă întrebi, nu l-au contactat de când ai pus la cale șmecheria ta tâmpită. Dacă ar fi să ghicesc, aș bănui că încearcă probabil să plece cu o altă navă de la Capăt.

– Și care dintre ele pleacă în același interval temporar cu nava ta?

– La dracu', Ghreni, ți se pare că arăt a controlor de trafic? Habar n-am și puțin îmi pasă!

– Aș vrea să-ți întârzii plecarea.

– De ce aș face una ca asta? Chiar dacă aș vrea, și nu vreau, locul nostru la Stația Imperială este deja programat să fie luat de altă navă. Nu mai avem unde să rămânem.

– Nava ta ar putea rămâne undeva în sistem.

– Sau am putea pleca atunci când trebuie, pentru că avem și noi un blestemat de program și nu ne faci tu nouă programul.

– Ți-aș rămâne dator, spuse Ghreni.

Auzindu-l, Kiva izbucni puternic în râs, apoi spuse:

– Mai zi-mi asta o dată, Ghreni! Vreau să văd dacă o să râd tot atât de tare și a doua oară.

– Eram prieteni cândva.

– Obișnuiam să ne-o tragem cândva. Nu e același lucru. Tu, în mod special, ar trebui să știi asta.

Din nou tăcere. Apoi:

– Aș vrea să vorbim despre cele trei milioane de mărci.

– Sunt convinsă că ai vrea.

– Nu-l am pe Claremont. Nu sunt sigur că trebuie să primești trei milioane de mărci.

– Trebuie să le primesc, fiindcă înțelegerea noastră a fost să te anunț dacă-și cumpără traversarea. Și-a cumpărat-o. Restul era treaba ta. Nu

e vina mea că angajezi niște incompetenți.

– Kiva, dacă aflu că i-ai ajutat să scape, n-o să-ți placă.

– Ei bine, am două răspunsuri pentru tine la chestia asta: Unu e du-te dracului, căcat de om ce ești și doi: și dacă aș fi *fost* în spatele chestiei ăsteia, ce dracu' îți închipui că poți să-mi faci? Plec de la Capăt, nenorocitule! Mă întorc acasă în mai puțin de un an și-mi voi lua o slujbă la companie. Mi-am terminat misiunea mea pe navă. Tu, în schimb, o să fii tot aici, un furuncul pe capătul dinspre cur al spațiului. Așa că poți să mă amenințI cât vrei, jigodie amorală! Pur și simplu nu are efect.

Ghreni oftă:

– Kiva, în ciuda a toate, tot îmi mai placi puțin.

– Sunt mișcată, Ghreni. Pe bune.

– Și de-asta aș vrea să-ți spun că nu ai idee ce urmează să vină și de ce. În fond, nu ar fi o idee proastă să te ai bine cu mine.

– Sunt cât se poate de fericită să mă am bine cu tine, Ghreni. Ceea ce nu mă face prea fericită este să-ți dau înapoi trei milioane de mărci blestemate, fiindcă tu nu ai fost atent la condițiile înțelegerii noastre. Sau să mă prefac intimidată că te umfli și sufli în fața mea și-mi spui cât o să regret că nu fac cum vrei tu. Maturizează-te și tu naibii, Ghreni!

– Aș vrea să-mi spui dacă cei din familia Claremont te contactează. Vreau să spun, pe oricine din echipajul tău.

– Voi fi fericită să fac asta pentru încă o jumătate de milion de mărci.

– Kiva!

– Ce Kiva-n sus și-n jos, Ghreni? Facem afaceri aici. Vrei informații. Erai gata să plătești pentru informații, până acum. Îți ofer încă niște informații. Cu o reducere substanțială față de prețul vechi.

– Știi că o să am oameni la Stația Imperială care o să vadă dacă se urcă la bordul navei tale.

– Sigur că da. Și eu aș avea, în locul tău. Dar nu cred că o să-l găsești. Dacă are minte cât de cât, o să găsească pe altcineva care să-l scoată de pe blestemata asta de planetă. Și asta, trebuie să spun, va fi perfect pentru mine. Deja am de la el jumătate de milion de mărci, nerambursabil, pentru traversare. Care, din câte îmi aduc aminte, a fost suma care mi-a adus nenorocita asta de călătorie pe zero. Mă rog, asta și cele trei milioane de la tine.

– Felicitări!

– Mulțumesc.

– Unde ești acum? La Stație sau pe planetă?

– Sunt pe planetă și am întâlniri cu oamenii noștri de aici înainte s-o luăm din loc. Spune-i cretinului tău de duce că așteptăm de la el banii cu dobândă. Asta, dacă reușește să-și țină capul pe umeri până săptămâna viitoare, chestie de care mă îndoiesc în mod oficial și care nu m-ar deranja absolut deloc dacă nu s-ar întâmpla.

– Vrei să luăm cina împreună?

– Ce? întrebă Kiva.

– N-ai vrea să luăm masa împreună înainte să pleci?

– Cunoști vreun restaurant deschis pe timp de război civil?

– Am putea cina la mine acasă.

Kiva râse:

– De fapt, tu chiar încerci, încă, să mi-o tragi.

– N-o să te mint. Nu m-ar deranja. Ne descurcam de minune înainte de toate astea.

– Da, așa e, recunoscu Kiva. Futaiul în sine a fost bun, Ghreni. Pentru futaiul metaforic nu sunt încă în stare să te iert. Acum sau vreodată.

– Foarte bine. Să-mi spui dacă te contactează familia Claremont.

– Știi prețul.

– Perfect.

– E o plăcere să fac afaceri cu tine, Ghreni.

Ghreni pufni și se deconectă.

– Știi că ar fi încercat să te omoare dacă te-ai fi dus la el să luați cina, spuse Vrenna Claremont. Ea și cu Marce stăteau cu Kiva într-o sală de conferințe, la biroul local al Casei de Lagos.

– I-aș fi rupt coloana vertebrală, spuse Kiva, și gândul o făcu să zâmbească.

Vrenna zâmbi auzind-o.

– Aș vrea să mă întorc la momentul în care i-ai spus lui Ghreni Nohamapetan că am cumpărat traversarea de la tine, spuse Marce.

– Da, și ce-i cu asta?

– I-ai spus?

– Știi deja asta.

– De ce?

– Fiindcă aveam nevoie de cele trei milioane de mărci pe care mi le oferise pentru informația asta.

– Ei da, dar pe urmă m-a răpit, m-a ținut ostatic și a intenționat să mă tortureze și poate chiar să mă omoare.

Kiva ridică din umeri:

– I-am spus surorii tale imediat după ce te-au săltat, fiindcă aveam oameni care te urmăreau. Și pe urmă i-am dat toate informațiile de care avea nevoie ca să te găsească și să te recupereze. La naiba, i-am dat până și rucsacul cu porcușorul acela adorabil de pâslă, ca dovadă că eram al dracului de serioși.

– Da, dar tot puteam să fiu rănit. Sau să mor.

– N-ai pățit niciuna, nici alta.

– Dar…

Kiva ridică o mână:

– Pot să întrerup acest fir al conversației și să spun că puțin îmi pasă dacă ești supărat? Dacă ai fi fost, într-adevăr, rănit sau mort, atunci mi-ar fi părut rău. Dar nu ești, așa că îndură! După cum văd eu lucrurile, dacă Ghreni te voia atât de tare încât să-mi dea trei blestemate de milioane de mărci pentru tine, atunci, mai devreme sau mai târziu, ar fi încercat să te salte oricum, fie că-i spuneam, fie că nu. De vreme ce așa stăteau lucrurile, am decis să fiu plătită. Cu călătoria asta eram pe minus, acum nu mai suntem. Și i-am *dat* surorii tale informațiile ca să te salveze. Haide, la naiba, încetează cu scâncetele pe subiectul ăsta!

– Eu… De fapt, pur și simplu nu știu ce să mai răspund la asta, spuse Marce.

– Ai putea să-mi mulțumești, spuse Kiva și observă că Vrenna zâmbea.

– Nu prea cred c-o s-o fac, spuse Marce.

– Bine. Dar oricum, hai să încheiem subiectul ăsta și să mergem înainte, da?

Kiva observă că amândoi erau foarte atrăgători, Marce avea aerul unui tocilar, dar unul probabil atent și grijuliu, iar Vrenna într-un fel care sugera că era o probabilitate de cincizeci la sută ca din pat să mai rămână doar o grămadă de surcele la sfârșitul unei aventuri amoroase cu ea. Indiferent dacă Kiva voia sau nu s-o admită, încercarea complet nesinceră a lui Ghreni de a-i cere o întâlnire îi aminti că trecuse o săptămână de la ultima ei tentativă de orgasm, cu acel adjunct al comisarului de bord și în timpul ce trecuse de atunci fusese fie prea ocupată, fie prea enervată ca să se poată satisface măcar singură.

Asta reprezenta o tragedie sexuală absolută, fără glumă, una pe care Kiva trebuia s-o rezolve cumva. Se întrebă alene dacă vreunul dintre gemenii Claremont ar putea-o ajuta în acest sens. Se hotărî că Marce probabil nu s-ar încadra, cel puțin nu acum – părea că este încă

supărat la gândul că Kiva nu și-a făcut probleme și l-a lăsat să fie răpit pentru trei milioane de mărci și, sincer, așa și era –, dar poate că Vrenna ar fi vrut. Kiva regretă faptul că timpul, necesitatea și circumstanțele făceau acest lucru imposibil.

– Lady Kiva, spuse Vrenna.

– Îmi cer scuze, spuse Kiva. M-au distras gândurile despre sex.

Vrenna zâmbi:

– N-am rezolvat încă problema urcării lui Marce la bordul navei, spuse ea. Ghreni Nohamapetan vrea, în continuare, să-și pună oameni la Stația Imperială gata să-l ridice.

– Ghreni se uită la ușa din față, spuse Kiva. Nu se uită la ușa servitorilor.

– Ce înseamnă asta? întrebă Marce.

Kiva îl privi:

– Asta înseamnă că nu vii pe *Da, Domnule*, ca Marce Claremont, vii drept Kristian Jansen, membru de echipaj.

– Cum o să fac asta?

– Presupun că, atunci când ți-ai cumpărat traversarea, Gazson Magnut a încercat să-ți vândă și niște acte falsificate.

– A încercat, dar nu aveam nevoie de ele.

– Ei, acum, ai. Mai exact, ți-au fost procurate.

– Și bineînțeles că mă taxezi pentru ele, spuse Marce.

– Te taxez la prețul pieței, nu la prețul de speculă pe care-l cerem tuturor celorlalți.

– Actele de călătorie nu vor fi de ajuns, spuse Vrenna. Membrilor echipajelor de pe navele comerciale trebuie să li se ia și datele biometrice. Cu tot respectul, dacă Nohamapetan e dispus să plătească trei milioane de mărci ca să-l prindă pe Marce, o să verifice și intrarea de servitori și asta include și verificarea bazei de date biometrice a

Stației Imperiale.

– Te porți de parcă ar fi prima oară când traficăm pe cineva deghizat în membru de echipaj, spuse Kiva întorcându-se către Marce. Rade-ți părul! Vei primi o perucă dermală cu păr cultivat. Scalp și barbă. Dacă cineva va smulge un fir de păr din capul tău, ADN-ul va fi al lui Kristian, nu al tău. Vei primi lentile de contact cu iris și tipare retinale false, și vei primi și amprenta corectă a degetului. O să-ți punem talonete în pantofi. Nu vei mai semăna cu tine. Dacă nu vor și o mostră de sânge, vei fi OK.

– Și dacă vor o mostră de sânge? întrebă Marce.

– Ei bine, atunci cred că o s-o încurci, nu? Dar nu fac ei așa ceva.

– Nimeni nu va observa că ai creat o ființă din nimic, spuse Vrenna.

– „Kristian“ a lucrat pentru noi, spuse Kiva. Avem unul sau doi ca el în fiecare sistem în care lucrăm. La fel au și celelalte case.

– De ce? întrebă Marce.

– Pentru că uneori cineva important o face de oaie și trebuie să plece din oraș rapid înainte ca una ca ea, spuse Kiva arătând-o pe Vrenna cu degetul, să-l prindă și să-l trimită la zdup. Este foarte posibil ca Ghreni să se folosească și el în curând de unul din ăștia, după cum văd că merg lucrurile.

– Așa că va trebui să fiu Kristian toată călătoria.

– Da, așa te vei numi. După ce intrăm pe Flux, poți să scapi de părțile artificiale. Te vom actualiza în sistem. O singură chichiță: va trebui să fii un membru de echipaj adevărat tot timpul călătoriei.

– De ce trebuie să facă asta? întrebă Vrenna.

– Fiindcă Kristian ia locul unui membru de echipaj real. Preiei spațiul unui membru, îi preiei și responsabilitățile. Asta-i înțelegerea.

– Presupun că nu voi fi plătit.

– Ba da, vei fi plătit. La salariul standard. Nu c-ai putea să-l

cheltuiești în vreun loc, fiindcă mergem direct la Centru.

– Și o reducere la taxa de călătorie pe care ți-am dat-o?

– Nu fi prost.

Marce zâmbi:

– Am încercat și eu.

– Apropo, o să te taxez și pentru noua identitate. La prețul curent. Nu e ieftin.

– Dar cum ieșim, acum, de aici? întrebă Vrenna. Știi că Nohamapetan va pune oameni să urmărească clădirea, dacă n-a făcut-o deja.

– Niciunul dintre voi nu pleacă deocamdată, spuse Kiva arătând spre Marce. El rămâne aici și-i vom aduce pe oamenii noștri să lucreze la noua lui față. Apoi, când va pleca, va fi Kristian.

Kiva arătă apoi spre Vrenna:

– Tu va trebui să aștepți până plecăm, îmi pare rău.

Vrenna dădu din umeri:

– Nu e cel mai rău loc în care am fost blocată.

Kiva încuviință, apoi se ridică în picioare.

– Mă duc înapoi pe navă, spuse ea privind spre Vrenna. Nu te voi mai vedea niciodată, ceea ce mi se pare o tragedie.

Vrenna zâmbi.

– Pe tine o să te văd pe navă, dar nu prea vom socializa, îi spuse Kiva lui Marce. Așa că mi-a părut bine de cunoștință, bun venit pe *Da, Domnule* și mulțumesc că mi-ați oferit prilejul să i-o trag o ultimă dată lui Ghreni Nohamapetan, pe care sper să nu mai fie nevoie să-l mai văd, la dracu'!

Marce zâmbi și încuviință, apoi Kiva dispăru din sala de conferință. Personalul ei fusese instruit și știa ce are de făcut cu gemenii Claremont. Angajații fuseseră avertizați că, dacă identitatea sau locația

gemenilor era dezvăluită oricui, Casa de Lagos își va propune cu prioritate să le distrugă viața lor și tuturor nenorociților din familiile lor preț de șase generații cel puțin. Așa că era rezonabil de sigură că nu va vorbi nimeni.

În timp ce se urca în mașina ei de teren blindată pentru a se întoarce în port, luând-o pe un drum ocolitor pentru a evita cartierele unde luptele erau în toi, și pe cele transformate în ruine, Kiva medită la două lucruri.

Primul era războiul civil de la Capăt, care îi și luase, dar îi și dăduse ceva – o nenorocise pe ea și Casa de Lagos în ce privea fleacfructele și monopolurile lor, dar îi adusese în cale destui oameni bogați încât această călătorie să fie, de fapt, profitabilă. Când acest profit avea să se adauge la taxele de licențiere sau de alt fel pe care le va recupera în cele din urmă de la Capăt, asta urma să pună Casa de Lagos într-o poziție foarte bună, atât față de celelalte case, cât și în ceea ce privea capabilitatea ei de a-și exercita puterea printre ele. Kiva reușise să apere interesul familiei, și asta era ceva ce putea folosi acasă.

Al doilea era că, deși îi lăsase pe gemenii Claremont să asculte conversația ei cu Ghreni Nohamapetan, aceștia nu știau o informație importantă pe care Kiva o știa și pe care o descoperise datorită investigatorilor pe care Magnut îi plătise o sumă scandaloasă de bani să o descopere: Ducele de Capăt nu-i spusese niciodată lui Ghreni Nohamapetan să-i ceară Contelui de Claremont să-i elibereze fondurile imperiale. Și mai știa absolut sigur că nu-l autorizase pe Ghreni să-l *răpească*, la naiba, pe unul dintre copiii contelui și să-l țină ostatic pentru răscumpărare. Făcuse toate acestea de capul lui.

Ce dracu' învârți, Ghreni? se întrebă Kiva, în timp ce vehiculul ei de teren hurducăia spre port. *Ce pui la cale?*

Și, în timp ce ne gândim la asta, ce naiba mai pune la cale și restul familiei tale?

9

– Datele medico-legale de la scena crimei sunt încurcate, Maiestate, spuse Șeful Gărzilor Imperiale, Sir Hilbert Limbar.

El era cel care răspundea de securitatea Împăraxului. Sir Hilbert era destul de sigur că va rămâne curând fără slujbă. Unii martori spun că au văzut ceva care a fost lansat dinspre mulțimea din fața catedralei și care a lovit balconul, dar nu avem nicio înregistrare video concludentă în acest sens. Chiar dacă s-a lansat ceva dinspre mulțime, balconul este intenționat proiectat să reziste la orice în afară de un atac de artilerie. Credem că orice ar fi explodat a fost plantat acolo de mai multă vreme. Dar nu știm. Va mai dura puțin până când vom lămuri lucrurile.

Cardenia încuviință. Se afla în apartamentul ei de la palat și urechile încă îi țiuiau. Urma un protocol de supraveghere medicală în urma comoției, dar altfel era nevătămată. Cel puțin fizic. Acolo unde fusese inima ei, acum era doar un gol în formă de Naffa. Era asistată de Limbar, Arhiepiscopul Korbijn și de către Gell Deng, care funcționa cel puțin temporar în postul Naffei. Mai era prezent în cameră și Amit Nohamapetan, pentru motive pe care Cardenia nu le înțelegea deocamdată, dar pe care își imagina că le va afla în curând.

– Rapoartele sunt complicate și mai mult de bombele care au

explodat în mulțime aproape simultan cu explozia din balcon. Acestea au adăugat și mai mult haos unei scene deja cuprinse de panică, conchise Limbar.

– Câți au murit din mulțime? întrebă Cardenia.

– Doamnă, nu ar trebui să vă bateți capul cu asta chiar acum…

– De ce nu? spuse Cardenia și-și intră în pielea de Împărax, care-i conferea destulă pregnanță emoțională pentru a trata cu acești oameni în propriul ei spațiu, oameni care-i spuneau aceste lucruri oribile. Nu suntem noi Împărax? Nu sunt ei cetățenii noștri? Câți?

– Cel puțin optzeci, doamnă. Și o altă sută de răniți, mulți dintre ei în stare critică.

– Și din catedrală? Câți morți?

– Doi, doamnă. Naffa Dolg și un membru al Gărzii. Un altul este rănit și se află în stare critică.

– Și cine e responsabil?

– Nu știm sigur. Nimeni nu a revendicat actul. Limbar încuviință spre Amit Nohamapetan. Dar Lordul Nohamapetan are informații pe care le-ați putea considera relevante.

Cardenia se întoarse spre Amit, privindu-l obosită:

– Despre ce e vorba, Lord Nohamapetan?

– Maiestate, așa cum poate știți, acum câțiva ani, fratele meu mai mic, Ghreni, s-a dus la Capăt să ne reprezinte interesele acolo. Cu timpul, el a devenit confidentul și consilierul Ducelui de Capăt, care s-a confruntat cu o revoltă bine finanțată și organizată. Tatăl vostru și Parlamentul au autorizat continuarea finanțării și echipării Ducelui și a forțelor sale, deși fără implicarea directă și deschisă a pușcașilor de la Stația Imperială de la Capăt. Fratele meu a scris în rapoartele sale confidențiale că, atunci când știrea despre vot a ajuns la Capăt, rebelii de acolo au jurat că se vor răzbuna.

– Vreți să spuneți că este opera rebelilor de la Capăt? întrebă

Cardenia.

– Rapoartele fratelui meu sunt desigur întârziate din cauza intervalului de timp substanțial, doamnă, recunoscu Amit. Asta este una dintre problemele unui imperiu extins. Veștile ajung greu, *dacă* ajung. Dar, e sigur. Fratele meu a subliniat faptul că pun ceva la cale.

– Când ați primit raportul de la fratele dumneavoastră?

– L-am primit acum aproximativ trei luni standard, doamnă, ceea ce înseamnă că l-a trimis acum nouă luni.

– Și nu v-ați gândit să-l informați pe tatăl nostru?

– Casa de Nohamapetan nu și-a permis să-l deranjeze pe tatăl vostru cu chestiunea aceasta fără o investigare ulterioară, mai ales că era bolnav. Primim rapoarte confidențiale de la toți reprezentanții din sistemul nostru, care descriu tot felul de tulburări locale, oriunde avem interese. Această declarație, în sine, nu era atât de remarcabilă. În plus, analiștii noștri au presupus că orice represalii se vor concentra asupra autorităților imperiale locale de la Capăt, și nu de aici. Puteți fi sigură că Ghreni, fratele meu, ar fi informat autoritățile locale imperiale pentru ca acestea să poată lua toate măsurile de precauție. Acum, desigur, privind în urmă, ne dăm seama că ar fi trebuit să împărtășim aceste informații. Ne cerem scuze, doamnă.

– Nimeni nu a crezut că vor ajunge atât de departe, spuse Arhiepiscopul Korbijn.

– Reprezentați aici Comitetul Executiv, zise Cardenia. Spuneți-ne ce cred ei despre toate astea.

– Sunt îngroziți, spuse Korbijn. O încercare de asasinat în ziua încoronării dumneavoastră. Stricăciuni într-unul dintre cele mai sfinte locuri ale Bisericii. Și zeci de morți, victime ale un atac laș asupra inocenților. Comitetul este gata să vă sprijine în orice decideți, doamnă. La fel și breslele, Parlamentul și, țin să vă asigur cu tărie, Biserica.

– Suntem toți gata, spuse Amit.

– Vă mulțumim, încuviință Cardenia, apoi se întoarse spre Limbar. Ce credeți despre această teorie cu Capătul?

– Trebuie să investigăm mai mult, dar informațiile pe care ni le-a împărtășit Lord Nohamapetan sunt convingătoare. Căutăm cetățeni de la Capăt care se găsesc aici în Xi'an și la Centru și cercetăm amănunțit istoricul lor pentru a vedea ce găsim interesant. Dacă e o legătură aici, o vom găsi.

– Găsiți-o repede, spuse Cardenia.

– Da, doamnă.

– Ce veți face acum, doamnă? întrebă Korbijn. Știu că e o întrebare nedelicată, dar multe mii de oameni sunt încă acolo, așteptând să audă cum doriți să acționați cu privire la încoronare. Restul sistemului de Centru așteaptă și ei cu înfrigurare să afle. A trecut deja o zi.

– Câte zile urma să dureze sărbătorirea încoronării?

– Cinci zile, doamnă, spuse Gell Deng.

– Acum urmează cinci zile de doliu, spuse Cardenia. Începând din momentul încoronării. Ai grijă ca victimele să fie onorate.

Se întoarse către Korbijn:

– Vei organiza o slujbă pentru ei, diseară, la catedrală, spuse ea și Korbijn încuviință. La sfârșitul perioadei de doliu ne vom adresa întregului sistem și Interdependenței.

– Parlamentul va dori să se ocupe fără întârziere de toate astea, spuse Korbijn.

– Noi nu am sugerat întreruperea muncii sau investigațiilor în această perioadă.

– Da, doamnă.

– În acest timp, vom păstra discreția, cel puțin în ceea ce privește prezența publică, spuse Cardenia și arătă cu capul spre Deng. Gell,

aici prezent, va fi punctul vostru de contact pentru următoarele zile.

Apoi o privi din nou pe Korbijn:

– Socotim că nici Comitetul Executiv nu va avea nimic împotrivă să se ocupe de chestiunile administrative pentru încă puțin timp.

– Da, sigur că da.

– Voi trimite rapoarte actualizate atunci când vor fi gata și voi fi disponibil dacă aveți întrebări, spuse Limbar.

– Vă mulțumim, spuse Cardenia și se ridică. Se ridicară cu toții împreună cu ea, înțelegând că erau lăsați să plece.

Doar Deng rămase așezat. Știa că mai era nevoie de el.

– Maiestate, dacă permiteți, am o vorbă să vă spun, între patru ochi, spuse Amit Nohamapetan, în vreme ce restul ieșeau.

– Da, Lord Nohamapetan, spuse Cardenia.

Stătea încă în picioare, nu-i făcu semn să se așeze și presupuse că el va înțelege că orice avea să-i spună trebuia să fie scurt.

Amit înțelese și ochii îi clipiră spre Deng, rămas pe scaun, înregistrând ideea că această „vorbă" nu avea să fie prea privată. Se apropie în schimb de Cardenia, oprindu-se la o distanță respectuoasă și-i spuse pe un ton scăzut:

– Am dorit să vă transmit în mod personal condoleanțele mele în acest moment greu, spuse el. Știu că dumneavoastră și Naffa Dolg erați apropiate. Este greu când îi pierzi pe cei pe care îi iubești, așa cum și-a dat seama și sora mea când l-a pierdut pe fratele dumneavoastră.

O, ce drăguț! se gândi Cardenia. Chiar și atunci când încerca să-și prezinte condoleanțele, Amit Nohamapetan nu se putea abține să nu-i aducă aminte că familia sa încă mai considera poziția de consort al Împăraxului drept proprietatea lor exclusivă. Îl privi și-i văzu chipul banal și trupul banal, și în spatele amândurora o minte cunoscută ca fiind una banală și cât se poate de fericită când își urmărea plăcerile ei

banale. Sora și fratele lui mai mic erau probabil creierele dispozitivului Nohamapetan. El era doar un biet prost. Apariția lui la această întâlnire era evident o încercare de a se băga pe sub pielea Cardeniei, oferindu-i informații utile, urmat de momentul de umanizare care avea loc chiar acum. Și toate astea fuseseră regizate frumos pentru consumul ei.

Cardenia se gândi la posibilitatea de a se căsători cu el, de a avea copii cu el, cu acest prost, și abia își reținu tremurul nepoliticos al unui fior:

– Vă mulțumim, Lord Nohamapetan și ne bucură grija dumneavoastră.

Dacă Amit chiar înțelesese că ea încă i se adresa cu pluralul imperial, asta nu păru să-l oprească din avânt:

– Sper că, după un timp potrivit, ne vom putea întâlni din nou, în circumstanțe mai fericite și mai prietenoase.

– Să sperăm, spuse Cardenia.

Acele circumstanțe însemnând că tu trebuie să nu fii la mai puțin de treizeci de metri depărtare, se gândi ea.

Amit însă nu citea gândurile oamenilor și alese să interpreteze aceste cuvinte măiestrit ambigue într-un mod care i se părea pozitiv pentru el, ceea ce era exact ceea ce intenționase Cardenia, oricât de mult ar fi dezgustat-o necesitatea de a face asta în acea clipă. Bărbatul zâmbi, se înclină și ieși. Cardenia așteptă până când acesta ieși din încăpere și se clătină puțin.

– Vă simțiți bine, doamnă? întrebă Deng.

– Nu, spuse Cardenia. Prietena mea e moartă și ciudatul ăsta încearcă în continuare să aranjeze să se căsătorească cu mine.

Se opri brusc și se întoarse spre Deng:

– Îmi cer scuze, Gell, spuse ea. Nu am vrut să vorbesc așa. Sunt… M-am obișnuit cu Naffa lângă mine. Și să vorbesc liber când eram

singure împreună.

Bătrânul secretar îi zâmbi Împăraxului:

– Maiestate, am fost credincios și am tăcut pentru tatăl dumneavoastră timp de aproape patruzeci de ani. Intră în caracteristicile postului meu. Nu-mi pot permite să-mi închipui că mă pot substitui scumpei dumneavoastră prietene, dar vă promit că puteți oricând vorbi liber în prezența mea, dacă așa doriți. Dumneavoastră sunteți cea căreia îi sunt credincios acum.

– Nici nu mă cunoști, spuse Cardenia.

– Cu tot respectul, doamnă, nu pot fi de acord. Vă cunosc de ani de zile. Mai întâi prin tatăl dumneavoastră și prin relația lui neobișnuită, dar apropiată cu dumneavoastră. Și, în ultimul an, v-am văzut suficient de mult ca să-mi fac o părere despre dumneavoastră. Poate nu știu eu multe, dar știu că meritați să vă fiu credincios.

Ochii Cardeniei se umplură brusc de lacrimi:

– Probabil ești singurul, dar e și ăsta un început.

– Ce pot face acum pentru dumneavoastră? întrebă Deng.

– Poți s-o aduci pe Naffa înapoi?

– Nu, doamnă.

Cardenia arătă cu degetul în direcția lui Nohamapetan:

– Poți să-l trimiți pe ciudatul ăsta la plimbare?

– Dacă doriți, doamnă.

– Dar nu mă sfătuiești.

– Nu se cade să-l sfătuiesc pe Împărax, doamnă.

– Am nevoie de cineva care să mă sfătuiască chiar acum. Nu am pe nimeni altcineva.

– Decât să vă dau propriile mele sfaturi, mai bine să vă spun ce gândea tatăl dumneavoastră despre familia Nohamapetan, ca să vă ajut să hotărâți singură, spuse Deng. Sunt sigur că nu s-ar supăra dacă

vă spun acum.

– Te rog.

– Considera ambiția lor ceva admirabil. Nu-i considera însă prea înțelepți. Credea că, dacă sunt lăsați de capul lor, aveau în cele din urmă să-l facă pe el, Împăraxul, așa cum se exprima, „să dea totul peste cap doar ca să-i pun la punct". Și de aceea a ajuns să-i manipuleze pe Nohamapetani până la punctul la care aceștia să-i sugereze că Nadashe Nohamapetan ar trebui să se mărite cu fratele dumneavoastră. Credea că, odată deveniți un cuplu, ambițiile lor se vor pune de acord și că apoi Nohamapetanii vor avea un motiv să acționeze cu mai puțină neghiobie. Așa spunea el, nu eu.

– Deci crezi că tatăl ar dori să mă mărit cu Amit Nohamapetan. Pentru a-i ține în frâu.

Deng păru oarecum mâhnit.

– Deci? întrebă Cardenia.

– Nu va fi plăcut, spuse Deng.

– Spune oricum.

– Tatăl dumneavoastră credea că mariajul dintre fratele dumneavoastră și Nadashe va funcționa fiindcă erau complementari. Complementari. Nu credea că dumneavoastră și Amit sunteți complementari. Vă considera pasivă, și pe Amit lipsit de inteligență. Și că mariajul vostru ar lăsa-o pe Nadashe, care este motorul generației ei de Nohamapetani, nesatisfăcută din punct de vedere al ambiției. Iar asta ar însemna neplăceri pentru dumneavoastră. Și pentru tron.

– Poate că ar fi preferat să mă mărit cu Nadashe, spuse Cardenia.

– O, nu! spuse Deng. Ar fi ajuns să vă controleze. În fine… sau așa credea tatăl dumneavoastră, adăugă el, repede.

– Tatăl meu nu avea o părere prea bună despre mine.

– Din contră, avea o părere foarte bună, doamnă. Și-ar fi dorit doar

ca fratele dumneavoastră să trăiască și să devină Împărax.

– Ei bine, Gell. Și eu. Dar nu a trăit. Așa că iată-ne aici.

– Da, doamnă. Și care sunt dorințele Împăraxului?

– Când are loc înmormântarea Naffei?

– Peste două zile.

– Voi lua parte la ea, spuse ea, însă Deng păru din nou mâhnit. Ce e?

– Am primit o notă de la un reprezentant al familiei Dolg, doamnă și am așteptat să vă pot spune mai târziu. Familia spune că prezența dumneavoastră la înmormântare ar perturba-o, fiindcă oamenii de securitate din jurul dumneavoastră ar fi numeroși, mai ales acum. Și pe urmă, părinții Naffei sunt republicani, la fel ca mulți dintre cei ce vor fi prezenți acolo, și prezența dumneavoastră i-ar putea provoca pe unii dintre acei prieteni să facă sau să zică ceva nepotrivit.

– Nu vor să produc o revoltă.

– Cam asta ar fi ideea, din păcate.

– Atunci vreau să vorbesc cu părinții ei.

– Scrisoarea sugerează și că va trebui să mai așteptați cu asta. Înțeleg că părinții au spus că nu vă învinovățesc pe dumneavoastră, dar există o diferență între a nu vă învinovăți și faptul că le amintiți că fiica lor a murit din cauză că lucra pentru dumneavoastră. Ar fi… greu pentru ei în acest moment.

Cardenia își ținu răsuflarea după ce auzise toate astea și se așeză tăcută pentru câteva clipe.

– Îmi pare rău, doamnă, spuse Deng în cele din urmă.

Cardenia îi făcu semn s-o lase baltă.

– Aș vrea, cel puțin, ca ei să nu plătească pentru nimic.

– Părinții ei? întrebă Deng, iar Cardenia încuviință. Vă referiți la cheltuielile de înmormântare?

– Mă refer la toate cheltuielile, pentru totdeauna. Le-a murit fiica. Era prietena mea. Dacă nu pot face altceva acum, pot măcar să fac asta. Da?

– Sunteți Împăraxul, spuse Deng. Acesta e un lucru pe care-l puteți face.

– Atunci fă-o, te rog.

– Da, doamnă, Deng se ridică în picioare. Mai e și altceva?

Cardenia scutură din cap, Deng se înclină, își adună hârtiile și dădu să plece.

– Unde vei fi? întrebă Cardenia. Dacă am nevoie de tine?

Deng se întoarse și surâse:

– Sunt mereu prin preajmă. Nu trebuie decât să mă chemați.

– Mulțumesc, Gell.

– Doamnă.

Și ieși.

Cardenia așteptă până când el părăsi încăperea și izbucni într-un plâns lung și bun, poate al șaptelea sau al optulea de când murise Naffa.

Apoi își aminti unde o văzuse ultima oară și ce-i spusese Naffa. Nu în viața reală, ci în visul ei. Cardenia privi ușa spre Camera Memoriei și rămase așezată unde era, preț de câteva minute, pe gânduri. Apoi se ridică și intră.

Jivyi apăru în clipa când intră:

– Salutare, Împărax Grayland al II-lea. Ce mai faceți?

– Sunt singură, spuse Cardenia și urî imediat afirmația asta de dramoletă adolescentină, dar era adevărat, așa stăteau lucrurile.

– Sunteți mereu singură în Camera Memoriei, spuse Jivyi. Și, în alt sens, nu sunteți niciodată singură aici.

– Ai ticluit asta singură?

– Eu nu gândesc, spuse Jivyi. Am fost programată cu ani în urmă.

– De ce?

– Fiindcă până la urmă fiecare Împărax îmi spune că e singur.

– *Fiecare* Împărax?

– Da.

– Asta… în mod ciudat mă face să mă simt mai bine.

– Este o reacție frecventă.

– Profeta e aici, da? Rachela I.

– Da.

– Aș vrea să-i vorbesc, te rog.

Jivyi încuviință și dispăru, fiind înlocuită de o femeie. Era mică și, în această imagine, era între două vârste și greu de descris. Diferea de descrierile obișnuite ale Profetei, care-o înfățișau tânără, cu părul lung și pometii pronunțați. Imaginea aceea nu semăna cu nimic din ceea ce vedea acum.

Și nici nu semăna cu Naffa, absolut deloc. Cardenia simți un junghi scurt de dezamăgire, apoi se simți vinovată pentru asta. Nu exista niciun motiv să se aștepte ca Profeta să fie Naffa, acum, când nu mai era în visul ei.

– Sunteți Rachela I, spuse Cardenia spre imagine.

– Da.

– Fondatoarea Interdependenței și a Bisericii Interdependenței.

– În principiu.

– În principiu?

– E puțin mai complicat decât atât, în ambele cazuri. Dar am hotărât că faptul că eu sunt fondatorul ambelor ar ajuta cel mai mult mitologiei, așa că am spus acest lucru.

– Chiar ați fost profetă?

– Da.

– Așa că știați că lucrurile pe care le spuneați despre Interdependență și despre principiile Interdependenței vor deveni realitate.

– Nu, sigur că nu.

– Dar tocmai ați spus că ați fost profetă.

– Oricine poate fi. Trebuie doar să spui că lucrurile despre care vorbești sunt o reflectare a lui Dumnezeu. Sau a zeilor. Sau a vreunui spirit divin. Depinde cum vrei s-o spui. Dacă acele lucruri se adeveresc, e o altă discuție.

– Dar ce ați spus s-a adeverit. Ați predicat pentru Interdependență și s-a înființat.

– Da, mi-a prins bine că s-a întâmplat așa.

– Deci n-ați știut că se va întâmpla.

– Ți-am spus deja că nu. Dar sigur am lucrat din răsputeri *să fac* să se întâmple toate aceste lucruri și să dau impresia inevitabilității lor. Și bineînțeles că m-a ajutat și abordarea mistică.

Cardenia își ridică o sprânceană:

– Sunteți fondatoarea unei biserici.

– Da.

– Dar acum, când vă ascult, nu-mi păreți deloc prea religioasă.

– Da, nu prea sunt, de fapt.

– Și nici nu credeți în Dumnezeu. Sau în zei.

– Nu cred, de fapt. Iar când am conceput Biserica, am intenționat de la început ca aspectul ei divin să fie cât mai ambiguu posibil. Oamenilor nu le pasă că aspectul mistic al unei biserici nu este prea bine definit, atâta vreme cât faci regulile bisericii cât mai clare. Și asta am făcut. Am copiat un pic de la confucianism, care, la drept vorbind nici nu a fost o religie, și am adăugat bucățele pe care le-am considerat utile din alte religii.

– Deci nu credeți în propria dumneavoastră Biserică?

– Ba cum să nu? răspunse Rachela. Am creat un set de precepte morale care aduc laolaltă diferite sisteme locuite de oameni. Am făcut-o, pentru că ne-am gândit că era de dorit și într-o oarecare măsură chiar necesar. Deoarece cred în acele precepte, cred și în misiunea Bisericii. Cel puțin în misiunea pe care o avea atunci când am fondat-o. Instituțiile omenești tind să se îndepărteze de intenția creatorilor lor de-a lungul timpului. Și iată un alt motiv pentru care e bine să ai reguli clare.

– Dar elementul divin e fals.

– Am decis că nu era mai fals decât aspectul divin al oricărei alte religii. Cel puțin în ceea ce privește dovezile care-l susțin, oricum.

Cardenia se simți puțin aiurea. Să consideri că Biserica predominantă a Interdependenței era o absurditate, ceea ce Cardenia crezuse încă de când își amintea că începuse să gândească, era una. Da, nu-i pica prea bine să gândească astfel acum când, la drept vorbind, devenise capul acelei Biserici, dar măcar putea să păstreze acest lucru pentru sine. Era însă cu totul altceva s-o auzi pe fondatoarea Bisericii cu pricina sau măcar miezul de amintiri care o defineau cum confirmă că e o absurditate.

– Naffa avea dreptate, spuse Cardenia. Interdependența este o escrocherie.

– Nu știu cine e Naffa, spuse Rachela I.

– A fost o prietenă de-ale mele, spuse Cardenia. Am avut un vis în care mi-a apărut ca și cum ați fi fost dumneavoastră, spunându-mi că Interdependența este o escrocherie.

– Dacă aș fi povestit *eu* asta, aș fi spus că am avut o viziune mistică a Profetei, spuse Rachela I.

– A fost doar un vis.

– În domeniul nostru de activitate nu există așa ceva. Împăracșii nu

visează niciodată. Ei au viziuni. Asta facem noi. Sau asta se presupunea că facem atunci când am fost eu Împărax.

– Ei bine, am avut chestia asta și nu a fost o viziune, ci un vis.

– A fost un vis care ți-a dat de gândit. Un vis care te-a făcut să cauți înțelepciunea. Un vis care te-a făcut să mă consulți, pe mine, Profeta. Mie mi se pare o viziune.

Cardenia rămase cu gura căscată, privind-o pe Rachela I:

– Sunteți incredibilă!

– Am lucrat în marketing, spuse Rachela I. Înainte să fiu Profetă. Și după aceea, dar nu i-am mai spus așa.

– Îmi vine greu să cred ce-mi spuneți.

Rachela I încuviință:

– Nu e ceva neobișnuit. Mai devreme sau mai târziu, fiecare Împărax apelează la mine pentru o conversație de acest gen. Majoritatea reacționează la fel ca tine.

– Majoritatea? Și ceilalți?

– Sunt fericiți că au ghicit corect cum stau lucrurile.

– Și dumneavoastră cum vă simțiți în legătură cu asta?

– Nu simt nimic în legătură cu asta. Nu sunt o ființă vie. La drept vorbind, nici nu sunt aici.

– Ești mereu singur în Camera Memoriei și niciodată singur în Camera Memoriei.

Rachela I încuviință din nou:

– Eu am spus-o pe asta. Sau ceva asemănător, în fine.

– Interdependența chiar e o escrocherie? întrebă Cardenia direct.

– Răspunsul e complicat.

– Spuneți-mi varianta scurtă.

– Varianta scurtă este „Da, dar“. Varianta puțin mai lungă este „Nu și“. Ce versiune ți-ar plăcea?

Cardenia o fixă pe Rachela I cu privirea o clipă, apoi se duse spre banca din Camera Memoriei și se așeză.

– Spuneți-mi totul, zise ea.

10

– Mă mănâncă, îi spuse Marce Claremont surorii sale.

– Unde? întrebă Vrenna.

– Tot capul, răspunse Marce.

Așa cum i se ceruse, Marce își răsese tot părul de pe cap, cu excepția sprâncenelor și a genelor, și-i fuseseră adăugate fire de păr cultivat și o barbă, fiecare înrădăcinate într-un strat de epidermă subțire din piele adevărată, care fusese fixat pe pielea lui cu ajutorul unui lipici făcut, cel puțin din câte îi spusese persoana care i-l aplicase pe față, din colagen uman adevărat. Apoi urmase pielița de pe degetul mare care-l făcuse pe Marce să simtă ca și cum avea scotch pe mână și pe care-i venea mereu să și-o smulgă. Apoi lentilele de contact care-i schimbau culoarea ochilor și matricea irisului și care cuprindeau cornee holografice false care produceau iluzia de adâncime pentru tiparul retinal fals.

– Și nici cu lentilele astea nu văd prea bine.

– Nu-ți stă rău culoarea asta de ochi, de fapt, observă Vrenna. Pe astea poate le păstrezi după ce te urci la bord.

– Ești nostimă.

Așteptau amândoi liftul care avea să-l ducă pe Marce jos, în holul de la intrare. Noilor angajați pentru *Da, Domnule* li se spusese să se

adune acolo ca să li se proceseze actele și apoi să fie duși cu autobuzul în port, ca să se îndrepte spre navă. Asta îi convenea lui Marce, care se putea ascunde în mijlocul celorlalți membri ai echipajului.

Dar însemna și că astea erau, într-adevăr, ultimele clipe pe care avea să le mai petreacă cu sora lui, probabil pentru tot restul vieții lui.

– Spune-i tatei că-mi pare rău că nu mi-am luat rămas-bun, îi zise el Vrennei.

– O să-i spun. O să înțeleagă. N-o să-i placă, dar o să înțeleagă. O să fie OK.

– Dar tu? O să fii și tu OK?

Vrenna zâmbi:

– Sunt destul de talentată la a fi OK. Și, cel puțin, mă pricep să-mi fac de lucru. Și, vezi tu, se zvonește că, indiferent ce s-ar întâmpla, toți cei de la Capăt vor fi destul de ocupați în curând. Oricum, am planurile mele.

– Și care sunt astea?

– Primul lucru de făcut ar fi să-l agăț pe Ghreni Nohamapetan de vârful unui zgârie-nori pentru că mi-a răpit fratele!

Marce râse, auzind-o. Apoi se auzi soneria liftului și ușa se deschise.

Vrenna își cuprinse fratele într-o îmbrățișare aprigă, îl sărută pe obraz și-l împinse ușor în lift:

– Du-te, spuse ea. Spune-i tot Împăraxului. Salvează-i pe toți dacă poți. Și apoi întoarce-te.

– O să încerc.

– Te iubesc, Marce! spuse Vrenna, iar ușa începu să se închidă.

– Te iubesc, Vrenna! îi răspunse Marce, chiar înainte să se închidă.

Marce avea la dispoziție douăzeci de etaje ca să-și tempereze emoțiile.

Ușa liftului se deschise și apărură vreo douăzeci de oameni care se

mișcau încoace și încolo și trei persoane în uniformele oficiale ale Casei de Lagos. Dintre acestea, o femeie îl măsură din cap până în picioare pe Marce în timp ce se deschidea ușa liftului:

– Ce naiba faci în lift? întrebă ea.

– Căutam o baie, spuse Marce.

– Ei bine, nu e nicio baie acolo. Ieși de-acolo.

Marce ieși. Membra echipajului întinse mâna, cerându-i actele. Marce i le dădu.

– Kristian Jansen, spuse ea, uitându-se la ele.

– Eu sunt.

– Ești rudă cu Knud Jansen?

– Nu cred.

– Am navigat cu el odată. Și el era tot de la Capăt.

– Sunt mulți Janseni.

Membra echipajului încuviință și apoi îi întinse tableta ei:

– Degetul mare.

Marce apăsă degetul lui mare și fals pe tabletă care îi înregistră amprenta. Membrul echipajului îi apropie apoi tableta de ochii lui Marce:

– Nu clipi.

Camera din spatele tabletei scană lentilele de contact ale lui Marce.

– Ei bine, ești într-adevăr, Kristian Jansen și nu ai mandate de arestare în curs sau datorii, taxele de breaslă sunt plătite la zi și evaluările de la personal sunt bune, spuse membrul echipajului: Bine ai venit la bord!

– Vă mulțumesc, hm…

– Ndan. Maistru Gtan Ndan.

– Vă mulțumesc, doamnă.

– Cu plăcere, colega. Ndan privi rucsacul lui Marce: Ai bagaj ușor.

– Celălalt mi-a fost șterpelit.

Ndan încuviință:

– Nasol. Când te aranjezi, mergi la maistrul timonier și ia-ți un set nou de haine. O să-ți ceară un preț incredibil, dar asta e problema ta. Ai mărci?

– Câteva.

– Dacă nu-ți ajung, vino să mă cauți. Pot să-ți împrumut.

– Sunteți foarte amabilă.

– Nu, nu sunt. E o chestiune de afaceri. Și prețurile mele sunt exorbitante. Ndan arătă în afara holului spre un autobuz.

– Urcă-te în el. Plecăm în cinci minute. Mai ai nevoie?

Îi trebui o secundă să-și dea seama că Ndan se referea la baie:

– Nu, e-n regulă.

– Atunci, valea! făcu femeia, apoi se întoarse să vadă pe cine mai trebuia să proceseze.

Lui Marce îi luă cinci secunde din hol până la autobuz și se simți expus tot drumul. Dar reuși să se urce în autobuz fără probleme, găsi un loc și așteptă. Privi pe geam la clădirea Casei de Lagos și se întrebă dacă Vrenna privea jos. Simți milă, preț de o clipă, pentru Ghreni Nohamapetan, pe care Vrenna urma să-l bată, în curând, de aveau să-i sară capacele. Apoi, de departe, se auzi o bufnitură scurtă care sună ca un șrapnel ce lovește o clădire, iar Marce își aminti că mai sunt și alte lucruri care-i îngrijorau mai tare pe Vrenna și pe tatăl lor.

Apoi, pe drumul de la autobuz până în port, mai trecu printr-un punct de control al actelor și al degetului mare, la vama imperială, apoi urcă cu liftul spațial, iar Marce fu dezamăgit fiindcă nu erau geamuri și ecranul video din cabina plină de pasageri nu arăta nimic în afară de filme și informații vamale.

La un moment dat, în timpul deplasării cu liftul, Marce simți că

părul său (fals) îi era apăsat în jos pe scalp. Îi spuse despre asta unui coleg de navigație care încuviință, dar nu-și săltă capul din tabletă:

– Câmp de împingere, spuse el și se întoarse la ceea ce citea.

Marce încuviință în gând. Câmpurile de împingere sunt cea mai bună aproximare a umanității despre gravitația artificială, în care obiectele sunt împinse de sus – orice „sus“ am avea în vedere într-un anumit scenariu – și nu trase de jos, așa cum știm că trebuie să funcționeze gravitația. Fizica câmpurilor de împingere fusese descoperită în mod accidental. Cercetătorii de pe Terra încercaseră să rezolve problema creării unei bule mici de spațiu-timp local în jurul unei astronave cu scopul de a beneficia de Fluxul recent descoperit și sfârșiseră prin angajarea pe o groază de ocolișuri ale matematicilor implicate de acele cercetări. Majoritatea acestor ocolișuri nu oferiseră niciun avantaj, dar unul dintre ele, da: și acesta tocmai apăsa părul lui Marce.

Marce privi în sus și reperă tuburile generatoare de câmp de împingere, care se întindeau pe toată lungimea compartimentului de pasageri ca niște tuburi fluorescente pentru iluminat. Înțelegea fizica câmpului de împingere, deoarece era un subcapitol al fizicii Fluxului. Dar nu plecase niciodată de pe Capăt. Așa că nu simțise niciodată cum e. Și, așa cum îl simțea acum, i se părea puțin neliniștitor. Nu-i plăcea să simtă ceva ca o mână uriașă cum apasă pe capul și pe umerii lui și nu-i plăcea nici cum îi făcea părul fals să se lipească de scalp. Privi în jur, în compartiment, și înțelese motivul pentru care majoritatea astronauților cu vechime aveau părul tuns scurt sau își făceau codițe împletite strânse bine.

Acum trebuiau să ajungă de la liftul spațial la Stația Imperială, care avea o secțiune în formă de inel rotitor pentru pușcașii marini și pentru personalul imperial care stăteau la stație pe termen lung, și o secție comercială separată, susținută de câmpurile de împingere, unde

navele în trecere își descărcau și-și gestionau marfa. Marce și ceilalți membri de echipaj ieșiră în zona comercială și înțelese imediat de ce rezidenții ce trebuiau să locuiască aici preferau inelul. Câmpurile de împingere de aici, setate la nivelul gravitațional standard, împingeau intolerabil de tare.

În timp ce Marce și restul echipajului erau conduși spre zona de verificare a echipajului de pe *Da, Domnule*, văzu un grup de oameni în cala de marfă care așteptau. Aceia trebuiau să fie pasagerii de pe *Da, Domnule*, era sigur de asta, și ar fi fost și el unul dintre ei dacă Ghreni Nohamapetan nu l-ar fi răpit și nu l-ar fi pus sub urmărire. Pasagerii nu arătau deloc a refugiați. Arătau a ceea ce erau: niște oameni bogați. Urmau să se deplaseze cu copiii lor și cu stivele lor de încărcătură la o mie de mărci kilogramul, de parcă ar fi plecat doar într-o aventură și n-ar fi părăsit planeta pentru totdeauna.

În ciuda faptului că intenționase să fie unul dintre ei, Marce reuși să le poarte pică acestor oameni, oamenilor care puteau, de fapt, să-și lase problemele în urmă doar plătind o sumă de bani.

Ei bine, ești un *ipocrit*, îi spuse creierul său. Ei bine, probabil că asta era. Dar el nu pleca, pentru că ar fi dorit să scape. El pleca, pentru că cineva trebuia să-i spună Împăraxului și apoi să-i explice Parlamentului și oricui altcuiva cum venea sfârșitul. Acea persoană pur și simplu se nimerise să fie el, Marce.

Nu, tot *ipocrit* ești, continuă să-i spună creierul. Apoi ieșiră din zona de mărfuri și intrară într-un tunel care-i duse spre zona de verificare și spre o navetă.

O ultimă verificare a actelor și a amprentei degetului mare și naveta se dezlipi de Stația Imperială, îndreptându-se spre *Da, Domnule*. Nici aici nu erau geamuri – geamurile erau un adevărat factor de risc în vidul întunecat al spațiului –, dar de data asta Marce putea accesa un flux de date al camerei din tableta sa. Făcu asta și îi apăru imaginea

navei *Da, Domnule*, un tub lung cu două inele rotative, un obiect dizgrațios, dar straniu de frumos. Asta urma să-i fie casa, preț de nouă luni de zile.

– Ce gaură nenorocită, spuse un coleg, privind tableta lui Marce.

– Cred că e frumoasă, spuse Marce.

– Pare drăguță de la distanță. Dar am prieteni care au lucrat la bordul navelor Casei de Lagos. Toate navele au probleme. Casa de Lagos e zgârcită. Își folosesc navele până se dezmembrează și le repară doar atunci când alternativa ar fi să explodeze. Mă îngrozesc.

– Și totuși iată-te aici, gata să te urci la bordul unei nave a Casei de Lagos.

– Mă pregăteam să mă îmbarc pe *Mai Spune-mi Și Altceva,* dar a fost sechestrată. Căpitanul i-a lăsat pe pirați să-i ia încărcătura, așa am auzit. A trecut de partea dușmanului. În ultimul moment. A meritat. Lucrurile se duc dracului pe la Capăt.

– Rebelii.

Bărbatul încuviință:

– Asta și altceva. Ceva despre curenții Fluxului.

– Ce anume? spuse Marce. Își puse tableta jos și-i acordă întreaga sa atenție colegului său.

– Un prieten de-ai mei care lucrează pe *Mai Spune-mi* – cel care mi-a făcut trampa acolo – a spus că au ieșit din blestematul de curent de Flux pe la jumătatea drumului până aici și că abia au reușit să ajungă înapoi în el înainte să se piardă în spațiu pentru totdeauna. Și mai are un prieten care i-a spus că asta nu a fost prima oară. Curenții Fluxului au devenit neregulați peste tot. Este doar o chestiune de timp înainte ca totul să se ducă de râpă. Și naiba să mă ia dacă vreau să fiu la Capăt când se întâmplă chestia asta. Sunt din Kealakekua. Mă duc acasă.

– E prima oară când aud despre asta, spuse Marce.

– Înseamnă că nu ai mai urcat la bordul unei nave în ultimii câțiva

ani. Toată lumea care merge pe nave a auzit zvonurile.

– Doar zvonuri.

– Sigur, doar zvonuri, ce dracu' să fie altceva? spuse omul iritat. Poate dura cinci ani să primești o știre din celălalt capăt al spațiului, și știrea, trecând din gură în gură, va fi modificată. Așa că nu mai asculți știrea. Asculți doar un tipar al știrii. Și acum tiparul este că se petrece ceva al dracului de ciudat cu Fluxul.

– Înseamnă că breslele știu despre asta.

Omul se uită la Marce ca la un idiot:

– Nu vor să știe. O navă intră în Flux și nu mai iese și ei zic, vai, i-au prins piranții înainte să se întoarcă. Sau au avut ceva probleme cu modelarea bulei în interiorul Fluxului și au dispărut în ea. Există întotdeauna o explicație, alta decât aceea că Fluxul e problema. Nu *vor* să creadă. Și, dacă ei nu cred, atunci cine o să anunțe Interdependența? Tu? Eu? De parcă ne-ar crede cineva.

– S-ar putea să ne creadă.

– Ei bine, încearcă *tu* și spune-mi și mie cum a mers. Ceea ce voi face *eu* este să merg acasă. Am copii. Vreau să-i văd din nou.

Se auzi o bufnitură și naveta ateriză în hangarul navei *Da, Domnule*.

– Nu ți-e frică să nu i se întâmple ceva navei ăsteia pe drumul de întoarcere? întrebă Marce, în timp ce așteptau să se pompeze aer în hangar.

– Presupun că nava asta e sigură. Nu am vrut să mai rămân după toate astea.

– De ce nu?

– Prietenul meu de pe *Mai Spune-mi* a auzit că acest curent – cel de la Capăt spre Centru – s-a fragilizat.

– Cum așa?

– De unde să știu? E un zvon, omule. Zvonurile nu vin cu un raport

științific atașat la ele. Dar prietenul meu își face griji în legătură cu asta. Și-a pus chiar problema să schimbe nava și să vină cu noi. Dar întregul echipaj de pe *Mai Spune-mi* este reținut la sol pentru depoziții legale și nu știa de unde să-și facă rost de acte de identitate false. E greu să falsifici datele biometrice.

– Am auzit.

Bărbatul încuviință:

– Așa că nu poate pleca. Și-i e teamă că va fi blocat aici pentru totdeauna.

– Sunt și locuri mai rele decât Capătul, spuse Marce.

Bărbatul pufni, auzindu-l:

– O planetă deschisă nu e un loc pentru oameni. L-aș schimba cu un habitat inelar decent în orice zi.

– Terra a fost o planetă deschisă.

– Și am părăsit-o. Ușa navetei se deschise și noul echipaj începu să iasă în mod ordonat.

– Cum îl cheamă pe prietenul tău? îl întrebă Marce pe bărbat. Cel de pe *Mai Spune-mi.*

– De ce? O să-i trimiți un bilet de condoleanțe?

– S-ar putea.

Bărbatul scutură din cap:

– Sjo Tinnuin. Și pe mine mă cheamă Yared Brenn, în caz că ești curios.

– Kristian. [5]

– Nu, eu sunt cu Biserica Interdependentă. În general. Brenn plecă, târșâindu-și picioarele, înainte ca Marce să poată corecta confuzia creată.

După o oră, Marce primise ceea ce trecea drept un fel de instructaj și îi fusese repartizat un spațiu, un pat suprapus mic într-o cabină cu alți

cincisprezece membri ai echipajului. Fiecare dintre ei avea propriul pat și propriul dulăpior, iar baia și spațiul de relaxare în comun, deși în ultimul dintre ele nu aveau cum să încapă în același timp toți șaisprezece. Ca membru nou de echipaj primise cel mai prost pat: cel mai înalt din patru, plasat lângă baie, la altitudinea unde se strângeau toate mirosurile.

Marce se strecură în patul lui, unde abia că putea ședea, și-și conectă tableta la sistemul navei. Avea deja pe ea un mesaj care-l informa unde să raporteze noului său superior și când anume, adică într-o jumătate de oră.

Marce deschise o aplicație care-i permitea să trimită un SMS anonim și sigur și o contactă pe Vrenna: *Sunt prietenul tău Kristian*, îi transmise el.

Tocmai mi-am luat adio de la tine. Nu strica momentul, îi răspunse Vrenna.

Marce zâmbi, citind:

Am nevoie să cauți pe cineva. Un bărbat pe nume Sjo Tinnuin. Ca parte din echipajul de pe Mai Spune-mi Și Altceva. *Trebuie să faci asta înainte ca* Da, Domnule *să intre în găvan.*

Perfect. De ce?

Pentru că a auzit un zvon în legătură cu chestia aia care mă interesează.

Îmi placi la nebunie când ești vag.

E vorba, mai precis, despre lucrul de care tocmai o să mă ocup. Suficient de vag?

Perfect.

Bine. Ar fi de ajutor să știu de unde a auzit zvonul. Este extrem de ciudat să existe zvonuri despre această chestie.

Mă ocup. Cum e pe navă?

Mă aflu într-un pat de mărimea unui sertar de scrin.

Te invidiez. Eu trebuie să mă mulțumesc cu patul meu imens de la palat, dintr-o încăpere de mărimea unui sat mai mititel.

Te urăsc.

Și eu te urăsc, Kristian. Ai grijă de tine. Voi suna pe navă când am vești.

Mulțumesc. – și aici Marce fu pe punctul să tasteze „surioară“. Dar se opri la timp și adăugă, în schimb, un punct. Apoi se întoarse spre tabletă, își sigilă patul și petrecu câteva minute în întuneric, simțind cum îl înțeapă primele junghiuri ale dorului de casă.

11

– Ai spus că vrei să fii informată dacă se întâmplă ceva neobișnuit pe drumul de întoarcere de la Capăt, îi spuse Căpitanul Blinnika Kivei.

Erau la două zile distanță de Capăt și la o zi distanță de găvanul din Flux care i-ar fi dus spre Centru. Kiva și Blinnika se aflau în cabina privată a Căpitanului, aproape de puntea navei *Da, Domnule*, împreună cu Șeful de Securitate Nubt Pinton. Încăperea putea primi doar două persoane și Pinton era excesiv de gras. Kiva se simțea de parcă ar fi putut să-i guste broboanele de sudoare.

– Despre ce e vorba? întrebă ea.

Blinnika activă o tabletă și i-o arătă Kivei. Înfățișa un flux live al poziției navei *Da, Domnule* în spațiu, împreună cu poziția cartografiată logaritmic a altor obiecte și nave aflate la un minut-lumină distanță, în jurul ei:

– Avem o navă care vine drept spre noi.

– Spre noi? Sau spre găvan?

– Spre noi. I-am calculat cursul și ne va intercepta în aproximativ paisprezece ore. Când am văzut-o prima oară, am presupus că se îndrepta și ea spre găvan și nu i-am mai urmărit poziția. Am mărit viteza cu o jumătate de procent, ca să ne îndepărtăm unul de celălalt.

N-au reacționat imediat, dar în ultimele ore și-au mărit viteza ca s-o atingă pe a noastră. E clar că noi suntem ținta lor.

– Deci sunt pirați.

– Da.

– Pirați *stupizi*.

Cel mai bun moment de a intercepta o navă era s-o ții când ieșea din Flux, nu când încerca să intre în el; inerția trimitea nava țintită oricum în gâvanul Fluxului. Navele-pirat erau de obicei mici, relativ rapide și aproape mereu locale, adică lipsite de echipamentul necesar pentru crearea bulei spațiu–timp în jurul lor. Odată intrați în Flux, ar fi murit. Un pirat care ataca o navă la plecare dispunea, în majoritatea cazurilor, de o fereastră foarte îngustă de timp în care trebuia s-o atace cu succes, să se urce la bord, să încarce marfa și să se decupleze de ea.

– Ori sunt stupizi, ori au un plan pe care nu-l înțelegem.

– Putem să le ținem piept, nu? Nava *Da, Domnule* era echipată cu o serie completă de arme defensive și cu un mic contingent de arme ofensive. Armele ofensive erau oficial ilegale pentru o navă comercială, dar, la naiba, când ești în spațiu, uneori trebuie mai întâi să tragi și abia mai târziu să minți despre asta în fața unei comisii de anchetă a breslei.

– Nava este prea departe ca să putem să-i cercetăm cum trebuie adevărata capacitate, dar, dacă semnătura propulsiei este corectă, este un cargobot de clasa Winston. Este probabil total modificat, dar indiferent de asta, sunt încă mici, ceea ce limitează capacitățile lor ofensive. Probabil că putem să ne descurcăm cu ei. Asta *dacă* intenția lor este să atace nava.

– Ce altă intenție ar putea avea? Vor să ne invite la ceai?

– Nu știm. În acest moment atitudinea noastră este una de urmărire și monitorizare.

– Poți să ajungi mai repede decât ei la găvan. Bagă viteză acum!

Căpitanul Blinnika scutură din cap:

– În secunda în care mărim viteza mai mult decât în mod obișnuit, ne dăm de gol că știm că suntem urmăriți. Vor accelera și ei, probabil ca să ne intercepteze mai devreme. Dacă intenționăm să scăpăm de ei accelerând, trebuie s-o facem cât mai târziu posibil și, când sunt destul de aproape de noi, să-i țintim cu rachetele alea pe care nu avem voie să le avem. Dar asta, repet, dacă încearcă prăduirea pirateresc obișnuită.

Kiva își dădu seama că se enervează:

– Ce dracu' ar însemna prăduirea pirateresc *neobișnuită* în acest caz?

– Nu știm și tocmai ăsta e schepsisul. Vin spre noi din direcția greșită și nu ar avea destul timp să descarce nici măcar dacă n-ar trebui să mai piardă timp luptându-se cu noi. Și ar trebui să mai știe și că în momentul ăsta nu avem nimic care să merite furat. Pirații au, la stații, spioni care le dau informații despre nave și despre declarațiile pentru mărfurile încărcate pe nave. Așa se hotărăsc pe cine să atace. Dar nici măcar nu ar trebui să fie prea iscusiți ca să știe că singura marfă pe care am luat-o de la Capăt sunt oameni, fiindcă nu am ținut secretă treaba asta. Și, dacă nu cumva vor neapărat concentratul de fleacfruct, nu mai avem nimic altceva prețios la bord.

– Știu că nu avem nimic din ce-și doresc sau ar putea folosi și totuși vin spre noi.

– Da. Asta mă neliniștește.

Kiva încuviință:

– Bine. Și care e al doilea lucru?

– Unul dintre pasageri se poartă ciudat, spuse Nubt Pinton.

– Toți pasagerii noștri sunt niște javre putred de bogate, spuse Kiva. Purtarea ciudată face parte din așa-zisul lor șarm.

Pinton zâmbi iute la auzul vorbelor ei:

– O s-o cred pe doamna în această privință, spuse el. Cu toate acestea, în acest caz, problema nu este că pasagerul s-ar comporta excentric, ci felul în care cercetează metodic și în amănunt nava. Pinton își luă tableta și trimise tabletei Kivei un film video. În film un bărbat mergea pe coridoarele navei, privind în jur.

– O, Doamne, omul acesta se plimbă, hai să-l ucidem, spuse Kiva.

– Nu mă deranjează că se plimbă, ci *unde* se plimbă. Nu rătăcește fără scop pe navă sau așa, în general. Se duce doar în zonele cu motoare, cu propulsie și ale sistemului de menținere a vieții.

– Deci numai în acele locuri?

– Nu, spuse Pinton. Merge și prin alte locuri. Dar astea sunt locurile unde se întoarce mereu. Nu merge prea departe și nu stă niciodată mult. Dar revine.

– De ce naiba nu-i izolezi pe pasageri? întrebă Kiva, punându-și tableta jos. Oricum nu e cazul ca javrele astea să colinde nava.

– Așa ne-am gândit și noi la început și, de fapt, pasagerilor noștri li s-a dat deja o listă cu zonele unde nu au voie absolut deloc să se ducă.

– Dar individul ăsta o ignoră.

– Nu, dar e pe aproape s-o ignore. Dar nu s-a concentrat să zicem pe zona motoarelor. S-a concentrat pe locurile de pe navă unde ar putea perturba cu ușurință sistemele mecanice.

– Ceea ce mă aduce, fir-ar să fie! la prima mea întrebare, Pinton.

Pinton se juca cu tableta pe care o ținea în mână:

– Nu i-am izolat complet, fiindcă unul dintre membrii echipajului îl cunoaște pe acest om și am dorit să vedem ce pune la cale.

– Ce javră de magnat e și ăsta?

– Tocmai asta e. Membrul echipajului spune că nu este bogat. Este cineva care *lucrează* pentru cineva bogat.

– Ce membru de echipaj a spus asta?

– Un comisar de bord nou, Kristian Jensen. Înțeleg că-l cunoașteți.

– Și pentru cine zice că lucrează tipul ăsta?

– Ghreni Nohamapetan.

– Adu-l aici imediat, spuse Kiva.

– Deci am lucrat pentru familia Contelui de Claremont... începu Jensen.

– O, la dracu'! spuse Kiva, exasperată. Lord Marce, toți cei din camera asta știu cine ești.

– Nu eram sigur, spuse Marce.

– Ei bine, acum ești, așa că dă-i drumul.

Marce încuviință:

– Nu am avut prea multe contacte cu Lordul Ghreni, dar îl vedeam uneori la evenimentele de curte ale ducelui și la alte evenimente și petreceri unde prezența unui nobil este considerată un avantaj. Ghreni era unul dintre acei nobili care ar călători însoțit de un anturaj de prieteni și de angajați. Arătă spre tableta lui Pinton: Acela este unul dintre angajații săi. Un fost militar, care lucrează acum ca gardă de corp a lui Ghreni.

– Sunteți sigur de asta? îl întrebă Blinnika pe Marce.

– Sunt sigur, spuse Marce. Vrenna mi l-a arătat odată. El și ea au fost în aceeași unitate o vreme. A spus că e un soldat competent, dar are un caracter de rahat și la un moment dat aproape că l-a făcut să-și înghită coaiele, fiindcă îi tot făcea avansuri în cazarmă. De fiecare dată când l-am văzut, mi l-am imaginat cu coaiele în gură.

– E o imagine drăguță, spuse Kiva.

– Când l-am văzut în secția inelară a pasagerilor, am verificat cu cei de la securitate, și Marce dădu din cap spre Pinton.

– Presupun că ticălosul ăsta călătorește cu acte false, îi zise Kiva lui Pinton.

– Da, îi confirmă Pinton. În registrul nostru e trecut ca Tysu Gouko. Vă rog să rețineți că noi i-am dat această identitate falsă, așa că nu putem să-i facem o vină din asta. Dar s-a prezentat ca francizor al Casei de Sykes când a venit la noi. Cu numele de Frinn Klimta.

– Există cineva real cu numele de Frinn Klimta?

– Poate. Nu am verificat. Nu credeam că vă pasă, doamnă, atâta vreme cât banii erau reali, și au fost.

Kiva se întoarse spre Marce:

– Cum îl cheamă, de fapt, pe nenorocitul ăsta?

– Prenumele lui e Chat. Numele de familie cred că e Ubdal. Sau Uttal. Unul din ele.

– Ai vreo idee de ce e aici?

– Niciuna, spuse Marce. Dar, de vreme ce a venit cu o identitate falsă, cred că e suficient ca să intri la bănuieli.

– Când a plătit traversarea? îl întrebă Kiva pe Pinton.

– Chiar înainte să plecăm. A fost printre ultimii oameni pe care i-am luat cu noi. Magnut l-a taxat cu o penalizare de întârziere de un sfert de milion de mărci.

Kiva arătă spre Marce:

– Deci asta s-a întâmplat după ce ai fost răpit.

Marce încuviință:

– Da.

– E unul dintre cei care te-au înșfăcat?

– Nu. Mi-aș fi adus aminte de asta, cu siguranță.

– Deci nu știe cine ești acum.

– Nu știu. Probabil că nu. Nu a reacționat în niciun fel încă.

– Dar te-ar recunoaște, fără deghizarea asta.

– Da.

Kiva se întinse spre Marce, îl apucă de păr și trase. Marce urlă de durere și de surpriză:

– Oprește-te! Nu iese! Trebuie să dizolvi întâi lipiciul.

– Unde e javra asta acum? îl întrebă Kiva pe Pinton.

– Este în secția inelară a pasagerilor, răspunse Pinton. Ce doriți să facem?

– Vreau să știu ce pune la cale.

– *Da, Domnule* este în marș acum, îi reaminti Blinnika Kivei. Orice ați intenționa să faceți, trebuie să-mi cereți acordul. Nu vreau ca nenorocitul ăsta să-mi distrugă nava.

– Vom fi OK, promise Kiva, apoi se întoarse spre Marce. Prin urmare javra asta este pușcaș marin.

– A fost un pușcaș marin. Acum e gardă de corp.

– Crezi că-l poți dovedi?

– Cum? Nu.

– Nenorocitul ăsta o știe?

– Mda.

– Bine, perfect.

Așteptară până când Chat ieși la plimbare și apoi puseră câte doi membri ai echipei de securitate a navei la fiecare capăt al unui coridor pe care știau că-l străbate și care dădeau impresia că discută unul cu celălalt. Chat îi văzu, decise să-și consulte tableta în legătură cu ceva și apoi se întoarse în direcția din care venise, doar ca să-i găsească acolo pe ceilalți doi. Se opri și păru să-și calculeze sorții de izbândă când apăru pe coridor Marce, care-și înlăturase deghizarea lui de Kristian Jansen și se îndreptă spre el.

– Salut Chat! spuse Marce și asta fu tot ce apucă să spună înainte ca

Chat să-și scoată, de nu se știe unde naiba, un cuțit și să se repeadă spre el.

Și să se trezească la podea, după o secundă, icnind, cu trei săgeți cu electroșocuri înfipte în el.

– Ai făcut pe tine? îl întrebă Kiva pe Marce după zece secunde, când se dăduse semnalul că totul e în regulă. Ea și cu Pinton așteptaseră puțin pe coridor și urmăriseră prin camera de pe coridor, al cărei flux de imagini îl accesaseră pe tabletă.

– Poate, puțin, recunoscu Marce, uitându-se la Chat care acum era încătușat de membrii de securitate.

– Nu e nicio rușine nici dacă faci pe tine ca un ditamai hidrantul atunci când un asasin profesionist e gata să-ți înfigă un cuțit în gât.

– Putem schimba subiectul? făcu Marce plângăreț.

– De ce nu-ți iei liber pentru restul schimbului, ca să tremuri în pătuțul tău? sugeră Kiva. În locul tău, asta aș face.

Marce arătă spre Chat:

– Ce o să faceți cu el?

– O să-l încurajez să vorbească.

– Nu va funcționa.

– Nu știi nimic despre metodele mele.

– E antrenat să nu vorbească.

– A fost antrenat și să ucidă și uite în ce hal a ratat.

– Vreau să fiu de față când îl interogați.

– Nu, nu vrei.

– Ba chiar vreau.

– Hai să mă exprim altfel, Lord Marce: Cară-te, lua-te-ar naiba!

– Aproape că m-a omorât. Cred că merit să știu de ce.

– Și poate că o să-ți spun mai târziu. Dar, deocamdată, dacă nu te cari în secunda asta, o să te înjunghii chiar eu. Și niciunul dintre băieții

ăștia de la securitate nu vor înfige vreo săgeată în mine, îți garantez asta.

Marce o privi ca și cum ar mai fi vrut să spună și altceva, apoi dădu din cap și plecă.

– Știți cum să-i luați pe oameni, îi spuse Pinton Kivei.

– Ia du-te naibii și tu! spuse Kiva.

Pinton zâmbi, auzind-o, și-l arătă cu degetul pe Chat, legat fedeleș și gata de transportat:

– Are dreptate, să știți. Ăsta n-o să vorbească. Sunt antrenați să reziste interogatoriilor agresive.

– Interogatorii agresive?

– Ăsta-i eufemismul pe care-l foloseam pentru tortură în serviciul de securitate imperial, doamnă.

– Atunci zi-i tortură!

– Ce vreau să spun este că a fost antrenat să reziste la orice îi fac oamenii.

– Îi putem depăși pe oameni, spuse Kiva.

– Își revine, spuse Pinton, ceva mai târziu.

– Dă drumul la difuzor, spuse Kiva. Pinton apăsă butonul pentru a deschide un canal: Bună dimineața, jigodie, îi spuse ea lui Chat.

Chat privi în jur:

– Unde mă aflu, întrebă el.

– Te afli într-o cameră de presurizare, într-un costum de astronaut, spuse Kiva. Mă rog, mare parte din el, oricum. Poate că ai observat că lipsește casca.

– Am observat, spuse Chat.

– Bine. Atunci, uite care-i treaba. Tu ne răspunzi la tot ce te întrebăm și nu ne duci cu vorba și nu te arunc afară din camera de

presurizare fără afurisita de cască.

Chat păru exasperat, tulburat și obosit:

– Uite, nici măcar nu știu ce s-a...

Kiva apăsă pe butonul „Eliberare de urgență“. Ușa de la camera de presurizare se deschise și Chat fu înghițit de spațiu.

– A fost rapid, spuse Pinton.

– Ți-am spus că nu ne jucăm aici, răspunse Kiva. Apăsă pe butonul „Recuperare de urgență“. Vinciul care ținea cablul atașat la costumul de astronaut intră în funcțiune și aduse costumul înapoi în trei timp și trei mișcări: Oricum, cât poate rezista un om într-un vid ca lumea?

– Poate un minut, dacă nu și-a ținut răsuflarea.

– Vorbea, spuse Kiva. N-a avut timp să-și țină răsuflarea.

În mai puțin de un minut Chat fu adus înapoi în camera de presurizare, care era acum presurizată complet cu un amestec bogat în oxigen. După un minut se trezi, tușind și vomitând. Privi în sus, cu ochii injectați, spre camera de luat. Pinton deschise din nou canalul de comunicații.

– Deci, uite care e treaba, repetă Kiva. Ne spui tot ce vrem să aflăm, nu ne vinzi gogoși, și noi nu te aruncăm afară din camera de presurizare fără blestemata de cască. Nu voi repeta ce am spus. Mă tragi în piept și mori. Ai înțeles?

Chat croncăni și încuviință.

– Poți vorbi?

Chat ridică un deget din mănușă de parca-ar fi spus *Doar o clipă*.

– Cum ar fi acum? întrebă Kiva, după zece secunde.

Chat privi în sus din ochii injectați cu o expresie care spunea *Îți bați joc de mine?* dar încuviință.

– Ești Chat Ubdal.

Semn că da.

– Ai venit pe navă sub o identitate falsă.

Semn că da.

– Lucrezi pentru Ghreni Nohamapetan

Semn că da.

– Care te-a trimis pe nava asta.

Semn că da.

– Ca să-l omori pe Marce Claremont.

Chat ridică o mână și o legănă. *Ceva de genu' ăsta.*

– Ce dracu' vrei să spui?

Chat se chinui să scoată cuvinte, se opri, înghiți și încercă din nou:

– Nu neapărat prioritar, reuși el să croncăne.

– Dar ce era prioritar?

– Să-l iau cu mine viu.

– Cum dracu' să-l iei viu? Nu poți ieși din navă.

Chat privi spre ușa camerei de presurizare și înapoi la camera video, de parc-ar fi spus *Serios?*

– Nu poți ieși din navă *viu*, vită încălțată!

– Pirații, croncăni Chat.

– Of, rahat! spuse Kiva, uitându-se la Pinton.

– Pirații nu vin pentru marfa noastră, spuse Pinton. Ei sunt doar serviciul de taxi.

– Dar putem scăpa de pirați, spuse Kiva, uitându-se la Chat. Eventual.

Chat scutură din cap:

– Bombă, spuse el.

– Bombă?

Kivei nu-i veni să creadă.

– Voiai să pui o nenorocită de bombă pe nava asta? Chat făcu semn că da. Și la ce ar putea să-ți folosească să arunci în aer nava?

Chat scutură din cap și încercă să vorbească, dar voia să spună prea multe cuvinte și se înneca, așa că se opri.

– Lăsați-mă pe mine, spuse Pinton și se aplecă spre Chat așa ca să-l audă: Nu voiai să arunci nava în aer, nu? Voiai doar să dereglezi sistemele navei suficient încât să nu mai poată intra în Flux.

Chat făcu semn că da și arătă spre cameră, ca și cum ar fi spus: *V-ați prins*.

– De-asta se tot plimba pe acele coridoare, spuse Pinton spre Kiva. Căuta locul potrivit ca să pună chestia aia.

– Și nu s-a gândit că o să ne prindem? Blinnika l-ar fi aruncat în spațiu în secunda următoare.

– Am fi fost nevoiți mai întâi să ne ocupăm de explozie și de dereglare apoi de pirați, și am fi fost prea ocupați ca să ne batem capul cu el, o vreme. Bănuiesc că intenționa să plece pe nava-pirat împreună cu Claremont.

– Dar cum dracului a adus o bombă pe navă? Nu-i *controlăm* pentru asta?

– Probabil că nu e o bombă mare, spuse Pinton. Probabil că a făcut-o aici, pe navă. Pinton se aplecă: Dacă-ți căutăm printre lucrurile personale, o să găsim diverse componente ale bombei deghizate ca obiecte cosmetice și de igienă personală, nu?

Chat făcu semn că da.

– Păi da, așa mai vii de-acasă, făcu Pinton.

– Cretinul dracului! spuse Kiva. Aș vrea să-l arunc în spațiu doar din principiu.

– Microfon, spuse Pinton, făcându-i semn.

Kiva își dădu seama că era suficient de aproape de circuitul deschis pe care Chat auzise acest ultim comentariu. Privi spre ecran și văzu expresia îngrijorată de pe fața lui. Își dădu ochii peste cap și se aplecă din nou:

– N-o să te omor, cretin nenorocit! Decât dacă te oprești din vorbit. Sau din croncănit. Sau din orice faci tu acum. Nu te opri!

Chat făcu semn că da. Kiva se întoarse spre Pinton:

– Închide un pic chestia aia.

Pinton închise circuitul de comunicare:

– Ce s-a întâmplat?

– Ceva nu e în regulă cu chestia asta, spuse Kiva.

– Toată chestia nu e-n regulă, spuse Pinton. E extrem de dată-n mă-sa, doamnă.

– Nu, adică… Kiva arătă spre Chat, care aștepta, privind spre cameră: Vrea să-l aducă înapoi pe Claremont și e gata să strice o navă ca s-o facă. Ghreni este gata să aibă de-a face cu niște blestemați de *pirați* ca să-l aducă înapoi.

– Ați spus că Lordul Ghreni a încercat să-l ia ostatic pentru a obține eliberarea fondurilor acelea imperiale. Poate că pur și simplu chiar are nevoie de ele.

– Mda, bine, dar rahatul ăsta, spuse Kiva arătând spre Chat, a încercat să-l omoare, odată ce și-a dat seama că nu are scăpare și că a fost descoperit. Dacă nu putea să-l aducă înapoi, trebuia să-l omoare. Dar, dacă îl omora, atunci nu putea să-l mai folosească naibii drept ostatic, nu-i așa? Prin urmare, care mama naibii e chestia? De ce s-a sforțat Ghreni atâta? Care e motivul?

– M-ai prins... habar n-am, spuse Pinton.

– Mda. Deschide circuitul ăla.

Pinton îl deschise din nou:

– O întrebare importantă, Chat. Dacă nu te cred, o să-ți iasă plămânii pe nas. Ai înțeles?

Chat făcu semn că da.

– De ce ține morțiș șeful tău să pună mâna pe Marce? Claremont?

– Nu știu, croncăni Chat.

– Nu uita de *plămânii* ăia nenorociți, Chat.

– Eu. Nu. *Știu,* spuse Chat din nou, apăsând atât de mult pe ultimul cuvânt că acesta ieși ca un șuierat. M-am gândit la răscumpărare, dar nu are niciun sens.

– Fiindcă ți s-a spus să-l omori dacă nu puteai să-l aduci viu cu tine?

Chat făcu semn că da.

– Ei bine, nu poți să-ți dai și tu cu *părerea?* întrebă Kiva. Lucrezi direct cu Ghreni. Trebuie să fi auzit ceva. Trebuie să poți face *supoziții*.

Chat scutură din cap:

– Nu vorbește. Dacă nu sunt implicat, nimic.

– Bine dar ești *implicat*, Chat.

– Să *fac.* Nu pentru *de ce*.

Kiva încuviință din nou spre Pinton și el închise circuitul.

– Ei bine? întrebă ea.

– Cred că spune adevărul

– *Știu* că gunoiul spune adevărul, zise Kiva. Vreau să știu ce crezi că trebuie să facem acum.

– Păi, nu-l mai aruncăm în spațiu, arătă Pinton spre Chat. A fost cooperant.

– Forța vidului rezolvă de obicei chestia asta.

– Deci el nu mai reprezintă o problemă. Dar pirații tot vin spre noi. Și, dacă Lord Ghreni a fost dispus să meargă atât de departe ca să pună din nou mâna pe Claremont, atunci trebuie să-ți închipui că are un plan și pentru cazul când Chat, aici de față, nu reușește.

– Vrei să spuneți că pirații fie pleacă cu premiul lor, fie se asigură că e mort.

– Da.

– Și dacă din întâmplare murim și noi toți, atunci asta e, se mai

întâmplă.

– Da.

– Ei bine, la naiba, Pinton! spuse Kiva. Se uită din nou la Chat. Cred că atunci mai bine le dăm ce vor.

12

Tableta lui Marce sună ordonându-i să raporteze lui Nubt Pinton, Șeful Securității de pe *Da, Domnule*. Se gândi o clipă să ignore ordinul, dar apoi totuși se conformă, deplasându-se pe navă cu o conștientizare crescută a confortului din mediul înconjurător. Fiindcă nava era în acest moment în plină accelerație, gravitația artificială a navei se datora mai mult câmpurilor de împingere decât rotației inelului, și Marce se simțea apăsat. Dar observă că-l deranja mai puțin asta, chiar dacă venise doar de câteva zile pe navă. Aparent, corpul se putea obișnui cu asta.

Nubt Pinton era într-o cameră mică și amărâtă din închisoarea de pe *Da, Domnule*, care conținea și mai multe celule mici și amărâte, iar într-una dintre ele se afla Chat Ubdal. Marce se uită la Chat care-l privi și el, amenințător.

– În ce hal e, spuse Marce.

– Ei, ce să-i faci. Lady Kiva l-a aruncat afară în spațiu, răspunse Pinton.

– L-a aruncat în *spațiu?*

– Mda.

– Și nu a murit?

– L-am aruncat doar puțin timp.

Marce se uită din nou la Chat, ale cărui orbite păreau vopsite cu spray-ul roșu:

– Aproape că-mi este milă de el.

– Nu te ambala prea tare, Lord Marce. Te-ar omorî și acum dac-ar avea ocazia.

– Ați cerut să mă vedeți, domnule, spuse Marce, întorcându-și fața de la Chat.

– Așa e. A trebuit să mă mai uit o dată bine la tine.

– În regulă. De ce?

– Suntem urmăriți de pirați. Asasinul tău eșuat ne-a spus că planul lor era să te răpească de pe navă. Bănuim că, dacă nu reușesc asta, ar prefera să distrugă nava *Da, Domnule* decât să te lase să scapi nevătămat. Am putea să ne luptăm cu ei, dar, dacă scopul lor este să ne arunce în aer și nu să se urce la bord, atunci opțiunile noastre sunt limitate.

– Intenționați să mă predați?

– Dac-aș fi intenționat așa ceva, nu aș fi stat acum de vorbă cu tine. Te-aș fi ametit cu electroșocuri când nu erai atent și apoi te-aș fi pregătit pentru livrare.

– E bine de știut.

Pinton încuviință:

– Ceea ce vreau de la dumneata este bunăvoința de a ne ajuta să ne salvăm, pe noi și pe tine, și în același timp poate să le producem și un pic de durere piraților ăstora și oamenilor din spatele lor.

– Te referi la Ghreni Nohamapetan.

– Da, la el mă refer.

– Sunt al vostru.

– Acțiunea nu va fi complet lipsită de riscuri pentru tine.

– Puțin îmi pasă. Mă bag.

– Bine.

– Cum facem asta?

Pinton arătă spre Chat:

– Primul lucru pe care-l vom face este să procedăm în așa fel încât să pară că ăsta a reușit.

– Ce, să mă omoare?

– Să planteze o bombă care trebuia să ne împiedice să intrăm în Flux. Odată ce vom face asta vom putea fi siguri că pirații ne vor contacta ca să discutăm termenii lor.

– Care e al doilea lucru? întrebă Marce.

– Bine, spuse Pinton. Ai remarcat că dumneata și cu Chat aveți cam aceleași dimensiuni și aceeași culoare a pielii?

– Nu, nu prea.

– Ei bine, eu am remarcat.

Bomba cea falsă „explodă“ o jumătate de oră mai târziu și *Da, Domnule* trimise un semnal S.O.S. general cifrat spre Stația Imperială pentru a-i anunța despre situația lor dificilă. Ideea era să-i informeze pe cei de la stație despre evenimentul care a avut loc, ca stația să pregătească eforturile de salvare și de recuperare ce aveau să se desfășoare dacă și când *Da, Domnule* ar fi continuat să trimită și mai multe semnale S.O.S. Problema era că până și celor mai rapide cutere imperiale le-ar fi luat mai mult de o zi să ajungă până la ei. *Da, Domnule* era singură, cu excepția micii nave care o urmărea și care se afla acum la doar câteva ore de interceptare.

Și aceasta îi apelă pe cei de pe *Da, Domnule*, așa cum se așteptau, la scurt timp după semnalul S.O.S. trimis.

– Fregata *Roza Roșie* către *Da, Domnule Asta-i Iubita Mea*, suna apelul.

Marce îl auzi pe puntea de comandă, unde el și cu Kiva Lagos

stăteau în picioare într-un colț, pentru a lăsa drumul liber, dar în așa fel încât să audă ce se întâmpla.

– Aici Cinciarul *Da, Domnule Asta-i Iubita Mea*, spuse Drean Musann, Ofițerul de Comunicații al navei *Da, Domnule*.

– Înțelegem că aveți un incident. Cerem permisiunea să vă abordăm și să vă acordăm ajutor.

– Căpitanul vă mulțumește pentru bunăvoința de a ne ajuta, dar spune că nu este nevoie de asistență în acest moment. Vă rugăm să păstrați distanța curentă.

– Ne preocupă faptul că, în cazul unui nou incident, nu v-am putea ajuta cum trebuie. Continuăm să ne apropiem din lateral.

– *Roză Roșie*, căpitanul vă mulțumește din nou, dar ține să vă informeze că preocupările noastre pentru bunăstarea navei voastre în eventualitatea unui alt incident ne obligă să vă cerem să mențineți distanța curentă.

– Îi mulțumim căpitanului pentru grija sa, dar credem că merită să ne asumăm acest risc. Ne deplasăm pentru asistență.

– Destul cu preludiul, îi spuse Blinnika lui Musann.

– Da, domnule, spuse Musann, apoi se întoarse la consola ei: *Roză Roșie*, căpitanul vă cere în mod oficial să terminăm cu tâmpeniile și să trecem la subiect.

Urmă o pauză:

– Recepționat! sosi răspunsul, o clipă mai târziu. Vă rog așteptați.

Blinnika se întoarse spre Kiva Lagos:

– Cum stăm cu pregătirile?

– Ocupați ca nenorocita aia de albinuță din proverbe, spuse Kiva.

Blinnika încuviință, îl privi pe Marce și apoi își concentră atenția pe ecranul de comandă din fața sa.

În ciuda a tot, Marce se simțea entuziasmat. Era pentru prima oară

în viață pe o punte de comandă de orice fel și profesionalismul calm al echipajului de pe puntea lui *Da, Domnule*, în fața a ceva ce putea fi lesne considerat o acțiune inamică, era însuflețitor. Erau oameni buni, hotărî Marce. Poate cu excepția Kivei Lagos. Nu se hotărâse deocamdată unde s-o încadreze.

Se uită la Lady Kiva, a cărei expresie facială din acea clipă putea fi descrisă drept încordare sau înfumurare condescendentă, în funcție de înclinările personale ale privitorului. Din toate experiențele avute cu ea, Marce trăsese concluzia că nu era genul de persoană cu care să te pui. Din punctul ăsta de vedere, dacă nu și din cel al conștiinței, îi aducea aminte de Vrenna.

– La ce te strâmbi? îl întrebă Kiva.

Îl prinsese că se uita la ea.

– Mă gândeam că l-ai aruncat în spațiu pe Chat, răspunse Marce, mințind.

– Și ce-i cu asta?

– Mă întrebam dacă l-ai fi aruncat în spațiu de tot în caz că n-ar fi vorbit.

– La naiba, sigur. Nenorocitul avea de gând să detoneze o bombă pe nava mea, spuse Kiva. Nimeni nu-și bate joc de nava mea. Nimeni nu-și bate joc de oamenii mei!

– Sunt un membru al echipajului acum, spuse Marce. Asta înseamnă că și eu sunt omul tău.

– Și n-o să te lăsăm de izbeliște, nu?

– Să sperăm.

Kiva încuviință:

– Acum mai vii de-acasă! Hai, nu mai fi un nesuferit, Claremont.

Marce râânji, auzind-o.

Canalul de comunicare dintre nave se deschise din nou, cu un

cârâit:

– Aici Căpitanul Winson de pe *Roza Roșie*, solicit conversație directă cu Căpitanul Blinnika de pe *Da, Domnule*.

Blinnika își deschise circuitul de comunicare personal:

– Aici Blinnika.

– Înțeleg că vreți să terminăm cu prostiile, Căpitane.

– Dacă sunteți de acord, Căpitane.

– Bineînțeles. De ce să nu ne purtăm ca niște oameni civilizați? De-acum v-ați prins cine suntem.

– Sunteți pirați. Ne urmăriți de o zi întreagă.

– Așa este. Și de-acum vă dați seama că unul dintre asociații noștri v-a dezactivat capacitatea navei de a intra în Flux.

– Afirmativ.

– Totuși, azi e ziua dumneavoastră norocoasă, Căpitane. Suntem dispuși să vă lăsăm marfa și să ne ferim din calea dumneavoastră cât timp vă reparați nava sau vă întoarceți la Stația Imperială. Tot ce vă cerem este să ne predați doi oameni.

– Cine sunt cei doi?

– Unul este asociatul nostru, cel care a plantat bomba și care stă acum probabil în zona de închisoare a navei. Al doilea e un pasager. Lordul Marce Claremont.

– Căpitane, nu putem să vă predăm asociatul dumneavoastră.

– *Nu putem* este un cuvânt foarte dur, Căpitane.

– Permiteți-mi să mă corectez. Putem să-l predăm, dar numai pe bucăți mici. Se pare că și-a greșit cronometrarea bombei. A explodat odată cu aceasta.

– Ce ghinion!

– Dacă doriți, putem să-l râcâim de pe pereți, și să vi-l predăm într-o pungă.

– Mulțumim, nu e cazul. Predarea sa era opțională. A lordului Marce însă nu e.

– Declarația noastră vamală nu-l include pe Marce Claremont, lord sau ce-o fi el.

– Credeam că am stabilit să terminăm cu prostiile, Căpitane. Marce Claremont se află în acest moment pe nava dumneavoastră sub numele de Kristian Jansen, o identitate pe care Casa de Lagos o folosește atunci când dorește să transporte ilegal pe cineva în afara unui sistem. Ați putea să-i anunțați pe angajații dumneavoastră că ar trebui să mai schimbe identitățile casei mai des decât o fac acum. Aveți un Kristian Jansen la bord, nu-i așa?

– Da, avem.

– Bine.

– Dar e o problemă.

– Căpitane Blinnika, regret că trebuie să vă informez că, dacă „problema“ se-ntâmplă să fie că și Claremont a ajuns bucățele, voi fi nevoit să fac același lucru cu nava dumneavoastră.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că fie ni-l dați pe Claremont viu, fie vom face ca nava *Da, Domnule* să nu mai existe. Astea sunt opțiunile dumneavoastră.

– V-am lua și pe dumneavoastră cu noi, spuse Blinnika.

– Nu, nu ne-ați lua. Și-acum care e problema cu Claremont?

– Nu e mort, dar în acest moment se află într-o comă indusă.

– De ce?

– Fiindcă se afla pe coridor cu „asociatul“ dumneavoastră când a explodat bomba. El împreună cu alți membri ai echipajului încercau să-l întrerupă pe prietenul dumneavoastră. El a supraviețuit. Ceilalți doi membri ai echipajului, nu.

– Condoleanțe, Căpitane.

– Tocmai ați amenințat că-mi distrugeți nava și-mi ucideți tot echipajul, Căpitane. Condoleanțele dumneavoastră sună cam găunos.

– Am înțeles. Claremont poate călători?

– Putem să vi-l predăm viu și stabil. Tot restul depinde de voi.

– De acord. Ne vom apropia de voi în trei ore și jumătate. Vom avea o navetă pregătită să-l transfere.

– Nu. Vă trimitem noi o navetă.

– Căpitane…

– Niciunul dintre voi nu va pune piciorul pe nava mea. Îl vreți, perfect. Dar vi-l aducem noi.

– Atunci vreau să fiți prezent pe navetă când ni-l predați. O mică asigurare că nu ne trimiteți o bombă de mărimea navetei.

– Eu nu pot, spuse Blinnika. O să-l trimit pe reprezentantul proprietarului, în schimb. Asta va servi bine scopul dumneavoastră. Și un membru al cabinetului medical. Aceștia vor rămâne pe navetă, iar dumneavoastră vă veți trimite oamenii să-l ridice pe Claremont de pe navetă. Totul va fi gata în zece minute maximum. O secundă mai mult și ne ducem cu toții naibii, fie că mă credeți sau nu.

– Bine. O să vă informăm când suntem gata să vă primim. *Roza Roșie* terminat. Comunicarea se încheie.

– Mulțumesc că m-ai propus pe mine ca voluntar, cretinule, spuse Kiva, imediat ce se încheie conexiunea.

– Nava e în marș, spuse Blinnika. Eu sunt la comandă acum, Lady Kiva. Și îmi e necesar să faceți lucrul ăsta. Așa că tăceți din gură și conformați-vă, doamnă.

– Perfect. Arătă spre Marce. Iar tu vii cu mine. Felicitări, tocmai ai fost promovat cadru medical! Se uită spre Blinnika: OK? Blinnika încuviință.

– Nu cred că e o idee bună, spuse Marce.

– Nu te-a întrebat nimeni. Și i-ai mai spus lui Pinton că vrei să ajuți. Nu te mai smiorcăi ca un nenorocit de țânc.

– Puteai doar să-mi spui că ai nevoie de ajutorul meu.

– Foarte bine. Am nevoie de ajutorul tău. Și nu te mai smiorcăi ca un nenorocit de țânc.

– Nici așa nu-i mai bine.

– Unde ți-e costumația de Kristian?

– Am aruncat-o.

– Atunci du-te și dezgroap-o. Și pe urmă du-te la cabinetul medical. Avem multe lucruri de făcut.

– Întinde degetul mare, îi spuse Kivei tehniciana medicală de pe *Roza Roșie*.

– Să mori tu, replică Kiva.

Tehniciana oftă, se întoarse spre rampa deschisă a navetei. Un membru al echipajului *Rozei Roșii* apăru tropăind pe rampă, înarmat cu un pistol cu sarcină electrică.

– Întinde degetul mare acum sau Sax aici de față o să-ți arunce capul în aer, spuse tehniciana medicală.

Kiva întinse degetul mare și tehniciana îl înșfăcă, apoi îi făcu o scanare retinală:

– Sunteți Lady Kiva Lagos, spuse ea.

– Cum dracu' ai făcut rost de baza noastră de date pentru personal? o întrebă Kiva pe tehniciană.

Tehniciana o ignoră și se duse spre Marce:

– Degetul, spuse ea. Marce i-l întinse.

– Gusteen Obrecht, spuse ea. Se îndreptă spre trupul întins pe o targă medicală. Îi verifică degetul mare și retina, și-i luă apoi sânge dintr-o venă din brațul drept. Marce urmări analiza finală și așteptă

rezultatul.

– Marce Claremont, confirmă ea, și apoi Sax chemă un alt membru al echipajului *Rozei Roșii*, care sosi la bord și care luă targa. Tehniciana medicală încuviință spre Kiva și Marce apoi se întoarse.

– Hei, spuse Kiva. Tehniciana se întoarse și Kiva se repezi și înșfăcă un rucsac mic – același rucsac pe care Marce îl adusese pe *Da, Domnule*, de fapt – și i-l întinse tehnicienei:

– Ce e asta? întrebă tehniciana.

– Ceea ce a adus pe navă cu el. Niște articole de toaletă și accesorii.

– Poate vrea să se bărbierească atunci când își revine, adăugă Marce.

Tehnicianul luă rucsacul, îi salută pe cei doi și apoi ieși din navetă.

– Hai să închidem chestia asta și să ne cărăm naibii de-aici, spuse Kiva.

– De acord, spuse Marce. Kiva bătu la ușa compartimentului pilotului pentru a semnala că s-a efectuat transferul.

– Ți-a fost teamă? o întrebă Marce pe Kiva, în timp ce naveta se întorcea pe *Da, Domnule*.

– De ce să-mi fie?

– Din cauza transferului. Din cauza faptului că au controlat trupul lui Chat ca să vadă dacă sunt eu.

– Nu, spuse Kiva. Amprenta degetului mare și lentilele de contact pe care le-am făcut răzuindu-te sunt de aceeași calitate cu cele pe care le facem pentru identitățile noastre false. Dotările noastre medicale sunt de top în privința asta.

Marce încuviință și apoi se înfioră puțin, amintindu-și de răzuirea corneeană pe care o îndurase pentru ca să se poată colecta materialul pentru lentilele de contact aplicate peste ochii lui Chat. Lentilele fuseseră cultivate rapid, la fel ca amprenta degetului mare, unde exista riscul unor anomalii genetice care i-ar fi dat de gol. Fuseseră

norocoși.

– Mă gândeam la analiza de sânge.

Kiva ridică din umeri:

– Era sângele tău. L-am aspirat din tine, am pensat arterele principale din brațele lui, am drenat sângele din ele, l-am pus în loc pe al tău. Nu-i complicat.

– Nu știam dacă șunturile o să reziste.

– Se vor dizolva repede și circulația lui sangvină normală va reveni. Dacă are noroc, nu i se vor necroza mușchii și va fi în stare să-și păstreze brațele.

– Și dacă n-are?

– Dacă n-are, naiba să-l ia, a încercat să pună o bombă pe nava mea.

– Și să mă ucidă, îi aduse aminte Marce.

– Exact, spuse Kiva.

– Și dacă n-ar fi mers?

– Adică dacă și-ar fi dat seama că ăla de pe targă e Chat, în timp ce noi eram încă acolo?

– Da.

– Aveam un plan de rezervă.

– Care? Să fugim?

– Nu, te-aș fi dat pe tine.

– Cum? Marce se uită la Kiva, șocat.

Kiva îi întoarse privirea:

– Nu te mai uita așa la mine. De ce crezi că te-am luat cu mine? Fiindcă îmi place compania ta?

– Credeam că de-acum sunt unul dintre oamenii tăi.

– Mda, dar ești *nou*, spuse Kiva. Și erau o mulțime de alți oameni la care trebuia să mă gândesc.

În scurtul răstimp cât mai ținu călătoria, Marce nu-i mai adresă

Kivei niciun cuvânt.

În timp ce părăseau naveta și pășeau pe *Da, Domnule*, iar nava accelera, îndepărtându-se de *Roza Roșie*, Marce primi un mesaj pe tabletă: era un mesaj retransmis din partea Vrennei.

> *Am aflat chestia de care ai întrebat. Sjo Tinnuin a auzit zvonul de la un prieten care lucrează pentru Casa de Nohamapetan. Zice că Nohamapetanii au plătit pentru datele navigaționale ale navelor din ultimii doi ani.*
>
> *Se pare că ei văd unele dintre lucrurile pe care le vedem și noi. Nu știu ce înseamnă asta pentru noi, dar nu cred că înseamnă nimic bun.*
>
> *Ai grijă acolo. Deja mi-e dor de tine.*
>
> *V*

Kiva îl bătu pe umăr pe Marce. Se uită la ea în sus:

– Vino cu mine, îi spuse ea.

– Sunt obosit, spuse Marce, punându-și tableta jos.

– Chiar îți închipui că o să dormi cât timp zburăm spre Flux și pirații ăștia nenorociți sunt în spatele nostru? Hai!

Ieși din hangarul navetelor. Marce se uită după ea și o urmă.

Ajunseră imediat la cabina Kivei. Marce intră primul și fu imediat invidios:

– Ai o cameră cu dimensiunile unei camere, îi spuse el Kivei care intrase în cameră în spatele lui. Se uită la întinderea peretelui din fața lui pe care erau programe, notițe și fotografii personale.

– Sigur că am, spuse Kiva. Nava e proprietatea familiei mele. Sunt reprezentantul proprietarului. Crezi că trebuiau să mă pună într-un pat suspendat?

– Nu, presupun că nu. Numai că-i amuzant.

– Nu-i chiar atât de amuzant.

– Spuse femeia care nu doarme într-un pat de mărimea unui sicriu.

– Ei bine măcar n-o să dormi acolo în noaptea asta.

– Poftim? făcu Marce, întorcându-se, și Kiva era complet dezbrăcată.

– Hai să ne-o tragem, îi spuse ea lui Marce.

– Hm, bine, spuse Marce și apoi făcu o pauză. Nu, stai, sunt derutat.

– Sper că ai mai făcut sex până acum, nu?

Marce încuviință.

– Cu femei?

Marce încuviință din nou.

– Și ți-a *plăcut*.

– Da.

– Atunci de unde vine deruta asta? întrebă ea, venind spre el.

– Nu cred că-ți *place* de mine cu adevărat, spuse Marce.

– Sigur că-mi place. Îl apucă de talie și începu să-i desfacă butoniera uniformei.

– Voiai să mă dai piraților dacă era nevoie. Acum zece minute.

– Da. Și?

– Îmi spui să tac dracului aproape de fiecare dată când stăm de vorbă.

– Așa le spun tuturor.

– Adică…

– Uite, am avut amândoi o zi stresantă, spuse Kiva și-i trase jos pantalonii de uniformă. Acum ori pierzi vremea pe aici – încercând să-mi vorbești despre toate lucrurile care *nu* s-au întâmplat, în care caz te dau afară și te duci la bietul tău pat suspendat să-ți miroși propriile pârțuri până adormi – ori poți, la dracu'! să taci, să te dezbraci, să stai cu mine și să ne-o tragem până la epuizare. E alegerea ta, dar, dacă aș

fi în locul tău, știu ce aș face. Așa că ne-o tragem sau nu?

– Asta e ideea ta despre idile, nu? o întrebă Marce pe Kiva.

– Esențialmente, spuse Kiva și-l trase apoi pe pat.

După câteva ore, Marce moțăia cu Kiva cuibărită lângă el, când se auzi un clinchet lung și plăcut, al cărui ecou se răspândi prin toată nava.

– Hmm, făcu Kiva și-și deschise ochii.

– Ce-a fost asta? întrebă Marce.

– E semnalul că am intrat în Flux.

– Așa că suntem în siguranță.

– Nimic nu e sigur în Flux. Dacă bula noastră colapsează, încetăm să existăm.

– Voiam să zic că nu mai trebuie să ne îngrijoreze pirații sau Ghreni Nohamapetan, spuse Marce.

Simțea trupul Kivei de lângă el și o erecție aproape instantanee.

Kiva o simți și ea și-și mișcă trupul peste al lui, întinse mâna ca să-l poziționeze pe Marce acolo unde îl voia și apoi se împinse în el:

– Nu, nu trebuie să-ți fie teamă de pirați sau de javrele de Nohamapetani, spuse ea, continuându-și activitatea asupra lui Marce. Dar ai putea să te temi de *mine*, totuși.

Marce zâmbi, auzindu-i cuvintele:

– Dacă de asta trebuie să-mi fie teamă, cred că mă pot descurca.

– Nu de asta trebuie să-ți fie teamă.

– Atunci despre ce vorbești?

– Vorbesc despre motivul pentru care Ghreni Nohamapetan voia, la dracu'!, să te omoare, Marce.

– Stai, spuse Marce. Chiar purtăm o discuție adevărată? Acum? Dădu să se ridice.

Kiva îl împinse la loc:

– Da, chiar purtăm o discuție acum, spuse ea, mărind ritmul. Pot să le fac pe amândouă, la naiba! Uite ce e. O să-mi spui tot ce nu-mi-ai spus, orice ar fi aia. O să-mi spui de ce te afli pe navă. O să-mi spui de ce te duci la Centru. O să-mi spui de ce Ghreni Nohamapetan te vrea mort. O să-mi spui sau o să-ți scot chiar eu nenorocita de inimă din piept.

– Când vrei să-ți spun? întrebă Marce.

– Mai lasă-mă un minut, spuse Kiva.

INTERLUDIU

Ghreni Nohamapetan nu avusese o zi prea bună.

Una la mână: *Da, Domnule, Asta e Iubita Mea* reușise să intre în Flux, în ciuda defecțiunilor raportate la sistemele de motoare din cauza bombei puse cu succes, după câte spuneau toate rapoartele, de Chat Ubdal, care se pare că mai reușise și să moară în această acțiune. Rapoartele despre moartea lui Chat îi produceau fiori. Chat fusese unul dintre cei mai eficienți oameni ai săi, și de aceea îl folosise pentru această misiune atât de delicată. Pe de altă parte, acum nu mai trebuia să-i plătească lui Chat bonusul de succes, care ar fi fost considerabil. Asta era singura parte bună din acest dezastru.

A doua la mână: De fapt, Chat n-ar fi primit bonusul acela oricum, dacă era să se gândească la asta, fiindcă nu reușise să livreze ce i se ceruse: să îl livreze sau să-l ucidă pe Marce Claremont. Ghreni crezuse că a reușit, în ciuda faptului că murise în explozie, fiindcă *Roza Roșie* îi trimisese mesajul că puseseră mâna pe Claremont, deși se găsea într-o stare precară, și că diferite teste îi confirmau identitatea.

Dar, după mai mult de o oră, sosi un nou mesaj de pe *Roza Roșie*:

Claremont a ieșit din comă și urlă că nu e Claremont, ci

locotenentul dumneavoastră Chat Ubdal. Are dureri mari, mai ales la membre.

Urmat de:

Confirmăm că Claremont nu este Claremont, ci, de fapt, este Ubdal. Ne-au păcălit scanările cu lentile de contact și amprente false și sângele din brațe înlocuit. Înlocuirea aceasta e serioasă și poate cauza vătămare permanentă.

Urmat de:

Ubdal e mai mult incoerent, dar spune că nu a plantat bomba și Da, Domnule *este complet operațională. Procedăm la interceptare și s-o distrugem conform planului.*

Urmat de:

la dracu'! javrele alea nenorocite au luat nenorocita voastră de bombă și au plantat-o, la dracu'!, pe nava noastră ce dracu'.

Urmat, ceva mai târziu, de:

Bomba pe care Ubdal trebuia s-o planteze pe Da, Domnule *a explodat pe nava noastră, cauzând grave defecțiuni funcționale. Nu mai putem proceda la interceptare și*

distrugere. Căpitanul Wimson e nemulțumit că bomba lui Ubdal a ajuns pe nava noastră. L-am trimis pe Ubdal afară în spațiu pe targa lui medicală. Mesaj special de la Căpitan pentru dumneavoastră: Ne datorați dublu pentru defecțiuni și triplu pentru arme. Plătiți mai întâi pentru defecțiuni. Și vă transmite să vă duceți la dracu' și dumneavoastră, și nenorociții dumneavoastră de slugoi incompetenți.

A treia la mână: Acum, Ghreni nu avea armele pe care și le dorise, iar asta îl enerva.

Armele făceau parte dintr-o încărcătură autorizată de către Parlament și de către Împărax pentru a-l ajuta pe duce să lupte împotriva micii lui rebeliuni. Casa de Nohamapetan își dăduse silința pentru ca rezoluția privind armele să fie votată în Parlament; Ghreni își dăduse silința să aranjeze piratarea acestora. Asta, cel puțin, mersese conform planului.

Pe urmă însă Căpitanul Wimson hotărâse să păstreze armele pentru el și-l pusese pe Ghreni să-i plătească livrarea. Asta îl supărase rău pe Ghreni, deoarece, dincolo de problema de principiu, sponsorizase deja achiziția lor din fondurile Casei de Nohamapetan și se trezise lipsit complet de lichidități, ceea ce era destul de neplăcut. Planul său de a sponsoriza reachiziționarea lor din fondurile imperiale atinsese un punct nevralgic atunci când Contele de Claremont se hotărâse să joace cinstit, și încă unul atunci când răpirea lui Marce Claremont nu dăduse nici ea rezultate.

Noul plan fusese să-l răpească pe Marce Claremont din nou sau să distrugă nava *Da, Domnule*. Varianta optimă ar fi fost prima, fiindcă ar fi adus după sine cooperarea Contelui de Claremont. Cea de-a doua, deși nu atât de optimă, fiindcă ar fi exacerbat dușmănia deja existentă între Casele de Nohamapetan și de Lagos, dacă s-ar fi aflat că la mijloc

e mâna lui, i-ar fi permis lui Ghreni să-l convingă pe duce să pună mâna pe fondurile substanțiale pe care birourile locale ale Casei de Lagos le-ar fi primit de la birourile locale ale Casei de Aiello, care deținea monopolul asigurărilor. De aici și-ar fi luat destul caimac pentru a-și acoperi costurile cu armele.

Dar acum *Da, Domnule* plecase, cu tot cu Marce Claremont, și nu numai că prețul armelor crescuse, dar apăruse și o altă datorie pe care trebuia s-o gestioneze.

A patra la mână: Și, deși la un moment dat poate că Ghreni ar fi putut fenta *Roza Roșie* cu privire la arme – *ei* erau cei care nu respectaseră înțelegerea inițială, deci își asumaseră riscul –, nu avea cum să nu le plătească piraților defecțiunile navei lor. Altfel, la dracu'!, l-ar fi omorât, și anume încet-încet. Nici titlul său nobiliar, nici apropierea de duce și nici măcar propriile lui gărzi nu-i puteau opri să vină după el. Așa că trebuia să găsească bani măcar pentru asta, și cât mai curând.

Ghreni se gândi pentru o clipă s-o urmărească pe Vrenna Claremont pentru valoarea ei de răscumpărare, dar tot atât de repede își scoase din minte ideea, deoarece

A cincea la mână: Vrenna Claremont era absolut imposibil de găsit. Dispăruse, dar nu înainte de a-i trimite lui Ghreni un bilet de la adresa ei personală care spunea doar atât:

Să nu dormi de două ori în același pat.

Ghreni citise istoricul profesional al Vrennei Claremont. Era conștient că nu era o amenințare lipsită de substanță.

Și cu asta, ajungea la

A șasea la mână: Apelul primit de la Sir Ontain Mount, Șeful de

Operațiuni al Stației Imperiale de la Capăt, care începuse fără preambul:

– Ce naiba e chestia asta pe care am auzit-o, că l-ai răpit pe Marce Claremont?

– Nu știu despre ce vorbiți, domnule, spuse Ghreni.

– Chiar așa?

– Desigur. E o acuzație foarte gravă. Aș vrea să știu cine mă calomniază.

– Surse de încredere, Lord Ghreni.

– Este absurd. În primul rând, înțeleg că Marce Claremont a părăsit planeta. Cu nava *Da, Domnule Asta-i Iubita Mea*.

– Asta trebuie să fie nava despre care pușcașii mei marini mi-au sus că a fost urmărită și aproape atacată de un pirat acum câteva ore, spuse Mount.

– N-aș putea spune, replică Ghreni. N-am cunoștință despre astfel de lucruri. Suntem destul de ocupați pe-aici, domnule.

– Ducele dumneavoastră nu se descurcă prea bine în acest moment, nu-i așa?

– Am avut probleme, dar nimic care să nu poată fi gestionat.

– Ultima parte nu e prea convingătoare, Lord Ghreni, spuse Mount.

– Am aprecia asistența pușcașilor marini ai Împăraxului, sugeră Ghreni.

– Vă repet, ca de fiecare dată când faceți o asemenea aluzie, că Interdependența consideră asta o chestiune absolut locală.

– Cu excepția armelor pe care le-a autorizat Parlamentul.

– Pentru a fi folosite de trupele Ducelui, nu de către ale mele.

– O distincție poate lipsită de importanță.

– E importantă pentru mine, și asta e ceea ce contează. Una din două: ori Ducele dumneavoastră gestionează problema, ori, în curând,

vreun rebel oarecare îmi va trimite o petiție ca să-l accept ca nou duce, după ce se termină toată nebunia voastră.

– Și ce veți face atunci?

– Presupun că asta ar putea depinde de unde va fi capul Ducelui actual: dacă-l va mai avea sau nu pe umeri. Până atunci, un sfat prietenesc, Lord Ghreni. Contele de Claremont, familia lui și pământurile lor se află sub protecția Împăraxului. Ceea ce înseamnă că sunt sub protecția *mea*. Dacă mai aud orice zvonuri că-i afectează acțiunile dumneavoastră, indiferent dacă sunt poruncite de Duce sau din proprie inițiativă, vă promit că veți putea simți în mod direct ce înseamnă o intervenție imperială și că nu veți fi prea mulțumit.

– Ne-am înțeles?

Da, înțelesese.

Și mai era și **a șaptea la mână,** nota cifrată pe care Ghreni o primise de la Generalul Livy Onjsten, liderul revoltei, care spunea:

> *Unde sunt armele acelea? Ar fi trebuit să ajungă la noi până acum, din ce spuneai. Am procedat la ultima ofensivă pe baza promisiunii tale că ni le trimiți. Noi, aici, ne riscăm cururile. Dacă nu primim repede armele sau dacă trupele ducelui le primesc în locul nostru, atunci va fi vai de noi.*
>
> *Nu uita ce ți-am spus când am început chestia asta în numele tău. Ești în aceeași barcă cu noi. Ne ridicăm, te ridici. Cădem, cazi și tu.*
>
> *Iar, dacă vom cădea din cauza ta, tu vei cădea cu mult mai rău.*
>
> LO

De ce mă amenință cu toții astăzi? se întrebă Ghreni în sinea sa.

Ei bine, și răspunsul la *această* întrebare era că-și supraipotecase propria avere – și Casa, și toate proprietățile lor de la Capăt – cu scopul de a-l detrona pe duce și de a se instala el ca Duce la Capăt. Se supraipotecase, și acum toate planurile sale atent temporizate și bine ticluite se clătinau pe marginea prăpastiei și amenințau să se prăbușească.

Așa se întâmplă când riști totul, se gândi Ghreni. *Nu merge niciodată ca pe roate.*

Foarte adevărat. Dar nu ar fi trebuit să fie *atât* de greu. Nu acum. Nu atât de brusc.

Tot era bine că nu țipa la el Ducele de Capăt.

Tableta lui sună. Era Ducele:

– Acum răpești nobili? urlă acesta.

Ghreni, fără să vrea, zâmbi nervos.

– Nu a fost chiar așa, Înălțimea Voastră.

– Nu mă lua cu Înălțimea Voastră, Ghreni. Am auzit destule despre asta de la Sir Ontain. Spune că l-ai răpit pe Lord Marce Claremont chiar de pe stradă, din fața apartamentului său.

– Exagerează puțin. L-am rugat pe Lord Marce să ne întâlnim ca să văd dacă-l pot face să-l convingă pe tatăl său să se implice mai activ în apărarea Capătului.

– Și ce a spus?

– A spus că pleacă de pe planetă în câteva ore și nu e în situația de a ne putea susține punctul de vedere.

– Și cum a ajuns Sir Ontain de la *asta* la răpire?

– Poate că am fost puțin prea zelos în încercarea mea de a-l convinge pe Lord Marce să ne ajute. Conversația a devenit înfierbântată. Restul este doar exagerarea dușmanilor noștri , exagerare care a ajuns la Contele de Claremont, care, probabil, s-a

plâns la Sir Ontain, care pe urmă ți s-a plâns ție. Și mie mi s-a plâns acum câteva minute.

– Și ce i-ai spus?

– Același lucru ca și dumneavoastră, mai puțin detaliat și cu ceva mai puține afirmații.

– Nu putem să ni-i facem dușmani pe nobili, Ghreni. Nu acum! Și mai ales pe *Claremont*. Ontain și pușcașii marini sunt, practic, gărzile de corp ale contelui. Și, dacă ajunge zvonul și pe la urechile altor nobili că încercăm să-i forțezi mâna contelui sau să-i amenințăm copiii… mă înțelegi. Avem nevoie de sprijinul lor în momentul ăsta, vreau să spun.

– Înțeleg foarte bine, Domnule. Dar așa cum am spus, este doar o neînțelegere și un zvon.

– Atunci nu te va deranja să-i ceri scuze Contelui de Claremont personal?

– Scuzați-mă, Domnule, cum ați zis?

– L-am invitat pe conte în dimineața asta la o mică întâlnire. Sau, mai curând, să bem ceva și să stăm de vorbă, la Weatherfair: Acesta era palatul de refugiu al Ducelui, situat nu departe de oraș: Doar tu, cu mine și cu el. Acolo o să-i explici toată situația și apoi o să-i ceri scuze.

– Domnule, dar pentru ce? Așa cum am spus totul a fost o neînțelegere.

– Atunci îți vei cere iertare pentru neînțelegere. Ghreni, nu are importanță dacă, într-adevăr, ai pentru ce să-ți ceri scuze. Ideea e să-ți ceri scuze. Ar trebui să știi asta, de-acum. E a-b-c-ul diplomației.

– Vom fi doar noi trei la întâlnire?

– Da, cred că așa e cel mai bine. Nu are rost să facem un spectacol din asta. Se va afla, oricum.

– Nu va fi acolo și Lady Vrenna?

– Fiica contelui? Nu. De ce?

– Doar întrebam.

– Am putea s-o invităm, dacă vrei.

– Mai bine nu.

– Atunci ne vedem în câteva ore. Ținută lejeră. Și exersează ploconirea. Ducele închise.

Și asta era **A opta la mână.**

Așadar, să recapitulăm: Oamenii îl doreau pe Ghreni mort sau măcar rănit grav, planurile lui de a manipula lucrurile pentru a veni la putere ca Duce, prin instigarea unei revolte, se deșirau într-un ritm accelerat și, în câteva ore, trebuia să mimeze regrete pentru un incident despre care avea să susțină că nu a avut loc niciodată, deși avusese loc și Ghreni nu regreta absolut nimic în afară de faptul că planul său nu reușise. Dacă nu se întâmpla repede ceva miraculos, Ghreni avea să moară în închisoare și Casa de Nohamapetan avea să plătească în fața legii pentru acțiunile sale.

Și cel mai rău lucru era că, încă de la început, nimic din toate astea nu fusese ideea *lui*.

Cam pe când ajunseseră adolescenți, devenise clar pentru oricine avea ochi de văzut că fiecare dintre mlădițele Nohamapetanilor avea câte o trăsătură caracteristică. Amit era cel convențional – lipsit de originalitate, pașnic, dar mereu gata să iasă în față pentru familie și pentru casă, o marionetă ușor manipulabilă care urma să preia într-o zi, cel puțin oficial, frâiele Casei de Nohamapetan. Ghreni era cel folositor, care se pricepea la oameni, „agentul comercial“ sau omul de încredere, cel care putea să te intrige cu o idee și să te facă să-ți pui semnătura deasupra liniei, chiar dacă nu înțelegeai prea bine ce ai cumpărat.

Dar creierul întregii operațiuni era sora lor, Nadashe. Ea îi spunea

marionetei ce să zică, îi arăta agentului ținta și punea în mișcare planuri a căror îndeplinire ar fi necesitat ani întregi sau chiar decenii.

Așa cum a făcut într-o noapte, când frații se strânseseră cu toții în Xi'an pentru a sărbători ziua de naștere a lui Rennered Wu, prințul moștenitor, cu care Nadashe începuse de curând să negocieze cu privire la o căsătorie.

– E un imbecil, îi spusese Ghreni surorii sale, după ce toți trei plecaseră de la festivitate și ajunseseră la apartamentele Nohamapetan, nu departe de palatul imperial.

– Mie îmi place oarecum, replică Amit. Amit era întins pe un fotoliu cu un pahar de Shiraz al Casei de Nohamapetan în mână. Shiraz-ul era de contrabandă sau așa ar fi fost dacă l-ar fi băut oricine altcineva decât Nohamapetanii, deoarece Casa de Patrick era cea care deținea monopolul pe struguri și toate produsele făcute din ei. Dar când se formase Interdependența și se împărțiseră monopolurile, stocul de struguri Nohamapetan existent fusese scutit și putea fi consumat doar în familie. Celebrul Shiraz al Casei, recunoscut drept unul dintre cele mai fine din afara pierdutei de acum Terre, nu mai era accesibil decât dacă erai un Nohamapetan. Sau unul dintre oaspeții lui, la o mică petrecere privată, sau chiar la o ocazie mai intimă. Se întâmpla, nu rareori, ca enofilii pasionați să le facă avansuri în speranța apariției unei asemenea sticle de vin vechi.

– Nu-i de mirare, spuse Ghreni.

Din punctul lui de vedere, Rennered Wu și fratele său erau croiți din aceeași stofă de playboy plictisitor. Ghreni nu-l antipatiza pe Amit, și nici Amit pe Ghreni, dar, odată deveniți adulți, nu mai petrecuseră atâta timp împreună. Amândoi aveau alți prieteni, care erau mult mai interesanți și potriviți pentru fiecare dintre ei.

Ghreni nu-și petrecea prea mult timp nici cu sora lui, dar nu din cauza lipsei de interes, ci doar din cauză că Nadashe avea *planuri*.

Când dintre acestea făcea parte și Ghreni, se ducea să o viziteze. Când nu făcea parte dintre ele, nu se ducea. Faptul că-i luase acasă la ea, fără escortele din seara aceea, însemna că planurile ei aveau de-a face cumva cu ei.

Dar nu le spunea care erau acelea încă, așa că Ghreni decise s-o sâcâie, doar pentru amuzament:

– Și care ți-e scuza, Nada? De ce te tot învârtești în jurul tolomacului ăla de Rennered?

Nadashe, care era așezată în spatele fotoliului lui Amit, se întinse, luă paharul de vin al fratelui ei și trase o înghițitură. Amit protestă blând, dar tăcu atunci când paharul îi fu returnat:

– Vrei să spui, în afara faptului că într-o zi va fi Împărax și că alianța cu Casa Imperială va oferi familiei noastre o poziție de neatins printre celelalte bresle, și că unul dintre copiii mei va fi următorul Împărax, încorporând pentru totdeauna interesele noastre în însăși țesătura Interdependenței?

– Da, spuse Ghreni. În afară de asta.

– Este un dansator acceptabil.

– Ei bine, spuse Ghreni, privindu-și fratele, care-și dădea ochii peste cap. Asta e, într-adevăr, ceva.

– Mai e și un alt motiv pentru care v-am adus aici în seara asta. Îi luă paharul din nou lui Amit.

– Nu mai face asta, spuse Amit.

– Nu, spuse Nadashe și se duse cu paharul la bar. Am nevoie de voi doi cu mintea întreagă pentru partea asta. O să-ți primești înapoi paharul după ce termin.

– Mie deja nu-mi place asta, indiferent ce-ar fi, spuse Amit.

– Ce se întâmplă, Nada? întrebă Ghreni.

– Doar viitorul, răspunse Nadashe, și apoi ceru computerului casei

să reducă lumina și să proiecteze o prezentare pe un monitor. Prezentarea conținea o hartă a Interdependenței, cu curenții de Flux principali evidențiați, toți îndreptându-se spre Centru.

– Acesta este viitorul? întrebă Amit.

– Acesta este prezentul, spuse Nadashe. Apoi pocni din degete și harta se schimbă, și nu era vorba despre sistemele stelare ale Interdependenței, ci despre curenții Fluxului care se rearanjaseră, drastic, în unele cazuri. Cea mai remarcabilă schimbare era că spațiul din jurul Centrului, care fusese aglomerat inițial cu vectorii Fluxului care soseau și care plecau, era acum populat de numai trei curenți, dintre care doi soseau și unul pleca. Un alt sistem devenise acum centrul majorității curenților Fluxului, iar spațiul din jurul său era acum încărcat de reprezentări ale traficului de intrare și de ieșire.

Era Capătul.

– *Acesta* este viitorul, spuse Nadashe.

Ghreni se ridică și se apropie de monitor, studiind noua hartă:

– De unde ai asta?

– Am o prietenă de la universitate care a devenit fiziciană a Fluxului, spuse ea. Prietena mea căuta în stânga și în dreapta un subiect pentru lucrarea ei de doctorat, și a găsit o monografie despre o deviere potențială pe termen lung a Fluxului. Cel care scrisese monografia nu făcuse niciodată nimic cu ea. Prietena mea i-a dat de urmă și a aflat că devenise un colector de taxe pentru Interdependență. Așa că s-a apucat să analizeze și să proceseze datele și a ajuns la concluzia că, după mai mult de o mie de ani de stabilitate relativă, curenții Fluxului sunt gata să devieze, probabil așa cum arată harta aceasta.

– Când? întrebă Amit.

– După ea, datele indică faptul că a început deja. Mai întâi mai lent, apoi din ce în ce mai iute. Va începe probabil în următorul deceniu.

Nadashe arătă spre monitor: Această hartă ne spune cum va arăta probabil Interdependența peste 30 de ani, zice ea.

Ghreni ridică din sprâncene:

– Probabil? Ce înseamnă asta?

– Ea efectuează un model după ceea ce îi apare ca fiind cel mai probabil tipar de prăbușiri și deplasări, conform configurației ei de date. Spune că acest tipar descrie cu o probabilitate de optzeci și cinci la sută cum vor arăta lucrurile după ce fenomenul se stabilizează. Și, când se stabilizează, va mai dura probabil încă o mie de ani.

Ghreni arătă spre hartă:

– Și e convinsă că planeta de la Capăt va fi locul în care se vor concentra toți acei curenți.

Nadashe încuviință:

– Ea spune că, de fapt, aceasta este cea mai previzibilă parte a deviației. S-a mai întâmplat și înainte, se pare. Devierea asta a curenților Fluxului. Datele ei sugerează că poziția activității Fluxului se schimbă la fiecare o mie sau două mii de ani între Centru și Capăt. Există mai puțin de o șansă la o sută de mii ca orice alt sistem să ajungă în centrul curenților Fluxului.

– Bine-bine, și ce dacă? spuse Amit.

– Așa că oricine va controla sistemul pe care se concentrează curenții Fluxului va controla Interdependența, spuse Ghreni.

– Cel puțin unul dintre frați este atent, spuse Nadashe, zâmbind.

– Dar noi nu controlăm sistemul acela, remarcă Amit. Suntem în sistemul Terhathum.

– Vorbești despre prezent, spuse Nadashe și apoi arătă iar spre monitor: Acela este viitorul.

– Există deja un Duce de Capăt acolo, îi spuse Ghreni surorii sale.

– Da, așa este, fu de acord Nadashe. Dar istoria ne dovedește că nu

reușesc să rămână mult timp la putere. Sunt detronați suficient de des încât, de fiecare dată când are loc o nouă rebeliune, politica Interdependenței este să-i lase să se lupte și să ofere ducatul oricui rămâne în picioare.

– Vrei să-l dăm jos pe Ducele existent?

– Nu, vreau ca *tu* să-l dai jos, Ghreni.

– Cum? De ce eu?

– Fiindcă Amit e ocupat cu pregătirile pentru a prelua afacerea familiei, și eu sunt ocupată cu unirea descendenței mele cu a Împăraxului. Ești singurul care nu e ocupat în acest moment.

– Ba sunt ocupat, spuse Ghreni, și chiar era.

Era vicepreședintele pentru marketing al Casei, ceea ce reprezenta un post potrivit pentru el, având în vedere vârsta lui și experiența de muncă. La un moment dat, urma să părăsească acel post și să devină membru al Consiliului de Administrație al Casei și să i se ofere opțiunea să huzurească fără a face, de fapt, nimic, la fel ca fiecare al treilea copil al tuturor Caselor principale.

– Nu ești *atât* de ocupat. Și, pe urmă, dacă te punem să te ocupi de interesele noastre de la Capăt, asta înseamnă că te promovăm. Ceea ce ar arăta bine pentru palmaresul tău și ar fi un progres natural al carierei tale.

– Da, dar e la Capăt.

– Și?

– La Capăt nu e nimic. De-aia i se și *zice* Capăt.

– La Capăt e viitorul, Ghreni. Avem nevoie de tine acolo, ca să fim pregătiți când se va întâmpla.

– Deja plănuiești să intri, prin căsătorie, în Casa Imperială, Nada, spuse Amit. Dacă tot vrei să faci asta, de ce avem nevoie de Ghreni la Capăt?

– Vrei să-i răspunzi tu la asta? îl întrebă Nadashe pe Ghreni.

– Pentru că oricine conduce planeta de la Capăt va fi într-o poziție extrem de bună pentru a contesta autoritatea Împăraxului, îi spuse Ghreni fratelui său. Adevăratul motiv pentru care Casa de Wu este Casa Imperială este faptul că ei controlează spațiul din jurul Centrului. Nu poți să faci nici măcar un pas pe Centru fără să le plătești taxe și tarife și penalizări. Dacă toate acestea se vor muta la Capăt, una dintre sursele cele mai importante de venituri ale Împăraxului va seca.

– Ne măritățm cu Casa de Wu ca să câștigăm puterea acum, continuă Nadashe. Ne asigurăm că avem Capătul pentru a rămâne la putere, când se modifică lucrurile. Și, dacă familiile noastre vor stăpâni și Centrul, și Capătul, vom feri Interdependența să se prăbușească într-un război civil.

– Care ar fi rău pentru afaceri, conchise Amit. Afacerile tuturor, inclusiv ale noastre.

Ghreni privi din nou spre monitor:

– Vrei să riști cam mult pe baza unei teze de doctorat, surioară.

Nadashe ridică din umeri:

– În cel mai rău caz, ne înșelăm în legătură cu devierea. Rezultatul va fi că tu vei deveni Ducele de Capăt și că eu voi fi Consoarta Împăraxului.

– De fapt cel mai rău scenariu ar fi să nu te căsătorești cu Rennered, Ghreni să fie arestat pentru trădare și devierea să aibă loc oricum, precizăm Amit. Știu că voi doi considerați că nu sunt atât de deștept ca voi, și aveți dreptate. Nu sunt. Dar sunt destul de deștept să-mi dau seama că planul ăsta al tău, Nadashe, este foarte riscant, iar probabilitatea unui eșec nu e deloc neglijabilă. Dacă va funcționa, veți avea nevoie de mine să calmez nervii Consiliului de Administrație.

– Doar dacă le spunem, spuse Nadashe.

Amit pufni:

– Vrei să dai o lovitură de stat planetară clandestină, implicând Casa de Nohamapetan?

– De ce nu? Folosește fondurile locale. Este vorba despre Capăt. Putem ține ascunse cheltuielile astea ani de-a rândul, dacă va fi nevoie. Dacă suntem deștepți și procedăm bine, nu trebuie să informăm Consiliul de Administrație decât după ce e totul gata.

– O, Doamne! spuse Amit ridicându-se din fotoliu. De fapt, chiar *am* nevoie de un pahar acum. Se îndreptă spre bar.

– Păstrăm secretul. Rămâne totul între noi.

– Nici măcar folosind fondurile locale nu poți mușamaliza așa ceva, spuse Ghreni. Mai ales dacă noi vom fi cei care vor conduce rebeliunea.

– Acela e un loc unde un grup sau altul se revoltă împotriva ducelui aflat la putere de câteva ori într-un deceniu, precizează Nadashe. Nu trebuie să *conduci* rebeliunea. Trebuie să găsești una care e deja în desfășurare.

– Și crezi cumva că Ducele ăsta va sta și nu va face nimic?

– Depinde dacă își dă seama că ești implicat. Dacă ajungi să-i fii util, s-ar putea nici să nu-și închipuie.

– Ah, sunt prea mulți de „dacă“, spuse Amit dinspre bar.

– Are dreptate, încuviințează Ghreni. Arătă spre monitorul cu harta de pe el: Și nu avem nicio garanție că prietena ta fiziciana nu este o impostoare. De ce nu au devenit datele astea o știre, Nadashe? Ai zice că sunt o chestie ce i-ar putea interesa pe oameni. Faptul că nu am auzit niciodată despre asta mă face să cred că e vorba de mai puțin decât ne închipuim.

– A venit direct la mine, și numai la mine, spuse Nadashe.

– De ce a făcut asta?

– Avea nevoie de bani și s-a gândit că asta e ceva ce putea fi valorificat. I-am plătit tot timpul cât și-a pregătit teza ei de doctorat – nu cu acest subiect – și a lucrat mereu pentru mine.

– Cine e?

– E o prietenă de-ale mele de la universitate. Ți-am mai spus.

– Are un nume?

– Hatide Roynold.

– O cunosc?

Nadashe pufni, auzindu-l:

– Nu. Oricât de greu ți-ar veni să accepți asta, Ghreni, nu ai reușit să cunoști și să faci sex cu *toate* prietenele mele de la universitate.

– Datele astea pe care le ai de la ea nu au fost verificate *inter pares?* întrebă Amit. Își umpluse din nou paharul cu Shiraz.

– Nu. Evident că nu am dorit să se audă despre ele. Cred că a încercat la un moment dat să corespondeze cu colectorul de taxe pe a cărui muncă își bazase cercetarea, dar nu cred că a ieșit ceva din asta.

– Prin urmare, cu excepția unui birocrat imperial minor, care s-ar putea sau nu să știe ceva, dar căruia evident puțin îi pasă, practic nimeni altcineva nu știe despre asta? Nadashe încuviință. Bine, spuse Amit. Măcar nimeni nu se va aștepta la asta.

– Deci te-ai răzgândit și vrei să faci chestia asta? îl întrebă Ghreni pe fratele său.

– Nu am spus că *vreau* să fac asta, zise Amit. Este o investiție foarte riscantă, dar cu mari beneficii, și acesta este modul cel mai politicos în care pot descrie această schemă de nebuni. Urăsc riscul. Și deja avem o franciză a monopolului, așa că *avem* deja o răsplată. Arătă spre monitor: Dar, dacă chestia *asta* are cea mai mică șansă să fie adevărată, atunci există și riscul ca Interdependența să se prăbușească din interior dacă nu facem nimic. Și ăsta este un scenariu oarecum riscant, dar cu penalități foarte ridicate. Trebuie să mă decid dacă îmi doresc

asta mai mult decât *cealaltă*.

– Putem s-o facem, spuse Nadashe.

– Asta însemnând că *eu* va trebui s-o fac să meargă, spuse Ghreni. Voi fi la luni întregi distanță de voi.

– Putem planifica totul înainte să pleci.

– Toate acele planuri nu vor mai însemna nimic când se vor lovi de lumea reală.

– Atunci, improvizează. Câștigă încrederea oamenilor. Ascunde-le adevăratele tale intenții. Ești bun la asta.

– Da, spuse Ghreni. Dar nu voi ajunge prea departe cu asta.

– O să-ți dai tu seama cum faci mai departe, spuse Nadashe, îndreptându-se spre fratele ei și mângâindu-l pe obraz. Și, când nu vei ști ce să mai faci, ieși afară trăgând, fiindcă nu strică.

– De fapt ar putea strica mult de tot, spuse Amit. Și-și mai turnă niște Shiraz.

– Fii îndrăzneț, spuse Nadashe, ignorându-l pe Amit. Fii îndrăzneț, Ghreni! Și pe urmă, fii Ducele de Capăt!

Nadashe nu-l convinse nici pe Amit și nici pe Ghreni în noaptea aceea. Erau prea multe întrebări și prea multe moduri în care ar fi putut ajunge toți trei în câte o celulă de închisoare foarte mică, pentru restul zilelor lor, sub acuzația de trădare, fraudă și terorism. Dar, mai devreme sau mai târziu, Nadashe avea să-i convingă oricum cu planurile și cu insistențele ei. După o lună obținuse acordul fraților ei, cel puțin pe acela de principiu. Iar după încă una, Ghreni, care tot nu credea pe deplin că se înhamă la planul ăsta absurd, se urcase la bordul navei *Ai Tupeu!* care se îndrepta spre Capăt.

Privind în urmă, partea sa din plan mersese surprinzător de bine. Exista, într-adevăr, un grup ofensat gata să se ia la trântă cu Ducele de Capăt și căruia putea să-i pompeze bani și arme, în schimbul rebeliunii. Își făcuse loc repede în cercul restrâns al Ducelui de Capăt

care, în ciuda titlului înalt, era un mocofan provincial, al cărui propriu tată ajunsese la tron detronându-l pe ducele dinaintea lui și care era foarte impresionat de Ghreni a cărui familie își avea originile nobiliare încă din timpurile dinaintea formării Interdependenței.

În doar câteva luni, rebeliunea se accelerase, iar el devenise confidentul Ducelui și coada lui de topor în ce privea politica – și se afla într-o poziție de unde-și putea submina stăpânul fără știrea lui, în timp ce-și croia drum spre propria inevitabilă ascensiune, după ce capul Ducelui avea să se rostogolească în țărână. Sigur, se descurca mai bine cu partea lui din plan decât Nadashe cu a ei, deși asta nu era în totalitate din vina ei. Din câte știa, nu avusese nimic de-a face cu faptul că Rennered se izbise de zidul ăla. Sau cel puțin, dacă avusese, nu îl amestecase și pe el.

Dar acum totul se ducea naibii și Ghreni simțea că mai erau doar niște zile, dacă nu ore, până când să cadă în dizgrație și să fie descoperit, ceea ce nu era un pericol doar pentru el, ci și pentru întreaga Casă de Nohamapetan. Una era să o dai în bară din proprie inițiativă și alta să dai cu toată Casa de pământ în timp ce făceai asta.

Fii îndrăzneț, așa îi spusese Nadashe. *Și pe urmă devino Duce de Capăt!* Ghreni zâmbi amintindu-și cuvintele ei și încercă să-și imagineze ce ar face soră-sa în locul lui. Apoi, cu mai puțin de două ore până la întâlnirea cu Ducele de Capăt și cu Contele de Claremont se apucă să facă exact ce ar fi făcut ea.

Ducele, Contele și Ghreni își petrecură o oră bând ceai și gustărind pe terasa de la est a reședinței de la Weatherfair, cea cu o vedere de mare efect a orașului, vorbind despre lucruri complet lipsite de importanță. Ghreni observă că pentru conte era un efort să facă asta, fiindcă era limpede că-și imagina că Ghreni îi răpise și intenționase să-i tortureze pe fiul său. Apoi cei trei se duseră în biroul privat al

Ducelui, ca să fie singuri în timp ce vorbeau despre lucruri importante, dar care *nu* aveau legătură cu faptul că Ghreni îl răpise și intenționase să-l tortureze pe fiul contelui, și asta mai durase încă o oră și ceva.

Apoi Ducele dădu semnalul că sosise vremea să facă chestia cu cerutul iertării. Ghreni încuviință, se ridică în picioare, se postă între Conte, care stătea pe scaun, și Duce, care era la biroul său. Inspiră adânc, fapt care păru să indice greutatea pe care o resimțea că trebuie să rostească cuvintele care urmau. Apoi își băgă mâna în buzunarul interior drept al vestei, unde ascunsese un mic pistol cu sarcină electrică și-l împușcă cu el pe Conte, care se prăvăli pe spate inconștient.

– Ghreni, ce dracu' faci…, începu Ducele și apoi se opri, fiindcă unul dintre plămânii săi avea în el o gaură, făcută de pistoletul lui Ghreni scos din buzunarul stâng interior de la vestă, după ce-și lăsase să cadă aruncătorul de săgeți, pentru a-și elibera mâinile pentru noua armă.

Ducele de-abia mai avu timp să se uite la rana de intrare și apoi la Ghreni, confuz, înainte să moară din cauza glonțului cu care Ghreni îl împușcă direct în față. Glonțul îi pătrunsese chiar sub ochiul drept și-i traversase creierul, oprindu-se, după ce i se stinsese viteza, în partea posterioară a craniului.

Ghreni scoase fulgerător o batistă cu care-și șterse amprentele de pe pistol și-l puse apoi în mâna Contelui inconștient. Se asigură că arma are amprentele Contelui pe mâner și pe trăgaci. Apoi puse mâna pe pistolul electric, îl șterse și pe acesta și aplică amprentele Ducelui pe el, apoi îl lăsă să cadă pe podea acolo unde ar fi căzut în mod natural. Deschise acel sertar al biroului Ducelui unde nobilul și-ar fi pus în mod logic un pistol cu sarcină electrică pentru protecție personală.

Apoi Ghreni alergă la ușa biroului și o deschise exact când cei aflați în slujba Ducelui și gărzile lui, care auziseră împușcăturile, ajunseseră

și ei.

– S-au împușcat unul pe celălalt! e tot ce spuse Ghreni înainte ca personalul și gărzile să se năpustească înăuntru.

Ghreni se prăbuși lângă ușă, mimând șocul și o falsă hiperventilație. Nu avea nicio importanță: nimeni nu se uita la el, fiindcă exista problema mult mai importantă a Ducelui mort din încăpere.

Și asta îi convenea de minune lui Ghreni. Nu voia să se uite nimeni la el. Voia ca întreaga lor atenție să se concentreze pe Duce și pe Conte. Voia ca toți cei din încăpere să vadă ce era evident: Contele scosese un pistolet, și Ducele trăsese cu aruncătorul de săgeți ca să-l imobilizeze, și apoi cineva trăsese primul și totul se dusese naibii, și acum cineva murise și celuilalt i se stinsese lumina. Cu cât ceilalți se uitau mai mult la asta – și acum încăperea era plină de oameni – cu atât ochii lor aveau să le convingă creierele să creadă povestea pe care Ghreni urma să le-o spună.

– Ducele m-a chemat să-i cer iertare Contelui, îi spuse Ghreni lui Sir Ontain Mount ceva mai târziu.

Birocratul imperial se implicase deoarece asasinarea unui duce de către un conte era o problemă imperială, chiar dacă era vorba despre Ducele de Capăt, pe care altădată Sir Ontain l-ar fi lăsat fără probleme să fie spânzurat, dacă rebelii ar fi pus vreodată mâna pe el. Cei doi se aflau singuri în morga spitalului, cu trupul Ducelui plasat pe o placă în fața lor.

– S-a întâmplat pentru că le-ai răpit fiul, spuse Mount.

– Pentru că am fost acuzat că l-aș fi răpit, spuse Ghreni. Și mi-am cerut iertare, deși nu pentru că l-am răpit pe Marce Claremont, ceea ce n-am făcut. Mi-am cerut iertare pentru un schimb înfierbântat de cuvinte cu fiul Contelui, și de la care a pornit această neînțelegere.

– Cum a primit Contele aceste scuze?

Ghreni arătă spre placa mortuară:

– N-a fost convins.

– De ce nu te-a împușcat Contele pe *tine*, Lord Ghreni?

– Domnule?

– Tu ești acela care presupunea el că i-a răpit fiul. Tu erai cea mai logică țintă a furiei lui. Și erai, practic, drept în fața ochilor săi.

– Contele a crezut că am făcut-o la ordinul Ducelui. Cel puțin asta a spus înainte să înceapă împușcăturile.

– Și de ce a crezut asta?

– Fiindcă Ducele m-a trimis pe mine să-l văd pe Conte cu câteva zile înainte, ca să-l conving să-i transfere ilegal niște fonduri imperiale în scopul plătirii armelor furate de către pirați și pe care dorea să le răscumpere. Contele refuzase – așa cum era și firesc – așa că a crezut, bineînțeles, că Ducele m-ar fi pus să mă ocup de așa-zisa răpire pentru a exercita presiune asupra lui.

– Dar i-ai *vorbit* tânărului Claremont din partea Ducelui.

– Da, spuse Ghreni, remarcând faptul că Mount părea să-i accepte urzeala de minciuni în legătură cu răpirea însă evident, nu spunea nimic despre asta. Ducele era conștient că nu eram de acord cu planul său de a „împrumuta" fondurile, dar l-am întrebat, oricum, pe Conte, fiindcă mi-o ceruse Ducele meu.

– Tot este ciudat că nu a încercat să-ți facă felul și ție.

– Poate că intenționase asta. Dar apoi Ducele a scos pistolul electric. Nu cred că se aștepta ca Ducele să aibă așa ceva.

– Nu, încuviință Mount. Șeful gărzilor de corp ale Ducelui a fost și el surprins de acest lucru. Mi-a spus că Ducelui nu-i plăceau armele și în general nu le purta. Lăsa asta în seama gărzilor sale.

– Ducele a fost pur și simplu prudent, deoarece Contele era supărat pe el, și știa asta.

– Da, de unde a făcut rost de pistolul electric? Gărzile lui spun că nu

l-au mai văzut până acum.

Ghreni își permise să arate stânjenit.

– Da, Lord Ghreni? insistă Mount.

– E al meu, și i l-am împrumutat, spuse Ghreni. L-am cumpărat cu ceva timp în urmă, când s-a întețit rebeliunea.

– Dar ai și tu gărzile tale de corp.

– Nu le am cu mine mereu. Ducele știa că mi l-am cumpărat – nu-l aveam niciodată la mine când eram pe lângă el, din motive ușor de înțeles –, așa că m-a rugat să-l aduc la această întâlnire. Pentru propria lui siguranță.

– Ar fi putut, pur și simplu, să-și cheme gărzile de corp să asiste la întâlnire. Sau să-i pună pe oamenii lui să-l percheziționeze pe Conte când a sosit.

– Cred că s-a gândit că-l va înfuria și mai tare pe Conte. Întâlnirea trebuia să închidă rana dintre ei doi. Din acest motiv a ales să țină această întâlnire la Weatherfair. O reședință privată, și nu un birou public. O întâlnire prietenească, și nu una oficială.

Mount se uită din nou la placa mortuară:

– Mi se pare că Ducelui nu i-au ieșit socotelile.

– Ce o să faci cu Contele de Claremont? îl întrebă Ghreni.

– Deocamdată se află sus, într-o cameră privată, păzit de șase dintre pușcașii mei marini. Este în continuare inconștient. Nu cred că atunci când se va deștepta o să-mi spună aceeași poveste ca a ta, nu-i așa?

– Nu știu, spuse Ghreni. Știu doar că e încă supărat pe mine și nu m-ar mira să încerce să sugereze că am fost implicat în vreun fel. În afară de faptul că i-am împrumutat Ducelui aruncătorul de săgeți, cum ar veni. Dar nu știe nimic despre asta. Există vreo înregistrare din birou?

Mount dădu din cap:

– Gărzile mi-au spus că Ducele nu avea așa ceva la Weatherfair. Îl

numea „locul său de refugiu“, indiferent ce-o fi vrut să spună cu asta.

Ghreni încuviință, de parcă n-ar fi știut că Weatherfair nu avea niciun sistem de siguranță adevărat.

– Următorul duce va fi mai prudent, spuse el.

– Oricine *va fi* el, arătă Mount spre placă. Acesta nu are moștenitori și nici rude apropiate, iar acordul prenupțial al Ducelui prevede că ducesa nu poate moșteni. Se pare că existau unele probleme de încredere aici.

– Nu există vreun protocol? Ca reprezentant al Împăraxului, ar trebui să aprobați pe cine va prelua titlul, nu?

– În absența unui moștenitor direct, eu voi fi cel care va numi un duce interimar, așa este. Recomandarea mea va trebui să fie aprobată de către Împărax, sigur că da. Probabil că primul la care m-aș gândi ar fi, pur și simplu, următorul nobil cu rang superior. Ceea ce în acest caz ar fi Contele de Claremont.

– Care nu ar fi cea mai bună idee în aceste circumstanțe, spuse Ghreni.

– Nu , nu ar fi. Mai sunt câțiva conți și baroni pe care i-aș fi considerat acceptabili, dar unii dintre ei au fugit de pe planetă, iar alții ori se ascund acum, ori s-au aliat cu rebelii, ceea ce îi face absolut neconvenabili. Pentru moment, cel puțin.

– Dar dacă se prezintă liderul rebelilor în persoană? Livy Onjsten, generalul lor.

Mount pufni:

– N-am de gând s-o numesc doar fiindcă a murit Ducele și acum nu trebuie să-l mai răstoarne. Ei se revoltă în continuare. Nu poți câștiga o revoltă din oficiu.

Ghreni își impuse să arate gânditor și tăcut și-l aștepta pe Mount să observe acest lucru:

– Ce este, spuse Mount în cele din urmă.

– Este ceva despre care se presupunea că nu trebuie să vorbesc, spuse Ghreni făcând, intenționat, pauze între cuvinte: În ultimele câteva luni, Ducele m-a trimis în mod discret să negociez cu rebelii ca să afle dacă putem ieși din mizeria asta. Resursele lor sunt pe sfârșite și la fel și ale noastre. Ambele părți încearcă să găsească o cale acceptabilă de ieșire. Dar acum Ducele e mort. Rebelii vor dori tronul ducal. Dacă nu acționăm rapid, rebeliunea se va fractura în facțiuni concurente, cu lideri care vor pretinde, fiecare, ducatul pentru sine, ceea ce le va face viața mai grea tuturor celorlalți de aici de la Capăt.

– Ce sugerezi, Ghreni? Să o fac duce pe Onjsten asta?

Ghreni scutură din cap:

– Moartea Ducelui este deja publică?

– Nu, spuse Mount. Pentru moment, tot ce se știe este despre Conte, care e sus. Nu știe nimeni că *el*, și aici Mount arătă spre Duce, se află aici jos. Dar asta nu va dura prea mult, totuși.

– Pot să ajung la Onjsten imediat ce ne oprim din vorbit. Lăsați-mă să-i ofer un armistițiu imediat, acceptarea câtorva dintre scopurile politice ale rebelilor și un titlu pentru ea.

– Ce titlu?

– Contesă.

– De Claremont? întrebă Mount, sarcastic.

– Probabil, dacă rămâne vacant după proces. Dar spuneai că mulți conți au fugit. Dă-i unul dintre titlurile acelea vacante. Și titluri mai mici pentru locotenenți. O amnistie generală pentru luptătorii ei. Putem termina totul acum, cu un singur apel.

– Cam multe de făcut cu un singur apel, remarcă Mount.

– Nu e vorba atât despre apelul ăsta, cât despre munca dusă până acum, spuse Ghreni. Oamenii ei și cu mine am creionat mare parte din toate astea, în principiu. Acum doar le-am implementa.

– Și dacă Onjsten nu e de acord?

– Atunci îi voi spune că intră în scenă pușcașii marini.

Mount se crispă:

– Nu avem nicio intenție să facem așa ceva, Lord Ghreni.

– O, sigur că nu! Dar ea nu trebuie să știe asta, și astfel avem o pârghie în plus. Voi spune: „Vei avea tot ce vrei sau Interdependența te va zdrobi“. Va fi motivația ei să acționeze.

– Ești sigur că poți face asta?

– Cred că este cea mai bună șansă pe care o avem acum. Și cea mai bună pentru mult timp de-acum înainte.

Mount încuviință:

– Fă-o.

– Chestia e, Sir Ontain, că nu am puterea oficială să fac acest lucru. Încă.

Ghreni așteptă ca Mount să-și dea seama ce spunea el și nu-i trebui mult, fiindcă Mount nu era prost. Apoi Ghreni trebui să aștepte ca Mount să cântărească tot ce-i intrase în cap. Privi microexpresiile care se succedau rapid pe chipul lui Mount – realizarea că Ghreni, practic, îl condusese într-o capcană de unde Mount va trebui să-i dea tot ce-și dorea; enervarea că se lăsase manipulat atât de ușor; suspiciunea că Ghreni ar fi putut orchestra întreaga asasinare doar pentru acest motiv; admirația ascunsă, dacă așa stăteau lucrurile de fapt; recunoașterea faptului că rebeliunea era o mizerie blestemată care, cu cât mai repede se sfârșea, prin orice mijloace, cu atât mai bine era pentru toți; resemnarea că acest șerpișor de Nohamapetan era probabil cea mai bună șansă a lui Mount să se spele cât mai iute pe mâini de tot rahatul ăsta.

Ghreni știu că Mount avea să-i ofere ducatul pe tavă cu aproape câteva sutimi de secundă înaintea lui Mount.

– Bine, Lord Ghreni, spuse Mount. Obține-mi o încetare a focului

într-o oră și un armistițiu în următoarele douăzeci și patru de ore și vei deveni duce interimar. Voi începe să mă ocup de formularistica pentru aprobarea recomandării. Dar vreau să-ți spun limpede, tinere prieten: Dacă descopăr că asasinarea Ducelui a avut loc în orice alt mod decât cel pe care mi l-ai povestit mie aici, ducatul tău se va rezuma la o celulă de trei metri pătrați pentru tot restul vieții tale. Și mă voi ocupa personal să-ți asigur o viață cât mai îndelungată. Ne-am înțeles?

– Desigur, Sir Ontain.

– Atunci felicitări, Lord Ghreni, Duce de Capăt Interimar! Treci la treabă. Mount ieși din morgă. Ghreni abia se abținu să nu se bată cu pumnii în piept de bucurie.

O oră mai târziu, obținuse încetarea focului și-și trimisese oamenii să lucreze la acordul de armistițiu. Nu fusese necesar s-o amenințe pe Generalul Onjsten cu pușcașii imperiali, desigur; aceasta lucra oricum pentru el.

După două ore îl informă pe Căpitanul Wimson de pe *Roza Roșie* că plata pentru deteriorarea navei și pentru arme urmează să fie efectuată după ce va fi instalat ca Duce Interimar în mod oficial, așa că îl ruga să aibă răbdare și să nu-l omoare.

Peste trei ore, noul Duce de Capăt Interimar fu informat că se trezise Contele de Claremont și că era conștient. Ghreni hotărî să-l viziteze și ordonă tuturor, inclusiv celor șase pușcași marini, să aștepte de cealaltă parte a ușii. Aceștia se conformară, deși fără prea multă tragere de inimă. Ghreni luă scaunul dintr-un colț al încăperii și-l așeză lângă patul de spital, în așa fel încât să-i poată vorbi foarte încet Contelui.

– Acum sunt Ducele de Capăt, îi spuse Contelui.

– Felicitări! spuse Contele, după un moment. Glasul îi era complet lipsit de entuziasm.

Cu toate acestea Ghreni încuviință:

– Vă mulțumesc. Acum, uite cum stau lucrurile. Dumneavoastră și cu mine trebuie să ne punem de acord poveștile. Povestea spune că l-ați asasinat pe Duce pentru că mi-a ordonat să-l răpesc pe fiul dumneavoastră. Voi doi v-ați certat, v-ați scos pistoletul, el a scos arma cu sarcină electrică, și nu vă mai amintiți nimic din ce a urmat, fiindcă sarcina electrică v-a creat probleme de memorie.

– Vreți să mărturisesc că am comis un asasinat.

– Da. Da, asta vreau.

– Nu e un plan prea grozav, Lord Ghreni.

Ghreni ignoră refuzul Contelui de a-i recunoaște înălțarea în rang:

– Uite ce o să vă ofer în schimb. Veți fi acuzat de asasinat, dar voi permite efectuarea pedepsei la domiciliul dumneavoastră la Claremont. Veți renunța la titlul dumneavoastră, și voi avea grijă să-i fie acordat fiicei dumneavoastră, și nu să vă fie retras, într-un mod dezonorant. Veți renunța la slujba dumneavoastră de auditor imperial și voi numi pe altcineva, ales de mine, în acest post. Dar voi avea grijă să vă păstrați pensia și voi adăuga un stipendiu ca să vă puteți păstra reședința. O să vă țineți gura despre toate astea în fața tuturor, inclusiv în fața fiicei dumneavoastră. A, și vă rog să-i spuneți să nu încerce să mă omoare la noapte.

Auzind asta, Contele pufni. Ghreni continuă să insiste:

– Dacă sunteți de acord cu tot, peste cinci ani vă voi grația. Voi spune că Ducele dinainte v-a amenințat, pe dumneavoastră și pe familia dumneavoastră, atât de mult încât ați simțit că nu aveați de ales. Ați acționat sub o teribilă constrângere. Și, de vreme ce am fost prezent acolo tot timpul, sunt în măsură să confirm toate aceste lucruri. Așa că asta e. Mărturisiți, stați acasă cinci ani și apoi sunteți grațiat.

Contele râse slab.

– De ce râdeți? întrebă Ghreni.

– Lord Ghreni, nu aveți nici cea mai palidă idee despre ce se va întâmpla în următorii cinci ani, spuse Contele.

– Din contră, Claremont, am. Vor fi schimbări. Capătul va deveni inima Interdependenței. Toate drumurile vor duce aici.

– Nu. Niciun drum nu va duce aici. În cinci ani vom fi singuri. Este o certitudine fizică.

Ghreni începu să se simtă tulburat și-și dădu seama că asta i se întâmpla din cauza ultimei propoziții a Contelui:

– Ce vreți să spuneți?

– De ce credeți că mi-am trimis fiul departe, Lord Ghreni? Tocmai acum?

– Ca să scape de luptele de aici și ca să se plângă Împăraxului că l-am răpit.

Ultima parte era, de fapt, motivul pentru care Ghreni dorise ca Marce să fie lichidat, în cazul în care nu putea fi răpit. Ghreni nu era sigur de câtă influență dispunea Contele de Claremont la curte, dar știa că Nadashe și Amit nu ar fi apreciat un raport de la Capăt despre acțiunile sale, care le-ar fi făcut viețile mult mai dificile.

Contele scutură din cap:

– L-am pus să plece fiindcă, dacă nu ar fi făcut-o acum, ar fi fost imposibil s-o mai facă vreodată.

Ghreni era nedumerit:

– Vorbiți despre curentul Fluxului? Ce ar putea ști un auditor imperial despre curenții Fluxului? Specialitatea Contelui erau taxele, nu fiz...

– Of, Doamne! spuse Ghreni și începu să se uite fix, fără fereală, în ochii Contelui. Sunteți *el*.

Contele de Claremont păru încurcat, dar amuzat:

– Cine sunt eu, Lord Ghreni?

– Sunteți el! Fizicianul Fluxului! Cel pe a cărui muncă și-a bazat Hatide Roynold lucrarea ei.

Claremont continuă să-l privească uimit pentru o clipă, dar apoi Ghreni văzu cum pe fața lui își face loc, încet, un fel de înțelegere:

– Cunosc acest nume. Mi-l aduc aminte. Mi-a trimis câte ceva din lucrarea ei și o listă de întrebări cu ani în urmă.

– Și nu i-ați răspuns.

– Nu, nu i-am răspuns. Împăraxul îmi ordonase să nu vorbesc cu nimeni despre munca mea.

Apoi pe fața lui Claremont apăru brusc o altă expresie, una de îngrijorare: Credeți că lucrarea ei este precisă? Credeți că toți curenții Fluxului se vor muta la Capăt. Asta e, nu?

Ghreni rămase cu gura căscată.

Claremont izbi cu palma în marginea patului:

– Asta era! *Chiar* asta!

Claremont începu să râdă cu zgomot, agitat. Unul dintre pușcași deschise ușa și-și băgă capul ca să vadă ce se întâmplă. Ghreni îi făcu semn nervos să plece.

În cele din urmă Claremont reuși să se controleze, își șterse o lacrimă și-l privi pe Ghreni:

– O, ce prost amărât și ambițios puteți să fiți! spuse el.

– Ce anume știți? întrebă Ghreni.

– Știu că Hatide Roynold a fost neglijentă în ce privește matematica. Știu că nu a verificat unele dintre ipotezele sale de bază, și probabil că le dezvoltă frenetic într-o anume direcție, fără nicio bază reală. Există vreo parte din lucrarea ei care să fi fost revăzută de vreun coleg?

– Nu, spuse Ghreni.

Claremont încuviință:

– Sigur că nu. E ca mine – a fost achiziționată de un patron și lucrează singură. Verificarea *inter pares* este foarte importantă, Lord Ghreni. Până când Marce nu a fost destul de mare încât să-mi poată verifica lucrarea, zburam în orb. Am făcut unele greșeli stupide pe care pur și simplu nu le-am văzut. Roynold făcea și ea greșeli. Știu, le-am văzut. Probabil că nici nu le-a corectat vreodată.

Claremont se aplecă în față și-l lovi ușor cu degetul pe Ghreni în piept:

– Și tu, laș egoist și ignorant! Nici măcar n-aveai de unde să știi.

Ghreni chiar tresări când îl împunsese cu degetul:

– Ce vreți să spuneți? întrebă el.

Claremont zâmbi și apoi se lăsă pe spate în pat:

– Ce spun eu nu înseamnă nimic, Lord Ghreni. Cel puțin, până când nu vă decideți să trimiteți un raport Casei dumneavoastră, detaliind înălțarea dumneavoastră în rang. Veți *face* asta, nu?

– Da. Raportul urma să fie dus de o dronă poștală, un aparat de zbor fără pilot care plutea în spațiu chiar în afara unui găvan, în care se puteau înregistra comunicații electronice: scrisori personale și imagini, comunicări comerciale, rapoarte, documente de proprietate intelectuală ce putuseră fi digitalizate. Zilnic, una dintre aceste drone se îndrepta spre Flux cu teancul de informații; și tot zilnic apărea din Flux o altă dronă cu scrisori, comunicații, proprietate intelectuală și așa mai departe, care erau apoi transmise la Capăt. Poșta venea mereu cu întârziere, fiindcă planeta de la Capăt era atât de departe de orice. Dar venea mereu.

Claremont încuviință din nou:

– Scrieți-vă raportul. Trimiteți-l. Și apoi, când se va *întâmpla*, veniți înapoi la mine și vă voi spune condițiile mele.

– Când se va întâmpla *ce?*

– O să vă dați seama.

– Și ce condiții credeți că-mi veți putea impune?

– Pentru început, nu mi-ar plăcea să am un asasinat în cazier. După aceea vom mai vedea. Dar fiți atent ce vă spun, Lord Ghreni: vi s-au dat informații complet greșite. Eu *personal* nu am nevoie de dumneavoastră. Scrieți-vă raportul dumneavoastră. Voi aștepta în tăcere până vă întoarceți.

Claremont chiar începu să-l ușuie la propriu pe Ghreni ca să-l facă să plece. Iar acesta, mai mult din pricina perplexității decât din orice alt motiv, plecă.

Ghreni se duse la biroul său din clădirea Casei de Nohamapetan – avea să mai dureze o vreme până să-și mute grijile în palatul ducal, un gând care-l făcu să simtă un fior plăcut pe șira spinării – și compuse raportul pentru Nadashe. Raportul era atât codificat, cât și criptat. Îl trimise pe un canal sigur la drona poștală și așteptă să primească apoi cuponul care să-i confirme că a ajuns. Cuponul veni după câteva minute, împreună cu cronometrul pentru plecarea dronei, care urma să decoleze într-o jumătate de oră. Ghreni își notă numărul cuponului și apoi se ocupă cu alte lucruri, dar în principal citi rapoartele de teren ale echipei care realiza armistițiul cu rebelii.

Această activitate îl prinse suficient de tare încât să nu-și dea seama decât după trei ore că primise o notă suplimentară de la serviciul poștal, care-l informa că mesajul lui nu avea să fie trimis la timp. Motivul era „avarie a dronei" ceea ce însemna că drona se defectase cumva. Informațiile din dronă, inclusiv raportul său, urmau să fie transferate unei alte drone (fiindcă erau zeci de drone parcate lângă găvanul din Flux) și apoi trimise.

Ghreni luă notă de acest lucru și era pe punctul să continue să facă clic pentru confirmare, când observă două alte rapoarte de întârziere din pricina unor defecțiuni fizice. În timp ce-l citea pe al treilea, la

coadă se adăugă un al patrulea.

Ghreni își apelă asistentul:

– Ce se întâmplă cu dronele poștale? spuse el.

– Nu știu, domnule, fu răspunsul. Toată lumea se plânge de asta. Toată corespondența este retransmisă de la o dronă la alta și înapoi.

Înainte ca Ghreni să-i poată răspunde, tableta lui sună ca să-l anunțe că Sir Ontain Mount încerca să-l contacteze. Se deconectă de la apelul cu asistentul său fără să-i mai spună ceva și-l sună pe Mount.

– Se pare că avem o problemă, spuse Mount.

– Cu discuțiile legate de armistițiu? întrebă Ghreni.

– Nu, e altceva. Un cinciar pe nume *Fiindcă Așa Am Spus Eu* tocmai a dat raportul la Stația Imperială. Era pe punctul să intre în Flux.

– E vreo problemă cu nava?

– Nava nu are probleme. Găvanul din Flux însă da.

– Ce are?

– Nu este acolo, Lord Ghreni. A dispărut complet!

După mai multe ore și câteva ședințe semifrenetice, Ghreni se întoarse la spital la Contele de Claremont.

– O, ce bine că te-ai întors, spuse Claremont. Arătă spre pușcașii marini. Mi s-a spus că starea mea e bună acum și că mă vor elibera. Erau pe punctul de a mă preda autorităților locale, care presupun că sunt acum oamenii dumneavoastră. Probabil că voi merge la închisoare.

– Am nevoie de această încăpere, le spuse Ghreni tuturor celor care nu erau contele. Camera se goli.

Ghreni își îndreptă atenția din nou spre Claremont:

– Știai. Despre Flux.

Claremont încuviință:

– Era posibil să nu se fi prăbușit încă atunci când v-ați trimis

raportul, situație în care am fi avut o cu totul altă conversație. Pentru moment, cel puțin. Dar, dacă nu s-ar fi prăbușit azi, s-ar fi prăbușit mâine sau în ziua următoare. Într-o săptămână, cel mult. Și am fi avut această conversație atunci.

– Dacă Curentul Fluxului s-a prăbușit, atunci v-ați trimis fiul la moarte sigură.

– Nu. Am prevăzut că acest curent se va prăbuși începând cu găvanul de intrare. Găvanul de ieșire va mai fi deschis vreme de luni de zile. Nu că ar avea vreo importanță. Nimic altceva nu va mai putea intra în el, așa că din toate punctele de vedere, după ce curentul se va goli de toate navele care se află acum în el, va dispărea. Toți cei care se află acum la Capăt vor rămâne aici pentru totdeauna.

– Și cât de mut va dura acest lucru? Cât de lungă va fi „durata"?

– Vai, Lord Ghreni. Pentru *totdeauna*, desigur.

Ghreni nu răspunse nimic.

– Ar mai fi ceva, spuse Claremont.

– Ce e?

– Curentul de Flux dinspre Capăt este închis. Dar prevăd că cel de Flux *către* Capăt va mai rămâne deschis pentru câțiva ani buni. Arată și el deja unele semne de depreciere. Dar ar trebui să mai țină o vreme. Ar putea fi chiar ultimul curent de Flux din Interdependență care să se prăbușească în mod complet.

– Ce înseamnă acest lucru? întrebă Ghreni.

– Înseamnă că ar trebui să ne pregătim de vizitatori.

– Vizitatori?

– Da.

– Cât de mulți?

– Atâția câți vor ajunge vii aici, mă gândesc, spuse Claremont și apoi dădu din palme. Acum, Lord Ghreni, ascultă: ești un asasin și un

uzurpator și ai încercat să-i faci rău fiului meu. Într-o lume perfectă, ai fi deja mort sau ai putrezi într-o celulă de închisoare pentru ce ai făcut în ultimii câțiva ani. Niciuna dintre opțiuni nu m-ar deranja câtuși de puțin. Dar în acest moment, din păcate sau din fericire, ești Ducele de Capăt. Presupun că acum, că ești Duce, ai găsit o modalitate magică de a opri rebeliunea, așa e?

Ghreni încuviință.

– Ceea ce înseamnă că ai fost implicat activ în rebeliune într-un mod cât se poate de duplicitar, nu-i așa?

Ghreni încuviință, scuturându-se din tot corpul.

– Așa ziceam și eu. Oricum, acum am făcut pace și avem nevoie de această pace pentru ceea ce urmează, iar tu, din păcate, ești cel care va trebui s-o mențină. Ceea ce înseamnă că a scăpa de tine în acest moment ar produce mai multe probleme decât cele pe care le-ar rezolva. Aș putea încerca să port o discuție în contradictoriu pe acest subiect – presupun că aș putea să-l contactez pe Sir Ontain și să fac tărăboi. Dar acum, că știi despre prăbușirea curentului de Flux, știi că avem pe cap probleme mai importante decât rebeliunile și loviturile de stat. Așa că îți voi oferi sprijinul meu.

– Serios, făcu Ghreni, clipind. Cu tot respectul, domnule, cred că vă înșelați în privința celui care are nevoie de sprijin.

– Nu mă înșel. Ai de luat unele decizii care vor hotărî dacă umanitatea – partea de umanitate de aici și părțile care vor veni – va supraviețui sau nu prăbușirii. Ești ambițios și lacom, și faci cu siguranță parte dintr-un plan mai amplu al Casei tale pentru preluarea controlului asupra Interdependenței. Asta e bine.

– Bine?

– Ultima parte, da. E bine. Înseamnă că ambiția și lăcomia ta servesc unui scop mai important, și nu doar ție însuți. Înseamnă că poți fi altceva decât un sociopat lacom. Că s-ar putea ca, de fapt, să-ți *pese* de

Interdependență, de oamenii din ea și de ce li se întâmplă. Dacă îți pasă sau dacă cel puțin vei putea să înveți să-ți pese, atunci sunt gata să te ajut. Dacă nu, poți să le ceri pușcașilor marini de pe cealaltă parte a ușii să mă împuște acum. În acest moment mi-e totuna. Dar, dacă îmi *vei* folosi ajutorul – și ar trebui s-o faci –, am câteva condiții și câteva cerințe. Am nevoie de unele lucruri de la tine pentru ca să pot crede că ești mai mult decât un escroc superficial și egoist cum ai fost până acum. Trebuie să cred că ai putea, într-adevăr, să salvezi lumea.

Ghreni nu știu nici în ruptul capului ce să-i răspundă. Era, pur și simplu, ca și cum limba și creierul său – cele două avantaje pe care le avea – se răsuciseră și explodaseră.

Claremont îl privi pe Ghreni îndeaproape:

– Nu credeai că va merge așa, nu? Că vei fi duce? Că vei ajunge acolo unde ai plănuit?

Ghreni deschise gura să răspundă și scoase un croncănit. Își înghiți rușinat saliva și încercă din nou:

– Nu, spuse el.

– Ei bine, ce surpriză, Lord Ghreni! spuse Claremont. Și acum spune-mi: Cum va fi? Te vei folosi de mine sau nu?

PARTEA A TREIA

13

La mai puțin de zece minute după ce *Da, Domnule, Asta-i Iubita Mea* ieși din Flux și intră în sistemul Centrului și începu călătoria sa în spațiu real de treizeci și șapte ore până la Stația Imperială, o bombă explodă în districtul de distracții din orașul Chadwick, de la Centru. Bomba fusese plasată într-un restaurant și explodase exact după ora de vârf a prânzului, omorând zece oameni aflați în restaurant și doi oameni afară, pe stradă. Restaurantul fusese distrus complet.

Reacția fusese rapidă. Unitățile automatizate de stingere a incendiilor ieșiseră din ascunzătorile lor pentru a minimiza amenințarea; sistemele publice de condiționare a aerului trecuseră la modul de filtrare a particulelor, pentru a păstra aerul respirabil în mediul înconjurător. Ușile masive ale acelei secțiuni din Chadwick, atât de rar activate, se închiseseră până la pământ pentru a sigila etanș secțiunea, pentru a opri răspândirea oricărei conflagrații posibile, ale cărei efecte distructive puteau fi oribile în mediul acela subteran și închis. Tuburile transportoare de intrare și de ieșire din Chadwick fuseseră suspendate și, fizic, închise etanș. Până ce autoritățile locale și cele imperiale aveau să redeschidă tuburile, singurul mod de a intra sau de a ieși din Chadwick era pe la suprafață, prin vid. Dar chiar și

tunelurile de acces la suprafață erau închise și păzite de poliție.

Nu că ar mai fi avut vreo importanță:

– S-au uitat la filmările de pe camerele de securitate din ultima săptămână dinainte de explozia bombei, atât la restaurant, cât și pe străzile din jurul lui, spuse Gjiven Lobland, investigatorul imperial al scenei crimei, în fluxul video transmis la ședința Comitetului executiv de la palatul imperial, la trei ore după explozia bombei. Nu au găsit nimic. Niciun pachet lăsat acolo, nimic lăsat de vreun client, nicio activitate suspectă. I-am identificat pe toți clienții și pe angajații care au mâncat sau care lucrau acolo și le procesăm datele, începând cu cei care au cazier. Până acum toți sunt curați.

– Deci cum a ajuns bomba acolo? întrebă Upeska Ranatunga, reprezentant din partea Parlamentului.

– Asta cercetăm. Fragmentul de înregistrare video pe care îl avem arată că explozia a pornit din spatele restaurantului, în zona de depozitare. Legiștii noștri sunt acum acolo.

– Dacă a explodat în zona de depozitare, ar fi putut fi în ceva ce s-a livrat, spuse Arhiepiscopul Korbijn. În care caz ar putea fi ceva care stătea acolo de zile sau săptămâni întregi.

– Da, Înălțimea Voastră, încuviință Lobland. Anchetatorii caută în registrul de livrări. O vom găsi.

– Și-a revendicat cineva responsabilitatea? întrebă Cardenia.

– Nu, Majestatea Voastră. Nu încă. Monitorizăm comunicațiile de pe întreaga planetă. Atunci când vom ști, veți ști și dumneavoastră.

Cardenia încuviință și făcu semn să se întrerupă fluxul de informații.

– Cred că știu cine este, spuse o voce din capătul mesei.

Cardenia se uită într-acolo și o văzu pe Nadashe Nohamapetan, cea mai proaspătă membră a Comitetului Executiv. O înlocuise pe Samman Temamenan care, din păcate pentru Cardenia, murise…

Cardenia regreta moartea lui Temamenan din mai multe motive.

– O să-mi spui că sunt separatiștii de la Capăt, zise Cardenia.

– E a patra bombă din ultimele două luni la Centru, spuse Nadashe. Și de fiecare dată au, în esență, același mod de operare. Avem rapoarte despre activități similare și în trei alte sisteme, toate au început după ce știrile despre încoronarea dumneavoastră și despre atentatul care a însoțit-o au ajuns în acele sisteme.

– Pot fi imitatori, spuse Ranatunga. Iar pe teroriștii de la încoronare i-am prins.

– I-am *ucis* pe teroriștii de la încoronare, corectă Korbijn.

– Presupușii teroriști de la încoronare, adăugă Cardenia. Cei doi teroriști erau, într-adevăr, originari de la Capăt, dar altfel nu se știa mare lucru despre ei, cu excepția faptului că se detonaseră singuri cu o bombă mică exact înainte ca forțele imperiale să dărâme ușa apartamentului lor de la Centru unde fuseseră descoperiți că locuiau și unde s-au găsit probe fizice care-i legau de explozia bombei de la încoronare.

– Am omorât doi indivizi, spuse Nadashe. Nu știm dacă am scăpat de întreaga lor celulă sau rețea.

– Ce sugerați să facem, Lady Nadashe? întrebă Korbijn. Altceva decât ceea ce facem deja, având în vedere că deja facem destul de mult?

– Arhiepiscopule, sunt de acord că anchetatorii noștri locali și imperiali fac tot ce le stă în putință. Problema nu e aici. Este la Capăt. A sosit momentul ca Interdependența să pună piciorul în prag, să preia controlul planetei și să înăbușe rebeliunea de acolo.

– Așa cum ați spus mai înainte și cum i-ați pus și pe parlamentarii dumneavoastră să sugereze, spuse Ranatunga.

– Nu numai parlamentarii de pe Terhathum cred acest lucru, ministrule Ranatunga.

– Când am spus „parlamentarii dumneavoastră“, nu m-am referit doar la cei din sistemul unde locuiți dumneavoastră, Lady Nadashe. M-am referit și la cei din alte sisteme, pe care i-ați cumpărat pentru această cruciadă a dumneavoastră.

Lui Nadashe păru să-i sară mustarul:

– Mă simt ofensată de aluzia că membrii Casei de Nohamapetan ar acționa incorect sau chiar în mod diferit față de cum acționează orice altă casă sau breaslă când are un interes.

– Și care este interesul dumneavoastră, Lady Nadashe? întrebă Cardenia.

– Interesul *nostru* este evitarea posibilei subminări a comerțului și a vieții cetățenilor Interdependenței. Și este, de asemenea, în interesul nostru să ne asigurăm că aceia care-l atacă pe Împărax vor fi pedepsiți. Un Împărax care este perceput ca fiind slab sau vulnerabil invită la haos.

– Vreți să subjugăm un sistem ce aparține Interdependenței doar pentru imaginea noastră politică? întrebă Cardenia.

– Nu numai pentru imagine, spuse Nadashe. Și nu în primul rând pentru imagine. Dar dacă asta face bine *și* imaginii? Cu siguranță.

Cardenia se întoarse spre Ranatunga:

– În ce ape se scaldă acum Parlamentul în această privință?

Ranatunga se uită la Nadashe înainte să răspundă:

– Parlamentul a fost revoltat după primul atac în momentul încoronării, doamnă. Cred că a considerat morțile presupușilor atacatori o dezamăgire. După această nouă serie de atacuri, există o susținere considerabilă pentru un răspuns mai robust.

– Ce spun parlamentarii de la Capăt?

– Când am vorbit cu ei, mi-au spus că nu au primit nici informații și nici instrucțiuni de la ducele lor. Se îndoiesc că rebeliunea în curs are puterea de influență sau resursele necesare să atace restul

Interdependenței.

– Era și firesc să spună asta, interveni Nadashe.

– …sau vreun interes, continuă Ranatunga. Au fost nenumărate rebeliuni la Capăt și înainte. Este în natura locului, fiindcă Interdependența își trimite acolo oamenii cu probleme. Însă aceasta a reușit mereu să țină aceste rebeliuni sub control. Așa că sunt sceptici.

– Ceea ce nu e o consolare pentru familiile victimelor, spuse Nadashe.

– În ciuda scepticismului lor, dacă s-ar pune la vot o preluare imperială a planetei de la Capăt, ne putem aștepta să fie susținută. Mai ales acum, când atacurile par să escaladeze.

– Și breslele ar susține-o, spuse Nadashe.

– Dar ar distruge comerțul, remarcă Cardenia.

– Ar întrerupe *temporar* comerțul către Capăt. Ceea ce e preferabil atacurilor care întrerup pe termen nedefinit comerțul de-a lungul Interdependenței. Și apoi Capătul e Capătul. Nu este un generator semnificativ de venituri pentru veniturile majorității caselor și breslelor. Nu înseamnă decât 1% din veniturile brute ale Casei mele. Presupun că e la fel și pentru celelalte case.

Cardenia se întoarse spre Korbijn:

– Și ce zice Biserica?

– Biserica va fi îngrijorată în ce privește problemele umanitare, spuse Korbijn, așa cum suntem mereu la vreme de război. Dar nu uitați, doamnă, bomba de la încoronare nu a fost doar un atac îndreptat împotriva dumneavoastră. A fost un atac împotriva Bisericii și a catedralei noastre. Și, într-un sens mai amplu, Biserica se preocupă de siguranța fiecărui suflet din Interdependență. Dacă aceste explozii cu bombă au, într-adevăr, legătură cu rebeliunea de la Capăt, atunci trebuie să ne gândim să intervenim, pentru binele lor.

Pentru o clipă, Cardenia îl privi gânditoare pe Arhiepiscop:

– Vă mulțumesc.

– Ce credeți despre asta, Maiestate? întrebă Nadashe.

– Cred că, până nu știm în mod clar cine se află în spatele acestor atentate cu bombă și care sunt scopurile lor, nu ar trebui să acționăm la Capăt.

Cardenia o opri cu un gest al mâinii pe Nadashe, care deschisese gura să răspundă, apoi continuă:

– Noi nu suntem în dezacord cu evaluarea acestor fapte ca acte de terorism venite dinspre Capăt. Dar să ne angajăm într-un plan de acțiune de această magnitudine fără probe este o adevărată nebunie. Vom lăsa investigațiile să continue.

– S-ar putea ca Parlamentul să v-o ia înainte, doamnă, spuse Ranatunga. Mai ales dacă atacurile continuă.

– Va exista presiune și din partea breslelor, spuse Nadashe.

– Înțelegem graba lor, spuse Cardenia. Nava pentru trupe *Profețiile Rachelei* este staționată aici la Centru. Putem trimite zece mii de pușcași marini la Capăt imediat dacă este necesar. Dar Comitetul, sperăm, le va aduce aminte Parlamentului și breslelor că *noi* am fost ținta primului dintre aceste atacuri. Am *fost* primii care am pierdut oameni. Am fost primii care am suferit. Și suferim în continuare. Din toate aceste motive, recomandăm răbdare. Oamenii de la Capăt vor suferi, într-un fel sau altul, dacă îi privăm de independență. Trebuie să fim siguri.

– Da, doamnă, spuse Ranatunga.

Nadashe nu spuse nimic. Cardenia își înclină ușor capul spre toți, făcându-le semn să se retragă.

– Lady Nadashe, am dori să discutăm puțin între patru ochi, spuse Cardenia, în timp ce ceilalți membri ai Comitetului se împrăștiau.

– Desigur, doamnă, spuse Nadashe și rămase.

– Mi-a parvenit o scrisoare de protest în legătură cu numirea

dumneavoastră în cadrul Comitetului Executiv, spuse Cardenia, când rămaseră singure, renunțând pluralul imperial „noi“.

Pentru Nadashe acesta fu un semnal că discuția va fi neoficială și va rămâne secretă.

– Lăsați-mă să ghicesc, spuse Nadashe. Din partea Casei de Lagos.

– Casa de Lagos este unul dintre semnatari, dar nu e singurul.

– Care e problema?

– Sunt preocupați că cei din Casa de Nohamapetan au prea mult acces la mine, prin prezența dumneavoastră în Comitet, asocierea dumneavoastră anterioară cu Rennered și faptul că fratele dumneavoastră Amit încearcă din răsputeri să mă convingă să mă căsătoresc cu el.

Nadashe zâmbi subțire:

– Cu tot respectul, doamnă, „din răsputeri“ nu este expresia pe care aș folosi-o pentru această descriere. Sau poate, mai precis, Amit încearcă din răsputeri. Nu și dumneavoastră.

– I-am precizat lui Amit că voi fi în doliu pentru Naffa Dolg vreme de un an de zile.

– Da, așa este. Este o perioadă de doliu destul de lungă, doamnă.

– Mi-a fost ca o soră, Lady Nohamapetan. Iar perioada de doliu include și celelalte victime ale atentatului cu bombă de la încoronare. Să încerc să scurtez această perioadă acum ar fi o lipsă de respect pentru ei toți.

Al treilea motiv, care era acela că voia să tragă de timp înainte de a lua în considerare ideea de a-l lua de bărbat pe Amit Nohamapetan, rămase nespus, dar atât Cardenia, cât și Nadashe erau conștiente de el.

– Oricum, continuă Cardenia, impresia multora dintre case este că a dumneavoastră are, poate, prea multă influență.

– Le-aș reaminti că am fost numită prin vot de către bresle. Și, cum casele controlează breslele respective, înseamnă că eu sunt aleasa majorității caselor.

– Este adevărat. Scrisoarea îmi amintește totuși că, deși uzanța este ca Împăraxul să accepte aleșii Bisericii, ai breslelor și ai Parlamentului pentru Comitetul Executiv, Împăraxul poate refuza sau demite un membru dacă nu i se pare potrivit. Scrisoarea ne oferă, și asta e foarte util, mai multe exemple când s-a mai întâmplat astfel.

– Intenționați să mă demiteți, doamnă? întrebă Nadashe, iar Cardenia surprinse tensiunea reținută din glasul ei.

– Nu aș jigni breslele într-un asemenea mod fără motiv, spuse Cardenia. Dar acum, după ce mi s-a atras atenția, recunosc că această Casă de Nohamapetan face parte, în mod constant și evident, din viața mea, și *impresia* creată, cea a influenței necuvenite, este o problemă. Ar fi înțelept, pentru Casa dumneavoastră, să decidă ce anume preferă: un loc în Comitetul Executiv sau șansa de a avea un consort imperial din rândurile ei.

– Pot să vorbesc liber, doamnă? spuse Nadashe după o clipă.

– Te rog.

– Nu-mi oferiți prea multe opțiuni, nu-i așa? Dacă rămân în Comitetul Executiv, veți avea o scuză să refuzați cererea fratelui meu și veți avea în continuare opțiunea demiterii mele din Comitetul Executiv, dacă vă fac probleme. Dacă abandonez Comitetul, veți avea în continuare opțiunea să refuzați cererea fratelui meu, pe care, ca să fiu sinceră, nu cred că ați luat-o în mod serios în considerare și nici nu intenționați s-o faceți. Dacă doriți să scăpați de mine sau de fratele meu, atunci faceți-o. Este dreptul și privilegiul dumneavoastră ca Împărax. Dar nu folosiți toate aceste rahaturi drept scuză.

Cardenia zâmbi auzind-o și regretă o clipă că preferințele ei pentru partenerii sexuali și romantici se îndreptau spre sexul opus. Spre

deosebire de fratele ei, Nadashe nu era plictisitoare.

Și te-ar înfuleca de vie, îi spuse o parte din mintea ei. Și da, probabil așa era. Nadashe nu ar fi fost interesată să rămână o consoartă cuminte: ar fi dorit să conducă. Ceea ce, dacă Cardenia era complet sinceră cu ea însăși, nu ar fi fost neapărat un lucru rău. Cardenia nu dorise niciodată să fie Împărax. Tot ce-și dorise fusese să fie un soi de mecena a unei mici și drăguțe instituții filantropice pentru artiști sau așa ceva. Ideea de a avea o soție ambițioasă, care să fie fericită să se ocupe cu această muncă istovitoare de conducere a imperiului, își avea farmecul ei.

Atâta timp cât soția ta se conformează agendei tale, îi precizează din nou mintea ei. Ceea ce ar fi fost o problemă de primă importanță cu Nadashe Nohamapetan. Oricare ar fi fost planurile ei, acestea fuseseră făcute cu mult timp înainte ca ea să ajungă pe tron. Ăsta ar fi un element care o scotea din joc pe Nadashe. În plus, Cardenia nu era, de fapt, interesată să facă sex cu ea și asta era o problemă. Îndoliată sau nu, trecuse al naibii de mult timp de când nu mai făcuse sex.

Dar nici cu Amit nu vrei să faci sex, îi aminti mintea ei. Ceea ce era cât se poate de adevărat. Era de genul potrivit, dar avea personalitatea greșită și era atât de clar marioneta surorii lui, și o parte din mașinațiile ei, încât singurul lucru pe care putea să-l gândească atunci când se afla în prezența lui era *Când pot să plec?* Cardeniei îi mai era la fel de clar și că Amit o considera atrăgătoare sau, oricum, destul de atrăgătoare, ceea ce însemna cu siguranță că și-ar fi dorit să facă sex cu ea.

Dacă nu vrei să faci sex cu niciunul dintre ei, atunci ai putea, în fond, să te măriți cu cel care nu vrea să facă sex cu tine, concluzionă mintea ei. Era un punct de vedere excelent, doar că nu știa orientarea sexuală a lui Nadashe, dincolo de „ambițioasă“. Nadashe ar *vrea* să se căsătorească cu Cardenia, dacă ar exista această ofertă. Ar fi dorit și restul

lucrurilor pe care se presupune că le implică o căsătorie? Posibil. Dar nu asta era ce-și dorea Cardenia.

Nu că n-ar fi găsit cu cine să facă sex dacă avea chef, oricum. Fiindcă și asta era important. Căsătoriile politice erau cum erau, și Casa de Murn, care controla breasla muncii sexuale, avea o prezență fructuoasă pe Xi'an. Ar fi putut primi foarte ușor oricât de multe servicii putea suporta. Cu siguranță n-ar fi fost primul Împărax care făcuse așa ceva. Știa asta din Camera Memoriei, unde îi ceruse, prostește, copiei simulate a tatălui ei să-i spună despre căsătoria imperială, iar Attavio al VI-lea își dezvăluise întreaga amploare a propriei activități adulterine.

Asta o dezgustase pe Cardenia, nu neapărat sexul în sine, ci fiindcă ea, la fel ca cei mai mulți oameni, prefera să nu-și imagineze vreun părinte de-al ei făcând asta. Cardenia nu se opunea muncii sexuale sau obținerii de sex în acest fel, dacă persoana respectivă simțea nevoia și ăsta era cel mai simplu mod de a și-o satisface. Dar nu-și dorea ca acest lucru să fie *implicit* pentru ea. Sau să aibă iubiți care să facă treaba unui partener. Dacă era să se căsătorească, dorea un partener care să fie în miezul tuturor acestor lucruri. Da, considerați-o demodată.

Și pe urmă, dincolo de toate prostiile astea despre sex, era problema copiilor: s-ar fi putut rezolva în mod convențional cu Amit Nohamapetan sau tehnic cu Nadashe, dar întrebarea dacă-și dorea vreun copil cu oricare dintre ei rămânea fără răspuns. Nu-i păsa de Nohamapetani atât de mult. Era sigură că și-ar fi iubit orice copil al ei, dar îi era teamă că nu i-ar fi *plăcut*, în cazul în care personalitatea Nohamapetan ar fi fost cea predominantă.

Și nimic din toate acestea nu schimba faptul că, la urma urmelor, Cardenia nu dorea să se căsătorească nici cu Amit și nici cu Nadashe Nohamapetan, nu numai pentru că nu-l considera pe niciunul

atrăgător, ci fiindcă o irita însuși faptul că e forțată să încheie o căsătorie din rațiuni politice. O iritau Nohamapetanii pentru că insistau cu revendicarea dreptului lor dintr-un contract la care ea nu fusese parte. O irita Comitetul Executiv fiindcă le promova intențiile, în mod tacit și explicit. O iritau realitățile politice care făceau din căsătoria cu un Nohamapetan o mișcare prudentă pentru ca Împăraxul să-și poată păstra și să-și poată exercita puterea. O irita fratele ei pentru că murise și-o irita tatăl ei pentru că îi sugerase că nu e necesar să se mărite cu un Nohamapetan, în fond, și asta când fiecare persoană, facțiune și realitatea însăși îi sugerau cu tărie că trebuie s-o facă.

Viața mea e de rahat, își spuse Cardenia sieși. *Sunt Împăraxul întregii umanități și viața mea e de rahat.* Râse puțin de asta.

– Doamnă? spuse Nadashe, scoțând-o din reverie.

– Îmi cer scuze, spuse Cardenia. Mă gândeam la situația noastră dificilă.

– Pot oferi o sugestie? întrebă Nadashe.

– Puteți.

– Pentru Casa mea și pentru fratele meu, aș fi gata să eliberez locul meu din Comitet, dar *numai* dacă dumneavoastră ați fi de acord cu căsătoria. Așa că permiteți-mi să vă sugerez următoarele: cât sunteți în doliu, petreceți perioade semnificative de timp cu Amit. Nu numai în situații oficiale, dar și în situații unde amândoi ați putea fi cu adevărat cei care sunteți cu adevărat, unul în fața celuilalt, dacă ați fi împreună. Și unde ați putea învăța să-l vedeți ca pe un partener. Un consort. Un soț. La aniversarea încoronării dumneavoastră spuneți-i dacă-l acceptați. Și, dacă da, îmi voi da demisia din Comitetul Executiv. Însă, dacă nu, voi rămâne și cel puțin atât Casa mea, cât și Amit vor avea răspunsul. Dar aș avea nevoie de promisiunea dumneavoastră că nu veți încerca apoi să mă demiteți din Comitet. Vi se pare acceptabil?

Cardenia medită la asta:

– Cred că da, spuse ea.

– Bine, spuse Nadashe. În acest caz, am o invitație pentru dumneavoastră de la Amit. Șantierele dumneavoastră navale tocmai au terminat construcția ultimului decar al Casei de Nohamapetan, *Dacă Vrei Să Cânți, Cântă!* Vă invită la un tur privat al navei, împreună cu el.

– Când?

– Peste două zile.

– Și când a făcut fratele dumneavoastră această invitație?

– Ieri. V-ar fi trimis-o direct, dar fac parte din Comitet, și știa că mă voi întâlni cu dumneavoastră.

– Și ați anticipat că vom purta această conversație, Nadashe?

Nadashe zâmbi:

– Nu, doamnă. Nu mi-aș fi imaginat că și Casa de Lagos va convinge celelalte Case să încerce să mă înlăture, deși nu mă surprinde acest lucru, acum că l-am aflat. Sau că dumneavoastră și cu mine vom ajunge la o înțelegere din acest motiv. Nu, adevărul, doamnă, este că Amit chiar pare să vă *îndrăgească*. Așa că m-a rugat să intervin pentru el.

– Sunteți o soră bună.

– Sunt o soră adecvată, spuse Nadashe. Adică, *tot* vă vedeam azi, așa că nu m-am deranjat în mod special.

Pufniră amândouă în râs.

La scurt timp după aceea, Cardenia se întoarse în aripa ei privată cu Gell Deng:

– Aș vrea să mă ții la curent cu ultimele informații despre atacul cu bombă de azi, spuse ea. Și nu numai cu informațiile ce apar în fluxurile de știri.

– Sigur, doamnă, spuse Deng.

– Încă ceva... am fost de acord să fac turul noii nave cu Amit Nohamapetan peste două zile. Vă rog să-i contactați pe oamenii lui și faceți toate aranjamentele necesare. Va dura cam două ore, plus drumul dus și întors. În a doua jumătate a după-amiezii.

Deng ridică ușor din sprâncene auzind-o, dar nu spuse nimic în mod deschis despre asta. În schimb, răspunse:

– Garda Imperială va avea nevoie de planurile de execuție ale navei și o propunere de itinerar al turului.

– Nu cred că există un itinerar propus al turului. Se dorește a fi un tur neoficial.

– Garda Imperială va fi foarte nefericită în legătură cu acest aspect.

– Atunci spune-le celor de la Garda Imperială să-i informeze pe oamenii lui Nohamapetan că trebuie să existe un itinerar, dar nu-mi spune și *mie*, vreau să fie o surpriză pentru mine.

– Da, doamnă. Mi-ați mai cerut să vă spun dacă sunt vești despre Contele de Claremont de la Capăt.

– Da? În prima săptămână a domniei ei, Cardenia îi trimisese o scrisoare Contelui, informându-l despre moartea lui Attavio al VI-lea și cerându-i să-i trimită informațiile cele mai recente despre cercetările lui. Ar fi fost mult prea devreme pentru ca el să-i poată răspunde direct.

– Nu e vorba despre Contele de Claremont însuși, ci despre fiul său, Lord Marce Claremont. Tocmai a sosit pe un cinciar al Casei de Lagos și va ajunge la Stația Imperială în aproximativ treizeci de ore. Solicită o audiență la dumneavoastră.

– Fiul său?

– Da, doamnă.

– Suntem siguri de relația de rudenie?

– Nota a venit cu același cifru de siguranță pe care a folosit-o Contele de Claremont la toată corespondența sa. Este valabilă.

– I s-a întâmplat ceva Contelui?

– Cererea nu ne spune. Ați dori să-l programăm sau ar trebui să-l șuntez?

Biroul Împăraxului avea trei duzine de ofițeri de protocol care să se întâlnească cu oficialii de rang inferior, aparatcici și lachei. Dacă oricare dintre ei era destul de important ca să fie trimis mai sus, Deng trebuia să primească un raport și să decidă dacă să-i atragă atenția Împăraxului.

– Programează-l.

– Pot să-i dau cincisprezece minute înainte de turul dumneavoastră cu Amit Nohamapetan, indiferent la orice oră va avea loc acesta. Ar trebui să fie un interval de timp suficient pentru ca Lordul Claremont să debarce și să prindă o navetă spre Xi'an.

– Trimite pe cineva să-l întâmpine. Probabil că este prima lui călătorie în exteriorul Capătului. Nu vreau să se rătăcească.

– Da, doamnă.

– Mai am altceva de făcut azi?

– Doar câteva lucruri minore. Nimic din ce nu poate aștepta.

Cardenia încuviință:

– Atunci merg să vorbesc cu strămoșii mei pentru o vreme. Despre căsătoriile politice.

– Cred că știu totul despre ele, doamnă.

– Și eu cred asta, încuviință Cardenia și se îndreptă spre Camera Memoriei.

14

— Avem două probleme foarte reale, îi spuse Kiva Contesei Huma Lagos, mama ei și matriarha curentă a Casei de Lagos. Una fiind mai mare decât cealaltă.

– Să începem cu cea mai mică, sugeră Huma.

– Nenorociții de Nohamapetani.

Huma râse.

Se aflau amândouă în birourile lor de la Centru ale Casei de Lagos din Casa Breslelor, singura și cea mai mare clădire comercială de la Centru. Casa Breslei avea șapte sute de ani, cuprindea cele mai vechi și influente Case din Interdependență și avea în jur clădiri mai mici ale Caselor mai puțin importante, adunate ca niște petiționari. Apropierea sediului de la Centru al unei Case de Casa Breslelor denota, în mare, influența politică de care dispunea aceasta. Lagos deținea, în Casa Breslelor, trei etaje inferioare. Casa de Nohamapetan se afla mai sus cu câteva etaje, dar avea doar un nivel și jumătate din altul. Casa de Wu, Casa Imperială, avea douăsprezece etaje la vârf, inclusiv acoperișul, situat destul de sus încât puteai, practic, atinge cu mâna vârful domului de habitat care adăpostea Casa Breslelor.

Contesa Lagos nu stătea în mod obișnuit la Casa Breslelor. Conducea Casa din sistemul Casei de Lagos, Ikkoyi, și-l lăsase pe un

văr ca director la Centru și la Xi'an. Dar sosise la Centru cu o săptămână mai devreme pentru a participa la negocierile finale pentru un acord de licențiere încrucișată cu Casa de Jemisin. Contele Jemisin era programat să ajungă în două zile. Între timp, Kiva preferase să-i descrie problemele ei mamei sale, și nu Lordului Pretar, Directorul Principal de la Centru, pe care Kiva îl considerase mereu un individ plictisitor și servil.

– Ce probleme ai cu Nohamapetanii? întrebă Huma. În afară de cele obișnuite?

– Unu: Sunt sigură că Nohamapetanii ne-au sabotat produsul la Capăt prin introducerea unui virus și l-au făcut pe ducele de acolo să ne aplice embargoul și să ne pună poprire pe bani. Doi: Sunt la fel de sigură și că Ghreni Nohamapetan, Directorul lor de la Capăt, a fost acela care l-a convins pe Duce să pună poprire pe banii noștri, ca apoi să-i folosească în războiul lui civil de acum împotriva rebelilor. Trei: sunt aproape sigură că Nohamapetanii, și mai precis Ghreni Nohamapetan, sunt în spatele rebeliunii curente de la Capăt, dar nu am dovezi în acest sens. Patru și cel mai important: blestematul de Ghreni Nohamapetan a încercat să pună o bombă pe nava noastră și pe urmă a trimis niște nenorociți de *pirați* după noi.

Huma Lagos cântări în tăcere ceea ce-i spusese fiica ei. Apoi continuă:

– Doar din curiozitate, dacă asta este problema cea mai mică, care e cea mare?

– Completa prăbușire a Fluxului, sfârșitul Interdependenței și posibila extincție a rasei umane.

Auzind asta, Huma tresări:

– Când?

– În următorii câțiva ani.

– De unde ai informația asta?

– De la unul dintre pasagerii de pe *Da, Domnule*, care întâmplător este și un fizician al Fluxului.

– De ce ți-a spus asta?

– L-am futut până mi-a spus tot.

– Și-l crezi?

– Mda, îl cred. Nu pot spune că *înțeleg* toată chestia. Dar nu mă îndoiesc că cel puțin o parte din ce spune este adevărat. Suntem cu toții absolut terminați!

– Unde se află acest pasager acum?

– Se duce să-i vorbească Împăraxului despre asta.

– Hmm, spuse Huma și apoi tăcu, reflectând. Ei bine, există ceva ce am putea face în legătură cu rahatul ăsta de „sfârșit al Interdependenței" înainte să semnez tratatul nostru cu Casa de Jemisin peste două zile?

– Nu, de fapt nu.

Huma încuviință:

– Atunci să ne concentrăm asupra Nohamapetanilor pentru moment. Așa. Spune-mi tot.

Kiva îi povesti totul, de-a fir a păr, despre călătoria navei *Da, Domnule* la Capăt, cu voce tare și cu nenumărate comentarii de fond. La un moment dat fură întrerupte, atunci când Lordul Pretar își făcu apariția în încăpere. Contesa de Lagos îi făcu semn să iasă fără ca măcar să-l privească; acesta se retrase în grabă și se așeză în zona lui de așteptare. După o oră de așteptare, se ridică și se duse să-și ia niște cafea.

– Ai fi dispusă să te duci în fața Tribunalului de Doleanțe al Breslei și să depui mărturie că Ghreni Nohamapetan a ordonat să fie plantată o bombă la bordul *Da, Domnule* și s-a aflat în spatele atacului piraților? întrebă Huma, după ce Kiva termină.

– Sigur că da.

– Și crezi că cei din Casa de Nohamapetan sunt în spatele acestei afaceri? Iar Ghreni Nohamapetan *nu* a acționat în mod independent, urmărindu-și propriile scopuri, ci în baza ordinelor primite de la Casa sa?

– Îl cunosc pe Ghreni Nohamapetan, mamă. Am fost împreună de câteva ori când eram la universitate și el o vizita pe Nadashe. Nu e cel mai ambițios din familie. Nu știu care e poziția oficială a Casei de Nohamapetan referitor la rahatul de care se ocupă la Capăt, dar știu că el nu este creierul acestei operațiuni.

– Atunci vorbești despre Nadashe.

Kiva încuviință:

– Ea este cea cu care am fost, de fapt, colegă la universitate.

– Ești prietenă cu ea?

– „Prietenă“ e prea mult zis. M-a tolerat când mi-o trăgeam cu frate-su, și în rest am căzut oarecum de acord că ar fi cel mai bine pentru toată lumea să nu ne amestecăm niciuna în ciorba celeilalte. Dar o respect. E al dracu' de deșteaptă și, dacă te-ar împinge într-un puț, ar face așa încât să pară că tu ai sărit în el. Dacă se face ceva, atunci ea e aia care face lucrul ăla.

După încă o pauză, Huma spuse:

– Știi că în ultimele câteva luni, rebelii de la Capăt au pus bombe în mai multe locuri, aici și în alte sisteme, nu?

– Nu. De unde să știu asta? Am fost plecată mai mult de doi ani, mamă.

– Au început, sau așa se presupune, cu atentatul cu bombă de la ceremonia de încoronare a noului Împărax. I-au omorât lui Grayland cea mai bună prietenă și erau s-o omoare și pe ea. Și de atunci, de fiecare dată când are loc un nou atac, Nadashe se agită, cerând o reacție militară de la bresle și în Parlament. Și funcționează. Au acum

o navă purtătoare de trupe gata să plece prin curentul Fluxului până la Capăt. Așteaptă doar o scuză s-o trimită.

– Da, se potrivește, spuse Kiva. Dacă vrea ca nava să fie trimisă, înseamnă că are un plan pentru când va ajunge acolo.

– Dacă se duc, se presupune că trebuie să-l sprijine pe Duce; or, tu ai spus că, după tine, Ghreni Nohamapetan îi sprijină în secret pe rebeli.

– Mda. Și? Ori are un plan să facă acea forță militară suplimentară să lucreze pentru el, ori se petrece ceva care ne scapă. Sau ambele. Probabil ambele. Bătu din palme:

– Păi, hai să mergem și să aflăm, nu? Ieși din birou și se îndreptă spre liftul colectiv. Kiva se ridică și o urmă.

Peste două minute se aflau amândouă în holul Casei de Nohamapetan:

– Trebuie să-l văd pe Amit Nohamapetan, spuse Huma angajatei de la recepție.

– Aveți programată o întâlnire? întrebă angajata. Kiva zâmbi, auzind-o, și imediat îi fu milă de ea.

– Sunt Contesa Huma Lagos, draga mea, nu am nevoie de nicio programare.

– Îmi pare rău, dar, dacă nu aveți programa…

– Copilă, vreau să-ți atrag atenția foarte limpede în legătură cu ceva. Arătă spre ușa de sticlă, care avea probabil o cheie magnetică și care despărțea zona de recepție de restul etajului: Voi intra pe ușa aceea și, după ce am intrat, o să mă duc la biroul lui Amit Nohamapetan și voi încerca și ușa aceea. Dacă nu mi se deschid ușile, fac două lucruri. Unu: depun o plângere la Tribunalul de Doleanțe al Breslelor împotriva Casei de Nohamapetan pentru obstrucționarea anchetei, ceea ce poate nu știi, dar este o acuzație extrem de gravă și Casa de Nohamapetan va trebui să plătească sute de mii de mărci pentru apărare. Și apoi vor pierde, iar în acel moment niște milioane de mărci

vor curge din conturile lor în ale mele și tu vei fi concediată pentru că ai cauzat o dispută între Case, care ar fi fost atât de ușor de evitat. Doi: Te voi da în judecată și pe *tine*, și voi anunța Casa de Nohamapetan că voi renunța la procesul împotriva lor dacă te dau afară pe tine. Și pe urmă, amândouă Casele noastre vor hotărî că nu vei mai lucra pe un post similar niciodată și că tot restul vieții tale nu vei mai primi decât salariul minim pe Interdependență sau, dacă primești mai mult, orice vei câștiga peste această sumă îmi va reveni și-mi va fi trimis mie. Și voi cheltui banii ăștia pe șampanie ca să închin în cinstea nefericirii tale. Ne-am înțeles *perfect*?

Recepționera rămase cu gura căscată și apoi apăsă pe buton, deschizând ușa:

– Mulțumesc, spuse Huma și intră. Kiva o urmă.

Biroul lui Amit se afla în colțul îndepărtat al etajului, era mare, cu piese de mobilă impecabilă și cu ferestre mari care dădeau spre districtul comercial al Hubfall-ului. El și alți doi stăteau așezați în două fotolii delicios de confortabile la o masă și cu toții părură surprinși când își făcură apariția Huma și Kiva în mijlocul lor.

Huma arătă spre cei doi care nu erau Amit:

– Tu și tu, ieșiți dracului afară chiar acum! spuse ea.

Se întoarseră spre Amit care încuviință. Se duseră dracului afară. Huma și Kiva se așezară în fotoliile rămase libere.

Amit se uită la ele și apoi se aplecă peste masă și ridică o tabletă care-i semnaliza un mesaj de alertă. Îl citi:

– Aparent mi-ați amenințat recepționera, Contesă Lagos, spuse el. În plus, nu așa funcționează o acuzație de obstrucționare a anchetei, și o știți prea bine.

Aruncă tableta înapoi pe masă și începu să-și cântărească din priviri musafirele.

– Acum: cărui fapt îi datorez plăcerea neașteptată, ca să fiu sincer, a

prezenței dumneavoastră? întrebă el.

– Unu: familia voastră a sabotat produsul nostru la Capăt, spuse Huma.

– Nu știu nimic despre acest lucru, spuse Amit.

– Ei bine, eu știu. Și avocații noștri vor vorbi cu avocații voștri despre aceasta. Doi: familia voastră a intervenit, sabotând posibilitatea fiicei mele de a-și face afacerile de la Capăt, influențându-l pe ducele de acolo, ca să le pună ilegal poprire pe venituri și să le folosească în scopuri proprii.

Amit o privi pe Kiva:

– A, Lady Kiva. Mi se păruse că te recunosc. Cred că erai prietenă și cu sora, și cu fratele meu odinioară.

– „Prietenă" nu e tocmai cuvântul potrivit, spuse Kiva.

– Poate că nu, spuse Amit amabil și apoi își îndreptă atenția înapoi spre Huma. Interferența în comerț este o acuzație gravă, doamnă, așa că presupun că avocații noștri vor discuta și acest lucru. Nu mai e cazul să vă amintesc că Tribunalul Doleanțelor este foarte sensibil la încercările de a fi folosit de către o casă pentru intimidarea alteia. Așa că, dacă ne dați în judecată și pierdeți, Casa de Nohamapetan va cere despăgubiri pentru onorariile avocaților și despăgubiri triple. Iar avocații noștri sunt foarte buni și foarte scumpi.

– Nu vom pierde. Vom face acuzații și împotriva fratelui dumneavoastră Ghreni, pentru tentativă de omor și tentativă de răpire, acuzații de conspirație pentru ambele, de sabotare a unei nave a breslei, de piraterie și de șantaj.

– Cum? spuse Amit, mai puțin binedispus.

– Rahatul ăla mic a pus o bombă pe nava mea și i-a trimis pe pirați după unul dintre pasagerii de pe navă, spuse Kiva.

– Și da, Amit, avem toate probele de care avem nevoie ca să dovedim acuzațiile, spuse Huma. O avem pe Kiva, avem victima

tentativei de răpire și de omor și avem și echipajul de pe nava *Da, Domnule*, și toți dorim să depunem mărturie. Plus înregistrările de securitate ale tentativei de omor și confesiunea asasinului plătit, și înregistrările comunicațiilor dintre *Da, Domnule* și nava piraților, adăugă Kiva, în mod util.

Huma încuviință:

– Ar mai fi o mică problemă, și anume că Ghreni se află la un an și jumătate distanță, așa că va fi greu să fie rechemat pentru a fi citat la proces. Dar, cu probele pe care le avem, cred că putem convinge și breasla, și Parlamentul să emită o ordonanță de privare a drepturilor civile. [6]

– Și, pentru că nenorocitul ăsta era și reprezentantul autorizat al Casei de Nohamapetan la Capăt, ne vom asigura că ordonanța se va referi la Casa voastră, spuse Kiva.

Începuse să brodeze pe fraza rostită de mama sa, dar era destul de sigură că știa ce avea de gând mama ei și acum o luase valul. Așa că, la naiba, de ce nu?!

– Pot să vă garantez că cei din Casa de Nohamapetan nu sunt implicați în niciun plan de distrugere a navelor dumneavoastră, spuse Amit.

– Nici măcar să nu încerci să mă iei așa, Lord Amit, spuse Huma. Știm cu toții că fratele tău nu are așa de multă inițiativă. Și nici dumneata, dacă veni vorba. Orice face Ghreni face în baza unor instrucțiuni. Și, dacă acestea nu vin de la Casa de Nohamapetan, atunci vin de la cineva *din* Casa de Nohamapetan, ceea ce, din punctul nostru de vedere, este același lucru. Nu ne deranjează deloc să cerem tribunalelor breslei și Interdependenței să extindă raza acuzării de conspirație și să vă investigheze pe tine și pe sora ta și, în fond, pe toți cei din blestemata asta de Casă de Nohamapetan.

– Asta s-ar putea dovedi mai greu decât vă închipuiți, spuse Amit.

Huma pufni:

– Simplul fapt că încerci să obții mâna Împăraxului nu înseamnă că tu sau Casa ta sunteți imuni la justiție, Lord Amit. Cum mai merg lucrurile, apropo? Se zvonește că rezistă în mod eroic farmecelor tale. Poate că se va simți chiar *ușurată* când va afla că tu și întreaga ta familie nenorocită sunteți cercetați penal.

– Victima tentativei de asasinat este fiul unui foarte bun prieten de-al tatălui ei, fostul Împărax, interveni și Kiva.

– Ei bine, este un motiv în plus să nu vrea să fie văzută în apropierea figurii tale ticăloase, îi spuse Huma lui Amit.

– De fapt, chiar mă întâlnesc cu ea azi, mai târziu, spuse Amit, doar puțin iritat. Face turul noului nostru decar cu mine.

– Ah, ce adorabil! remarcă Huma și bătu din palme. Poate că voi trimite la ea pe cineva dintre oamenii mei de la Xi'an cu un rezumat al plângerii noastre. Știi doar ca să aveți ce discuta, ca doi porumbei, în timpul turului de pe noua ta jucărie.

Kiva o privea acum fascinată de admirație pe mama ei. Huma Lagos fusese dintotdeauna cineva cu care era bine să nu te pui și Kiva își urmărise mama ani de-a rândul argumentând și negociind, așa că se inspirase din ambele ei daruri. Dar a simțit mereu o plăcere s-o urmărească cum îi face praf cu pricepere și aroganță pe nemernicii ca Amit Nohamapetan, ca apoi să-i apuce și să-i strângă de... (Sau să le-o răsucească, după caz.) Era drăguț să poți să-ți admiri părintele, chiar și acum, ca femeie adultă, și să te gândești: *Asta e ce vreau să fiu când o să fiu mare, la naiba!*

Amit oftă, își duse mâna la față și se frecă:

– Bine, Contesă Lagos. Ce doriți?

– Vai, Lord Amit, ce vreți să spuneți?

– Adică, dacă ați fi dorit cu adevărat să ne dați în judecată la Tribunalul Doleanțelor sau la Tribunalele Interdependenței, ați fi

făcut-o pur și simplu și ne-ați fi luat prin surprindere. Faptul că vă aflați în biroul meu înseamnă că doriți să rezolvați această problemă într-un alt fel. Perfect. Spuneți-mi ce doriți.

– Vreau să tund Casa de Nohamapetan.

– Nici măcar nu înțeleg ce înseamnă asta, spuse Amit.

– Înseamnă că vreau trei lucruri de la dumneata și toate trei o să doară.

– Și care sunt ele?

– Mai întâi, v-ați băgat în afacerile noastre. Putem să ne luptăm pentru ele la tribunal, dar nu o să vă placă ce va ieși.

Huma se întoarse spre Kiva:

– Ce venit speram să obținem din această călătorie?

– O sută de milioane de mărci, spuse Kiva.

– Deci vreți o sută de milioane de mărci de la noi, spuse Amit.

– Vreau două sute de milioane de mărci.

– E ridicol.

– V-ați bătut joc de produsul nostru, zise Huma. Și dacă era doar asta, și ar fi fost destul de rău. Dar v-ați bătut joc și de reputația noastră! Acesta este costul pentru că v-ați bătut joc de reputația noastră. Deci: două sute de milioane de mărci, în conturile noastre în trei zile.

Amit privea de parcă ar fi vrut să mai spună ceva, dar pe urmă se răzgândi:

– Și în al doilea rând? o îmboldi el.

– Știi probabil că am semnat o scrisoare în care protestam cu privire la locul surorii tale în componența Comitetului Executiv, spuse Huma.

– Da, mi-a spus ceva despre asta.

– Atunci nu vei fi surprins că dorim să-și dea demisia din Comitetul Executiv.

– Pentru a fi înlocuită de un Lagos, bineînțeles.

Huma scutură din cap:

– Nu. Dar, sincer? Oricine ar fi mai bun decât sora ta.

– O să-i transmit ce ați spus despre ea.

– Te rog. În al treilea rând, îi vei spune Împăraxului Grayland că te-ai răzgândit cu privire la căsătorie.

– Ei, haide, protestă Amit. Deja ați cerut capul surorii mele. Lăsați-mi-l măcar pe al meu!

– Aceasta nu este o negociere, spuseră Huma și Kiva simultan, apoi se priviră, rânjind, una pe cealaltă.

Huma își îndreptă iar atenția spre Amit:

– Hai să nu ne prefacem că, după ce vei deveni consort, nu vei rămâne în continuare marioneta surorii tale.

– Da, asta era, spuse Amit sarcastic. Eu nu am o voință proprie.

– Nu, nu ai, încuviință Huma, fără nicio umbră de sarcasm. Poți să vezi un terapeut în legătură cu asta, dacă vrei. Dar între timp trebuie să renunți să te căsătorești și să intri în familia imperială.

– Și dacă Grayland e cea care vrea să se mărite cu mine?

Huma râse:

– Vai, bietul de tine! Pur și simplu nu.

Amit păru că se posomorăște puțin:

– Și noi ce primim contra îndeplinirii acestor cerințe?

– Nimic, spuse Huma. Adică, nu mai spunem nimic din ce ați făcut la Capăt. Și nu spunem nimic despre ce ați *plănuit* pentru Capăt.

– Chiar așa? spuse Amit, iar Kiva simți cum i se urcă sângele la cap.

Dacă avusese orice fărâmă de îndoială că Nohamapetanii erau puși pe rele acolo la Capăt, acea fărâmă se risipise în acea clipă. Simți o mână pe mâna ei și înțelese că mama ei o avertiza să-și reprime ieșirea nervoasă pe care era gata s-o aibă. Se abținu.

– Chiar așa, spuse Huma.

– Și ce asigurare avem?

– Vrei o nenorocire de contract scris, Amit? Chiar ești așa de cretin? Trebuie să înțelegi ceva acum. Nu mai ai niciun as în mânecă, în chestia asta. Mulțumită neglijenței îngrozitoare a fratelui tău, dispunem de mai multe probe decât e necesar ca să vă îngropăm pe tine, pe sora ta și pe toată Casa voastră blestemată. În cel mai bun caz, îți vei petrece următorii zece ani cu procese și anchete. În cel mai rău, vei ajunge în închisoare și Casa ta își va vedea cum îi este scos la mezat monopolul. Dar oricum ar sta lucrurile, va fi rău pentru afacerile voastre, Amit. Iar sora ta își va pierde locul din Comitet și nu te vei mai căsători oricum cu Împăraxul. În felul ăsta singura pierdere vor fi banii și veți mai primi și un pumn drept în egoul vostru umflat. Dar le veți supraviețui amândurora, sunt sigură.

Amit medită la toate acestea:

– O să vă răspund mâine.

– Sau poți să ne răspunzi chiar acum, spuse Huma.

– Contesă Lagos, vă rog, spuse Amit. Așa cum în modul cel mai umilitor posibil mi-ați precizat de mai multe ori în cursul acestei conversații, nu pot lua această hotărâre de unul singur. Și tot am întâlnirea cu Împăraxul pe agendă astăzi. Nu pot s-o amân, pur și simplu.

– Atunci uite cum facem. În exact douăzeci și patru de ore și un minut începând de acum, dacă n-am auzit nimic de la tine, voi trimite o declarație pe proprie răspundere Comitetului Executiv și Împăraxului însuși. Și o să vă las pe tine și pe sora ta să vă descurcați în continuare. E bine așa?

– Bine e mult spus, Contesă.

– Trebuia să vă gândiți de două ori înainte să porniți toată mizeria asta, Lord Amit, spuse Huma Lagos, ridicându-se în picioare.

Kiva se ridică la rândul ei.

– Și înainte să hotărâți să târâți și Casa noastră în ea, continuă Huma.

Apoi ieși fără să-și mai ia rămas-bun. Kiva o urmă. Ultima ei imagine cu Amit Nohamapetan fuse cum acesta se întinde după tabletă și tastează nervos un cod de apel.

– Te iubesc la nebunie, îi spuse Kiva mamei ei, în timp ce treceau prin fața recepționerei pe drumul de ieșire. Femeia nu se uită la ele în timp ce treceau prin fața ei.

– Mm-hmm, făcu Huma în timp ce așteptau liftul.

– Crezi că Nadashe va fi de acord? spuse Kiva, atunci când fuseră singure în lift.

– Nu are nicio importanță, spuse Huma.

– Două sute de milioane par să fie o sumă importantă.

– Scopul discuției nu a fost să-i șantajăm pe Nohamapetani. Acesta a fost doar un avantaj marginal. Ideea a fost să aflăm ce au în cap și să le zădărnicim planurile. Acuma știm ce coc. Vor să preia planeta de la Capăt.

– Așa este, spuse Kiva, dar de ce?

Liftul se deschise:

– Fiindcă ei știu ceva ce își închipuie că restul lumii nu știe, spuse Huma, ieșind din lift.

Kiva reflectă la asta în timp ce mergeau:

– Crezi că ei știu despre... îi spuse ea mamei sale. Despre ce se întâmplă cu Fluxul?

– Ei știu sau cred că știu și altceva la fel de important, spuse Huma. Își asumă riscuri mari ca să se poziționeze la naiba-n praznic al spațiului și cred că sunt gata să renunțe la multe ca să nu facă valuri.

– Deci chiar *crezi* că o să ne dea banii?

Huma încuviință. Ajunseră la ușa biroului Lordului Pretar. În timp ce intrau, Pretar se ridică să-i întâmpine.

– Ieși, spuse Huma. Pretar își înghiți urările de bun-venit și mărșălui spre ieșire. Kiva închise ușa:

– Banii sunt încă o confirmare, continuă ea, privind-o pe fiica ei.

– Dar dacă nu ne dau banii?

– Atunci cred că noi două nu va mai trebui să pășim nicăieri unde se află o linie directă de vizibilitate între noi și un acoperiș înalt. Dar oricum ar fi, tocmai le-am pus planurile și programul în pericol. Va fi interesant de văzut ce vor face în următoarele zile.

Huma se așează la biroul lui Pretar.

– Prietenul ăsta al tău, continuă ea. Fizicianul Fluxului…

– Marce Claremont, spuse Kiva.

– Mai sunteți în relații suficient de civilizate?

– Da, se poate spune și așa, zise Kiva, gândindu-se retrospectiv la ultima lor sesiune de amor și zâmbi.

– Vreau să mă întâlnesc cu el. Știu că *tu* îl crezi, dar am nevoie să-l cred și eu. Și, dacă-l cred, trebuie să știu cât timp mai avem până se duce totul dracului. Apoi trebuie să aflăm exact cum profită Nohamapetanii din asta... și cum ne distrug de tot pe noi, ceilalți. Vreau să știu înaintea tuturor.

Kiva scutură dn cap:

– Se întâlnește cu Împăraxul azi, spuse ea. Nu cred că va păstra totul numai pentru ea.

– Nu contează dacă le spune tuturor, zise Huma. Chestia e dacă va fi crezută.

– Bine, dar ăsta e adevărul.

– Oh, draga mea fiică, spuse Huma zâmbind. Nu-mi spune că nu știi cât de puțin contează asta de fapt.

15

Înainte de a ajunge la Centru, Marce Claremont nu realizase cât de țărănoi era.

Era una să știe teoretic că Centrul, care includea și planeta cu același nume, Centrul, cu imensa lui Stație Imperială, cu la fel de imensul său habitat autonom al Xi'anului și zecile de alte habitate asociate, era cea mai populată și cea mai avansată națiune umană din Interdependență. Și cu totul altceva era să debarce de pe nava *Da, Domnule* la Stația Imperială a Centrului, care era de câteva ori mai mare decât Stația de la Capăt și să se cufunde în forfota și agitația creată de mulțimea de oameni care soseau și plecau ducându-se fiecare în treaba lui – și să știe că planeta de dedesubt avea pe ea și mai mulți oameni, în habitate și mai aglomerate, înghesuindu-se unii în alții în domuri subterane sau în cilindri rotativi cu design tehnologic avansat, lungi de kilometri întregi, și care-și trăiau viețile ignorând complet sau pur și simplu neinteresându-i cât de aproape erau de vid sau de roca rece ori de radiația mistuitoare care-i putea ucide în câteva minute.

Acești oameni sunt sonați, se gândi Marce și-și rânji sieși. Ți se tăia respirația când te gândeai la situațiile în care se bagă oamenii, și tot reușesc să prospere. În Interdependență, cu interconectivitatea ei

religioasă și cu etosul ei social combinate cu economia monopolistă, centrată pe bresle, reușiseră să creeze probabil metoda cea mai ridicolă, în complexitatea ei, de a se asigura de supraviețuirea speciei pe care ar fi putut-o născoci. Iar faptul că întregul mecanism se sprijinea pe un sistem oficial de caste ale nobililor interconectat cu clasa negustorilor și, sub ei, cu cea a muncitorilor obișnuiți complica procedurile și mai mult.

Și totuși funcționa. Funcționa fiindcă, la nivelul societății, suficient de mulți oameni doreau, aparent, să funcționeze și fiindcă, în miezul ei, miliarde de oameni ce trăiau în habitate fragile, predispuse la defecțiuni mecanice și ecologice și la degradare, și cu resurse naturale limitate, se descurcau mult mai bine, bazându-se unii pe alții decât încercând să se descurce singuri. Chiar și fără Interdependență, să fie interdependentă fusese cel mai bun mod de supraviețuire al umanității.

Doar că acum va trebui să găsim cu toții un mod nou de a supraviețui, își spuse Marce. Privi în sus și-n jur la Stația Imperială a Centrului, cu toți oamenii care se mișcau prin ea, și-și aminti că în mai puțin de un deceniu toți vor fi probabil morți sau muribunzi, inclusiv el însuși.

– Lord Marce?

Marce privi în jurul lui și văzu un tânăr îmbrăcat în livreaua imperială verde-închis, care-l privea la rândul lui și avea în mână semnul pe care scria: „Lord Marce Claremont“.

– Da, eu sunt, spuse Marce.

– Vă voi conduce pe Xi'an, spuse tânărul privind în jur. Aveți bagaje? Înțeleg că ați coborât de la bordul unui cinciar al familiei Lagos. Aveți lucruri personale?

– Bagajul meu a fost trimis la hotelul Moreland, aflat aici pe Stație.

– Excelentă alegere, domnule.

– Vă mulțumesc.

Moreland îi fusese recomandat de Kiva care adăugase „dacă ți-l poți permite“. Marce, care era acum în posesia celor optzeci de milioane de mărci în criptul său de date, admisese că probabil avea să se descurce.

Tânărul îi făcu semn cu mâna:

– Pe aici, domnule.

Marce îl urmă pe tânărul al cărui nume era Verson Sohne spre o zonă din stația imperială folosită ca terminal pentru călătoria spre Xi'an. I se verifică documentele, i se verifică din nou, îi scanară corpul de două ori și fu întrebat care e scopul venirii lui la Xi'an, tot de două ori, de către doi anchetatori diferiți. De fiecare dată Marce le atrase atenția că are o întâlnire cu Împăraxul și le arătă tableta cu anunțul despre întâlnirea oficială programată cu codul hash de securitate înscris. Nu-l întrebară despre ce anume era întâlnirea, lucru pentru care Marce le fu recunoscător. Presupunea că, dacă le-ar fi răspuns „despre sfârșitul Interdependenței și posibila extincție a rasei umane“, asta le-ar fi putut ridica semne de întrebare.

Verson își ceru scuze pentru măsurile de securitate:

– S-au intensificat de când rebelii aceia oribili de la Capăt au pus bomba de la încoronare, spuse el și apoi tăcu brusc, dându-și seama că, de fapt, oaspetele său venea de la Capăt. N-am vrut să insinuez nimic despre dumneavoastră, domnule, spuse el, după o clipă.

Marce zâmbi, auzindu-l. Aflase doar de câteva ore despre moartea lui Attavio al VI-lea, despre succesiunea fiicei sale Cardenia, acum devenită Grayland al II-lea –, și despre încercarea de asasinat din ziua încoronării sale. El, unul, se îndoia că ar fi putut fi implicat cineva de la Capăt:

– Nu-i nimic, îi spuse el lui Verson, care păru vizibil ușurat.

Călătoria cu naveta de la Stația Imperială până la Xi'an se petrecu fără probleme, dar Marce o urmări pe tabletă oricum, privind la suprafața Centrului, în timp ce naveta parcurgea traseul de ieșire din

Stația Imperială spre ecuatorul planetei, acolo unde plutea la zece grade nord orașul Xi'an. Marce urmărea cum Xi'an creștea și se vedea din ce în ce mai clar pe tableta lui, și începu să distingă torentul de picățele care reprezentau traficul de la habitat și către acesta. Mai departe și mai jos de linia despărțitoare a Centrului erau alte habitate mai mici, care serveau ca locuințe pentru muncitorii care construiseră astronavele de la docurile plutitoare din apropiere. Marce nu văzu niciunul dintre ele pe tableta sa.

Naveta ateriză, iar Marce și Verson își făcură drum prin trenul care traversa întregul Xi'an și Marce fu din nou fascinat de priveliște, văzând cum defila peisajul, deasupra și în jurul lui, pe măsură ce suprafața interioară a stației cilindrice șerpuia în jur și se întâlnea cu trenul pe partea cealaltă.

– Sunteți prima oară pe Xi'an, domnule? întrebă Verson.

– Prima oară pe un habitat ca acesta, răspunse Marce. Am trăit toată viața la Capăt. Pe suprafața unei planete. Nu seamănă deloc cu ce e aici.

– Cum este acolo, domnule?

– Plat. Marce continua să se uite la pământul care se ridica înspre el. Chiar și dealurile noastre sunt plate prin comparație cu acestea. Nu-mi dau seama cum poate privi în sus cineva de aici fără să se întrebe de ce nu cade până tocmai pe partea cealaltă a stației.

– Ei bine, pentru că Xi'an se rotește, începu Verson.

Marce râse, auzindu-l:

– Înțeleg partea fizică din toate acestea. Dar e o diferență între a cunoaște ceva din punct de vedere intelectual și porțiunea animală a creierului, care-ți spune să te ții bine de ceva. Ai crescut pe un habitat ca acesta?

Verson încuviință, zâmbind politicos:

– Sunt din Ancona. E o națiune asociată de aici, din sistemul Centru.

– Aha. Deci ești obișnuit cu toate acestea, spuse Marce, privind afară pe geam. Eu… nu sunt.

– Credeți că vă veți obișnui vreodată, domnule?

– Sper că da, spuse Marce. Și, într-un anume fel, sper și că n-o să mă obișnuiesc.

Ieșiră din tren la stația palatului. Verson îl conduse pe Marce pe o platformă pentru oamenii care aveau diverse treburi la palatul imperial. Fiindcă Marce avea aranjată deja o întâlnire cu Împăraxul, Verson îl conduse în fața rândului, enervându-i pe toți cei care așteptau. Marce se scuză, în timp ce Verson îi arăta pe unde s-o ia mai departe. Își prezentă la verificare actele din nou, fu scanat din nou și chestionat scurt și apoi trecură, iar Verson îl pasă pe Marce unei tinere, Obelees Atek, care chiar era angajată la Palat. Aceasta îi dădu lui Marce un ecuson de pus pe cămașă și apoi începu să meargă, invitându-l pe Marce s-o urmeze. Acesta își luă rămas-bun de la Verson și se îndreptă spre Obelees.

Peste zece minte Marce ajunsese în anticamera cabinetului Împăraxului Grayland al II-lea, după ce trecuse prin câteva zone publice care afișau mai multă opulență decât văzuse Marce în toată viața lui. Până în acel moment considerase palatul ducal de la Capăt un etalon al opulenței insuportabile, dar Palatul Imperial îl făcea să pară doar un holișor al unui arivist, și făcea ca propria lui casă, pe drept considerată un conac, să-i pară o colibă. Palatul Imperial era doldora de accesorii vechi de mii de ani, o mărturie a egoismului unei familii și a sistemului politic care o susținea. Anticamera era și ea plină de comori aranjate elegant și conținea și statuia Profetei Împărax Rachela I, realizată de sculptorul Meis Fujimoro. Era celebră în toată Interdependența și avea probabil o valoare care depășea veniturile unor întregi habitate umane.

Marce privi în jur și se întrebă cum va reacționa un Împărax, cineva

implicat atât de intim în conservarea unui sistem ca Interdependența, la știrile pe care trebuia să i le dea.

Și tu ești un lord, îi aminti creierul său lui Marce. *Ți s-a conferit un titlu. Și totuși iată-te aici.*

Da, dar eu nu sunt Împăraxul. Eu beneficiez de sistem. Ea este *sistemul.*

Un Împărax l-a trimis pe tatăl tău la Capăt ca să studieze toate acestea.

Împăraxul acela e mort.

– Lord Marce!

Marce privi în sus și o văzu pe Obelees făcându-i semn. Venise momentul să se întâlnească cu Împăraxul. Marce se ridică și se îndreptă spre birou.

Când te vei întâlni cu Împăraxul, o înclinare este suficientă, îi spusese Obelees în timp ce se îndreptau spre cabinetul ei. *Unora le place să îngenuncheze și poți s-o faci, dacă vrei. Dar vei avea la dispoziție doar un timp limitat cu ea și asta ți-ar fura din acest timp. După prezentare se cuvine ca Împăraxul să înceapă și să conducă conversația. Vorbiți doar dacă sunteți întrebat; răspundeți la întrebări. Când s-a încheiat timpul acordat sau dacă Împăraxul vă face semn să plecați mai devreme, vă înclinați și ieșiți din încăpere. Fiți mereu respectuos și rezervat. Împăraxul merită tot respectul.*

Marce intră în cabinetul Împăraxului, privi o dată în jur și pufni în râs. Obelees Atek se încruntă la el.

Se înclină:

– Îmi cer scuze, Maiestate, spuse el. Am fost surprins de cabinetul dumneavoastră.

– Cum așa?

– Păi eu… ei bine, doamnă. Arată ca și cum ar fi explodat un muzeu aici înăuntru.

Obelees Atek își ținu respirația și probabil că acum se aștepta ca Împăraxul să-l condamne cu decapitarea.

În schimb, Împăraxul râse deschis și puternic:

– *Mulțumesc*, îi spuse ea, cu emfază. Exact așa m-am gândit și eu în ultimele peste nouă luni. Uneori mi-e frică să pășesc pe-aici. Mi-e teamă că o să mă lovesc de ceva și că o să sparg vreun artefact istoric neprețuit. Mi-e groază de propriul meu spațiu de lucru, Lord Marce. Încerc să-mi fac curaj să redecorez.

– Sunteți Împăraxul, doamnă. Sunt sigur că o să vă lase.

– Nu e vorba dacă pot sau nu, ci dacă e cazul. Împăraxul privi spre Obelees, făcându-i semn să plece.

Aceasta se înclină, îi mai trimise lui Marce o privire ce-i aducea aminte să se poarte frumos și plecă. În timp ce ieșea, Marce observă că era singur în încăpere cu Împăraxul. Nu avea nici asistenți și nici miniștri sau secretari pe lângă ea.

– Spune-mi la ce te-ai gândit adineauri, Lord Marce, spuse Împăraxul și-l pofti să ia loc pe un scaun din fața biroului ei.

– Mă gândeam că aveți mai puțini angajați decât îmi închipuiam, doamnă, spuse Marce așezându-se pe scaun. Ea rămase în picioare, sprijinindu-se de birou.

– Am mult mai mulți angajați decât crezi, spuse ea. Și, de obicei, ei stau cu mine în timpul întâlnirilor. Am foarte multe întâlniri, Lord Marce. Nici nu-ți poți închipui câte. Nu aș putea să mă ocup de toate ca lumea fără ajutoare. Așa că-i am pe lângă mine, spuse Împăraxul, arătând spre biroul ei, și stau în spatele ăstuia și folosesc pluralul de maiestate „noi“ și toată lumea este foarte respectuoasă și politicoasă și nimeni nu râde niciodată de acest birou absolut ridicol atunci când intră în cameră. Dar tu ai râs.

– Da, doamnă. Îmi pare rău.

– Mie nu. Din contră, îmi pare bine că ai râs. Dar aș vrea să știu *de ce* ai râs, dacă nu te superi, Lord Marce.

– Presupun că e fiindcă sunt hiperstimulat, doamnă.

– Sună de parcă ai fi un băiețel de opt ani căruia i s-a dat prea mult zahăr, spuse Împăraxul, zâmbind.

Marce îi zâmbi și el:

– Nu e o metaforă rea, recunoscu el. Am trăit o viață întreagă la Capăt, doamnă. Nu e exact văgăuna pe care și-o închipuie cu toții, dar nu este… ca *aici*. Centrul. Și Xi'anul. Și acest palat.

Împăraxul își încreți nasul și Marce își dădu seama brusc că, indiferent la ce se așteptase de la această întâlnire, ăsta era ultimul lucru la care s-ar fi gândit:

– Este oribil, nu-i așa?

– Mda, spuse Marce.

Împăraxul râse din nou:

– Îmi cer scuze, Lord Marce. Nu am vrut să te fac să te simți ca și cum te-aș fi împins să faci o gafă, dar trebuie să mă înțelegi. Nu eram menită să fiu Împărax. Nu am crescut cu toate… astea, cum spui tu. Îmi sunt la fel de străine cum îți sunt și ție.

– Sunt nobil, doamnă. Nu-mi sunt străine. Doar că sunt prea multe.

– Da, da. Din nou, mulțumesc. Ai rezumat perfect ceea ce am simțit despre viața mea din ultimul an.

– Doresc să vă fac pe plac.

– Ai reușit, îl asigură Împăraxul. Aceasta este, cred, singura întâlnire confidențială pe care am avut-o până acum.

Zâmbi din nou și-și ridică capul:

– Și acesta e motivul pentru care sunt tristă că trebuie acum s-o stricăm discutând despre sfârșitul civilizației.

Marce încuviință:

– Deci știți.

– Probabil că nu ți-ai imaginat că ți-am acordat această audiență pentru că obișnuiesc să-i întâmpin pe toți nobilii minori, nu-i așa, Lord

Marce? Fără supărare.

– Absolut deloc, spuse Marce. Pur și simplu nu am știut ce anume știați și cât de multe trebuia să vă explic.

– Poți presupune că știu tot atât de mult cât știa tatăl meu despre scopul activităților tatălui tău la Capăt, de ce-l trimisese și care sunt implicațiile cercetării lui.

– Perfect.

– Deci acum, că am stabilit asta, prima mea întrebare: Se vor prăbuși curenții Fluxului?

– Da.

Împăraxul lăsă să-i scape un oftat lung:

– Când?

– A început deja. Estimăm că Fluxul de la Capăt la Centru s-a prăbușit deja. Nava *Da, Domnule*, cu care am venit, a fost probabil ultima navă care a reușit să-l folosească pentru a naviga.

– Cum vom ști dacă este așa?

– Când alte nave programate să ajungă la Centru nu vor mai sosi, veți ști.

– Navele sunt de obicei întârziate la plecare și deci și la sosire.

Marce încuviință:

– Va mai dura cel puțin câteva săptămâni până când oamenii vor observa că lipsesc navele. Și până și atunci vor da probabil vina pe cu totul altceva.

– Cum ar fi războiul ăla civil al vostru.

– Nu e războiul *meu* civil, pufni Marce și-și aduse aminte cu cine vorbea. Doamnă.

Împăraxul îl ignoră:

– Există vreun mod în care putem folosi prăbușirea acestui curent de Flux? Cel care vine de la Capăt încoace?

– Pot să vă prezint munca și să vă arăt calculele care sprijină acest fapt, spuse Marce. Dar vreau să vă previn de la bun început că aceia care nu sunt fizicieni ai Fluxului nu le vor înțelege deloc și, cu toate astea, se vor certa în legătură cu semnificația lor . Le va lua timp să cerceteze lucrările tatălui meu și modelul său de predicție. Dar până atunci nu va mai conta.

– Fiindcă mai mulți curenți de Flux se vor fi prăbușit și asta va fi dovada.

Marce încuviință din nou:

– Așa este.

– Ai spus că știi că curentul de Flux de la Capăt la Centru s-a prăbușit deja.

– Da, este foarte probabil.

– Așa că poți prezice prăbușirile.

– Vă putem da probabilitățile despre care anume se vor prăbuși și când anume. Nu e o predicție. Este pur și simplu observarea datelor și oferirea celor mai probabile rezultate.

– Știi care urmează să se prăbușească primul? Vreau să spun, care dintre ele e cel mai probabil să se prăbușească?

– Da. Va fi probabil curentul de Flux de aici spre Terhathum. Modelul previzionează că se va prăbuși în următoarele șase săptămâni.

– Ești sigur?

– Nu. Dar e probabil.

– Cât de probabil? Dă-mi un procentaj.

– Aș spune că sunt șanse de 80% să vedeți prăbușirea curentului Centru-Terhathum în șase săptămâni. După aceea este mai neclar, dar este o șansă de aproape 100% că se va întâmpla anul acesta.

– Vrei să spui, curenții către Terhathum și înapoi?

Marce scutură din cap:

– Nu. Curenții de Flux către un sistem și cei dinspre un sistem nu au nicio legătură. Surprinse privirea Împăraxului. Știu, nu este un fapt ușor de înțeles de mințile noastre, dar este adevărat. Modelul nostru are o predicție pentru curentul de la Terhathum la Centru, dar este foarte neclară fiindcă este mult mai departe în timp. S-ar putea întâmpla în minimum treizeci și opt de luni și maximum optzeci și șapte de luni de acum. Al doilea termen este momentul când ne așteptăm să se închidă ultimii curenți.

– Care va fi ultimul curent care se va închide?

– În acest moment modelele noastre de predicție consideră că e curentul spre Capăt, care se va închide peste optzeci, cel mult optzeci și șapte de săptămâni începând de acum.

– Ții minte pe de rost toate datele astea? întrebă Împăraxul.

– Nu pe toate, mărturisi Marce. Doar pe cele despre care m-am gândit că mă veți întreba. Am cincisprezece minute cu dumneavoastră, doamnă. Doresc să fiu eficient.

– Nu ți se pare ironic deloc faptul că planeta Capătul are primul curent de flux care se prăbușește și l-ar putea avea și pe ultimul?

– Nu e ironic deloc, doamnă, este absolut întâmplător. Dar sunt bucuros că va fi așa. Vreau să mă pot întoarce acasă.

Împăraxul îl privi pe Marce:

– Ai călătorit cea mai mare parte din an fără să știi dacă vei obține sau nu o întâlnire cu mine.

– Îmi cer scuze, dar nu mă așteptam deloc să mă întâlnesc cu dumneavoastră. Mă așteptam să-l văd pe tatăl dumneavoastră. Permiteți-mi să vă transmit condoleanțele mele, doamnă.

– Mulțumesc. Ce ai fi făcut dacă nu aș fi hotărât să te primesc?

– Presupun că aș fi prezentat datele mele fizicienilor de la Universitatea din Hubfall și le-aș fi spus că era treaba lor să transmită

mai departe informația oricui era dispus să asculte. Apoi mi-aș fi permis să mă plimb câteva zile ca să vizitez și apoi m-aș fi urcat pe prima navă înapoi la Capăt.

– Acesta este planul tău acum? Să te întorci imediat la Capăt?

– Eu mi-am îndeplinit *planul*, doamnă. V-am vorbit. Sunt gata să vă transmit raportul amănunțit al tatălui meu, verificat de mine, pe care l-a comandat tatăl dumneavoastră... Puteți să-l transmiteți mai departe oricui doriți spre verificare și puteți face ce doriți cu el, din punctul de vedere al politicii dumneavoastră. Se pare că nu trebuie să vă conving de realitatea datelor. Sunt convins că le veți folosi cu înțelepciune, deși nu avem de unde ști dacă tot restul lumii vă va urma.

Ușa se deschise și Obelees Atek intră în încăpere. Marce se ridică.

– Lord Marce, ți-ai îndeplinit planul, dar s-ar putea să mai am nevoie de tine. Vei mai rămâne?

– Doamnă, sunteți Împăraxul, spuse Marce.

– Nu, spuse Împăraxul. Și pentru prima oară Marce simți exasperarea din vocea ei. Lord Marce, nu sunteți un birou pe care să-l redecorez. Vă rog să rămâneți, să-mi explicați mai multe și să mă ajutați să le explic și celorlalți. Vă rog să rămâneți, deși știu că există un risc pentru dumneavoastră și că riscul acela crește cu trecerea timpului. *Aș putea* să vă ordon să mă ajutați. Dar vă *rog* să mă ajutați.

Marce se uită la Împărax și-și dădu seama din nou că, indiferent la ce s-ar fi așteptat de la această întâlnire, la asta nu se așteptase.

– Doamnă, va fi o onoare pentru mine să vă ajut în orice fel voi putea, spuse el.

Împăraxul îl întrerupse cu un zâmbet larg:

– Mulțumesc Lord Marce. Mă duc acum să fac turul unui nou decar, dar mă voi întoarce diseară mai târziu. Cinezi cu mine? Am și alte întrebări.

– Bineînțeles, spuse Marce, apoi ezită.

Împăraxul își dădu seama:

– Ce e?

– Încerc să-mi pun la punct logistica personală. Acum stau la un hotel de la Stația Imperială. Smochingul meu este acolo.

– Mai întâi, voi fi epuizată după turul ăsta blestemat de navă, așa că cina va fi foarte informală. Doi: acum faci parte dintre angajați.

Împăraxul se întoarse spre Obelees:

– L-am angajat pe Lordul Marce ca Asistent Special pentru Politica Științifică. Pune pe cineva să-i aducă bagajele de la Stația Imperială. Te rog să-i cauți un apartament în aripa rezidențială pentru personal, unul potrivit pentru rangul său.

Apoi adăugă, aruncând o privire spre Marce:

– Ai grijă să nu arate ca și cum ar fi explodat un muzeu acolo. Și cheamă pe cineva să-l orienteze puțin.

– Da, doamnă, spuse Obelees.

– Pe curând! îi spuse Împăraxul lui Marce.

– Doamnă, spuse Marce și se înclină.

Împăraxul ieși din cabinet. Imediat ce trecu pragul ușii de la cabinet, trei asistenți și o gardă de corp i se alăturară și o urmară în timp ce se îndrepta spre anticameră.

Marce o urmări cum se îndepărtează, apoi se întoarse spre Obelees:

– Nu am nici cea mai palidă idee ce s-a întâmplat aici, spuse el.

Obelees zâmbi:

– Se pare că ați avut o întâlnire plină de succes, Lord Marce. Acum veniți cu mine să vedem ce apartament putem să vă găsim.

16

Cardenia se simți aproape rușinată de cât de euforică era după întâlnirea cu Marce Claremont.

Rușinată fiindcă, la urma urmei, discuția, așa scurtă cum fusese, îi confirmase lucrul de care se temuse tatăl său, o temere pe care o moștenise: că rasa umană era amenințată cu dispariția și nu la modul abstract sau într-un timp îndepărtat, ci într-un mod cât se poate de real și în mai puțin de un deceniu. În mai puțin de zece ani, fiecare sistem uman avea să fie izolat, singur și obligat să se descurce doar cu resursele existente în sistem și doar cu echipamentele existente acolo pentru exploatarea acestor resurse. Habitatele puteau teoretic să dureze decenii întregi sau chiar secole înainte să se prăbușească, dar mai exista și elementul uman. Oamenii nu reacționau bine în momentul când știau că sunt izolați și condamnați la moartea lentă prin prăbușirea habitatului. Cardenia își aminti ce știau despre prăbușirea Dalasýslei. Oamenii începuseră să se defecteze cu mult înaintea habitatului lor.

Sentimentul de euforie în legătură cu confirmarea destinului a patruzeci și opt de sisteme umane și a miliardelor de oameni nu era nimic cu care să te mândrești.

Dar Cardenia nu se putea abține. Se simțea euforică, nu fiindcă ar fi

fost o fatalistă sau o mizantropă fericită că umanitatea își primise, în sfârșit, pedeapsa binemeritată. Se simțea euforică fiindcă, *în sfârșit*, forma nebuloasă și neclară a domniei sale, a cărei mediocră realizare principală fusese faptul că împiedicase Parlamentul și breslele să calce în picioare planeta de la Capăt, care nu bănuia nimic, cu ajutorul unui aflux de bocanci militari, îi apăruse brusc și limpede în obiectiv. Cardenia știa acum trei lucruri:

Unu: avea să fie ultimul Împărax al Interdependenței.

Doi: întreaga sa domnie urma să aibă ca țel salvarea cât mai multor vieți posibil, prin orice și toate mijloacele posibile.

Trei: asta însemna sfârșitul minciunii care era Interdependența.

Fiindcă era o minciună, ceea ce Cardenia aflase în ziua când o chemase pe Rachela I în Camera Memoriei și o pusese să-i explice totul: cum se făcea că vasta majoritate a sistemelor stelare accesibile datorită Fluxului nu erau atât de prielnice vieții oamenilor, și cum se făcea că totuși mergeau înainte, neabătute. Cum începuseră aceste sisteme independente să facă negoț unele cu altele, și deveniseră dependente unele de altele pentru resurse. Cum un grup de comercianți, conduși de Banyamun Wu și-au dat seama că puterea rezidă nu atât în comerț, cât în controlul accesului la Flux și s-au așezat în sistemul de la Centru în postul de colectori de taxe înarmați.

Cum au camuflat, apoi, și au ambalat jefuirea resurselor sub etosul religios fabricat al „Interdependenței“, cu fiica lui Banyamun, Rachela, drept un soi de așa-zis conducător al noii Biserici și al imperiului care se năștea. Cum i-au răsplătit cei din familia Wu cu titluri de noblețe și monopoluri comerciale pe toți cei care li s-ar fi putut opune, creând astfel sistemul economic de „case și bresle“ care a asigurat un sistem de caste permanent și care a descurajat activ chiar acel tip de diversificare dinăuntrul fiecărui sistem prin care umanitatea ar fi avut, acum, mai multe șanse de a supraviețui iminentei izolări.

Cum, pe scurt, Interdependența codificase și manipulase nevoia reală a umanității de comerț și de cooperare între sisteme pentru beneficiul doar al câtorva, al celor aflați chiar în vârf. Începând cu familia Wu. Familia *ei*.

Cardenia fusese șocată de încăpățânarea directă, lipsită de orice remușcări cu care Rachela I povestea schema Interdependenței. Asta până când își amintise că Rachela I din Camera Memoriei era doar o simulare digitală fără niciun ego. Această versiune a Rachelei I nu avea nevoie de stima de sine și nici de justificarea acțiunilor pe care le hotărâseră ea, tatăl ei și primii reprezentanți ai familiei Wu și aliații lor. Simularea digitală nu simțea rușinea.

În acel moment, Cardenia își dăduse seama că fiecare Împărax de după Rachela trăise același moment pe care-l trăise și ea, cel în care intrau în Camera Memoriei pentru a conversa cu strămoșii despre natura Interdependenței, doar ca să li spună direct că era doar o minciună. Cardenia era sigură că aproape fiecare dintre ei bănuise asta – până la urmă, visul ei despre Naffa care-i spunea că era o minciună fusese manifestarea subconștientului ei, nu o apariție a vreunui spirit –, dar una era s-o bănuiască și alta să li se spună, de către reprezentarea simulată, dar verificabilă a strămoșului tău.

Fiindcă era curioasă, Cardenia o pusese pe Jiyi să cheme Împăracși la întâmplare ca să afle ce au gândit ei când au descoperit sau li s-a confirmat că Interdependența fusese fondată inițial pentru beneficiul familiei Wu și al aliaților ei. Dorise să știe cum le afectase asta propriile lor domnii. Unii fuseseră surprinși de duplicitatea strămoșilor lor și folosiseră acest lucru ca un stimulent de a face viețile oamenilor obișnuiți mai bune. Alții fuseseră încântați de jaful ticălos al strămoșilor lor și acționaseră pe mai departe, asigurându-se că lucrurile vor rămâne la fel timp de generații pentru familia Wu. Doi dintre ei fuseseră atât de îngroziți, că-și dăduseră demisia, iar unul

dintre ei se autoexilase la Capăt ca să devină fermier, iar celălalt se prăbușise în nihilism și-și dedicase viața „băuturii și futaiului“, după cum exprimase simularea lui.

Dar majoritatea Împăracșilor ridicaseră mai mult sau mai puțin din umeri și-și continuaseră misiunea de conducere a Interdependenței. Cum se crease și cine beneficia în urma ei rămâneau doar chestiuni teoretice în fața faptului că *exista*, că avea nevoie de a fi gestionată și că nimeni nu putea schimba acest lucru, nici măcar un Împărax. Nu era rolul Împăracșilor Interdependenței să fie radicali, indiferent în ce direcție politică; aceia care fuseseră s-au trezit înlăturați în mod discret și înlocuiți de copii de-ai lor mai maleabili sau (dacă a fost necesar) de verișori.

Desigur, Cardenia își petrecuse primele nouă luni ale domniei confruntându-se cu imensa inerție a cabinetului Împăraxului și cu modul în care o încorsetau tradiția și obligația. Oare nu călătorea chiar acum cu naveta pentru un tur de astronavă de care puțin îi păsa, la cererea unei familii cu conexiuni politice care-i displăcea, cu un bărbat pe care cu toții voiau să-l însoare cu ea, dar nu și ea însăși? Nu era acest lucru în sine o metaforă a întregii ei vieți din acest moment?

Însă *acum*. Sfârșitul Interdependenței nu era numai inevitabil din punctul de vedere al fizicii, dar și de dorit din punctul de vedere al supraviețuirii speciilor. Monopolurile vor trebui să dispară, fiindcă fiecare sistem avea să-și adune resursele și să se pregătească pentru izolare. Structurile breslelor și ale nobilimii vor trebui să cadă, fiindcă constituiau un impediment în continuarea umanității. Minciuna Interdependenței – și anume că aceste lucruri ar fi fost necesare și de dorit – lua sfârșit, iar Cardenia, care nu-și dorise niciodată să fie Împărax, avea să fie cea care să-i pună capăt. Va *trebui* să fie cea care să-i pună capăt.

Aproape că o lua amețeala gândindu-se la acest fapt.

– Suntem pe cale de a andoca la nava *Dacă Vrei Să Cânți*, *Cântă!*, spuse pilotul navetei în difuzoare și Cardenia încuviință.

Călătorea cu un set complet de asistenți și de gărzi de corp, dar cel puțin o anume porțiune a turului avea să fie singură cu Amit, ceea ce avea să le permită momente de intimitate consimțită în timpul cărora să poată discuta tot ce simțeau că doresc să discute. Cardenia presupuse, în numele lui Amit, că momentele acelea aveau să fie un soi de preludiu stângaci al exprimării afecțiunii.

Acum nu mai trebuie să pretinzi că te vei căsători cu el, îi spunea creierul Cardeniei și gândul acesta îi trimise o undă bruscă de plăcere în tot trupul. Era cât se poate de adevărat! Singurul scop al mariajului cu Amit sau cu orice Nohamapetan ar fi fost să întărească poziția Casei cu privire la bresle și Parlament și să țină în frâu, cel puțin teoretic, acea Casă ambițioasă.

Dar acum nu mai era vorba despre niciun viitor, cel puțin în ceea ce privea Interdependența. Cardenia nu mai trebuia să se îngrijoreze de stabilirea dominației imperiale pentru o altă generație sau să intre în grațiile breslelor și ale Parlamentului. Toate astea dispăreau. Tot ce-i mai rămăsese de făcut era să se lupte să mențină umanitatea în viață. Cardenia era aproape sigură că nu avea nevoie nici de Amit, și nici de alt Nohamapetan pentru asta. Dacă Marce Claremont avea dreptate, și ea credea cu putere că are, atunci în câteva săptămâni toată lumea urma să aibă dovada de care aveau nevoie că Universul se schimba.

Cardenia se gândi în treacăt la Marce Claremont, cu care se simțise bine din clipa în care intrase în cabinetul ei și râsese de el. Cardenia intenționase ca întâlnirea să fie privată, dar formală și totuși ceva din felul de a fi al lui Claremont o făcuse să se răzgândească. Renunțase la adresarea formală și practic se apropiase de el în timp ce vorbeau și apoi aranjase astfel încât să mai vorbească și seara la cină.

Te simți atrasă de el, ce să zic, gândi creierul ei. Cardenia nu putu să

nu fie de acord cu asta. Era deștept, bine-crescut și destul de simpatic și trecuse destul de mult timp de când nu mai avusese niciun fel de relație încât această combinație, la un bărbat dintre cei cu nu mai mult de zece ani mai tineri sau mai în vârstă decât ea, să nu-i alerteze circuitele. Dar mai reacționase și la altceva decât la atracția sexuală. În timp ce naveta andoca, își dădu seama ce era: Claremont îi amintise, doar foarte puțin, de Naffa. Era puțin academic, puțin sardonic și era o persoană care o putea vedea doar ca fiind Cardenia, și nu Împăraxul Grayland al II-lea. Sau, cel puțin, o vedea *și* pe Cardenia.

Poate că am doar nevoie de un prieten, se gândi ea. Zâmbi gânditoare și apoi ieși din navetă pe platforma navei *Dacă Vrei Să Cânți, Cântă!* unde o aștepta Amit Nohamapetan împreună cu cel puțin două sute de muncitori care construiseră nava.

Când coborî pe platformă, se înclinară cu toții:

– Maiestate, îi spuse Amit Nohamapetan, în timp ce se apropia. Este o plăcere să vă vedem din nou.

În acel moment Cardenia îi zări expresia feței: o mască tensionată, dar agreabilă. Ascundea evident ceva ce îl apăsa. Cardenia nu se putu abține să simtă un soi de milă pentru Amit. Orice i s-ar fi întâmplat acum nu era ceva plăcut.

Cardenia îi răspunse și ea la amabilități și îi permise să-i prezinte constructorii navei, le strânse mâinile supraveghetorilor și-i felicită pe restul muncitorilor. Cardenia se obișnuise cu acest aspect al muncii ei: saluta mult și făcea la fel de mult cu mâna, și avea să facă asta tot restul vieții ei.

Ei bine, nu vei mai face asta, îi spuse creierul ei.

Îi spuse să tacă și se întoarse spre Amit:

– Sunteți gata să începem turul, Lord Amit? întrebă ea.

– Desigur, doamnă, spuse el.

Cardenia își întinse mâna cu un gest formal, dar nu neprietenos.

Amit îi luă mâna recunoscător și ieșiră de pe platformă, urmați de escorta lor.

Un decar e o navă mare, și urmau să se plimbe destul de mult. Turul includea și vizitarea punții de comandă și a unității de motoare din corpul principal al navei, apoi a calei de marfă și a fabricilor din inele. În timpul acelei părți, din cala de mărfuri, Amit și Cardenia urmau să fie singuri, iar gărzile lor aveau să fie postate în secțiunile inelelor din fața și din spatele lor. Oamenii ei erau deja aici de ore întregi, asigurându-se că este în siguranță din toate punctele de vedere înainte ca ea să pună piciorul pe navă. Această plimbare de una singură cu Amit preț de o sută de metri nu prezenta pentru ea decât un risc relativ scăzut.

Întregul tur avea să dureze până în două ore, urmat de servirea ceaiului într-un cadru intim, tot numai între Amit și Cardenia. În timpul căruia, se hotărâse ea brusc, dorea să-i spună lui Amit că poate uita de toată povestea cu căsătoria. Odată luată această decizie, Cardenia spera că nu va fi prea ciudat de tăcută în timpul turului.

După zece minute de tur deveni însă limpede că, dacă cineva era prea tăcut, atunci acela era Amit Nohamapetan. Când se opreau, acesta redusese la minimum conversația cuvenită cu membrii echipajului staționați la posturile lor înainte de a-i lăsa pe aceștia să explice diversele funcțiuni ale navei. Amit nu punea nicio întrebare, ceea ce ar fi putut fi interpretat ca simplă politețe, dacă n-ar fi arătat un dezinteres flagrant; părea să nu fie deloc atent la explicațiile membrilor echipajului despre posturile și sarcinile lor. La un moment dat Cardenia trebuise să-l înghiontească ușor pentru a-l face să-și dea seama că trebuie să-i mulțumească unui membru al echipajului pentru timpul acordat.

În momentul când se strecurară pe ușa calei de mărfuri, imensitatea uriașă care fusese inclusă în itinerar cu siguranță doar pentru a le oferi

celor doi câteva momente împreună, singuri, Cardenia hotărî că se săturase:

– Lord Amit, dacă acest tur a fost menit să-mi arate latura caldă a personalității tale, mi-e teamă că eșuezi lamentabil, spuse ea, în timp ce mergeau.

Amit zâmbi trist:

– Da, Maiestate, credeți-mă, sunt perfect conștient.

– Și există vreo cauză?

– Am primit mai multe vești proaste azi, din păcate.

– Îmi pare rău să aud asta. Este ceva personal?

– Într-un fel. E vorba mai mult de afaceri, deși, așa cum știți, afacerile sunt adesea o chestiune personală.

– Înțeleg acest lucru mai bine decât majoritatea, vă asigur.

– Nu mă îndoiesc de acest lucru, spuse Amit și se mai plimbară o vreme prin caverna calei de mărfuri, în tăcere.

Când ajunseră la ceea ce Cardenia se aștepta să fie punctul mort al calei de mărfuri, Amit se opri și se întoarse spre ea:

– Nu vreți să vă căsătoriți cu mine, nu-i așa, Maiestate?

Cardenia dădu să deschidă gura și să spună ceva liniștitor, dar apoi îi ieșiră pe gură cuvintele „Nu, nu, chiar deloc" și, ce să-i faci? Se întâmplase.

– Bine, în ordine, spuse Amit.

– Stai, cum? spuse Cardenia, complet surprinsă. Iertare, Lord Amit, dar mi s-a dat impresia, mai ales din partea surorii dumneavoastră, că mă aflu aici ca să fiu fermecată și curtată de dumneavoastră. Iar faptul că acum păreți vizibil ușurat că nu doresc să mă căsătoresc cu dumneavoastră… mi se pare cel puțin *neașteptat*.

– Îmi pare rău, Maiestate.

– Mie nu-mi pare, spuse Cardenia, și fu rândul lui Amit să fie

surprins. Mă simt eliberată, acum că această politichie enervantă a luat sfârșit. Asta înseamnă că acum chiar putem să ne bucurăm de un ceai băut împreună.

Amit râse, auzind-o.

– Dar nu înțeleg de ce, după mai bine de un an de presiuni ale familiei dumneavoastră și ale dumneavoastră, vă simțiți ușurat să aflați că nu mă interesează căsătoria cu dumneavoastră.

– Este complicat, spuse Amit.

Cardenia arătă în jur ca pentru a spune *Suntem absolut singuri. Acum e momentul*.

– Versiunea scurtă ar fi că, după cât ni s-a dat de înțeles, celelalte Case consideră că exercităm deja prea multă influență asupra dumneavoastră. În acest moment, printr-o asociere mai strânsă cu dumneavoastră, riscăm să *pierdem* influență, și nu s-o câștigăm.

– Ei bine, nu prea știu ce să înțeleg din această declarație, Lord Amit.

– Vă înțeleg, Maiestate. Este suficient să spun că politica breslelor și a Parlamentului este destul de complicată în acest moment și că avem motive să credem că vor deveni și mai complicate în viitor.

Cardenia simți cum i se declanșează un semnal de alarmă în creier:

– Cum așa?

– Pe termen scurt, e vorba despre chestiunea planetei de la Capăt.

– Și pe termen lung?

– Ei bine, cine poate spune cum va fi pe termen lung? zise Amit și începu să meargă din nou.

– Nu, spuse Cardenia și rămase unde se afla, obligându-l pe Amit să se oprească. Scuză-mă Lord Amit. Nu cred că ați renunța la drumul dumneavoastră spre tron din cauza unei revolte de la Capăt. Și cred că nici sora dumneavoastră nu ar face asta. Mai e și altceva aici, nu-i așa?

Amit Nohamapetan arăta exact ca un copil care fusese prins la furat prăjituri.

– Iar renunțarea asta la tentativa de căsătorie nu este ceva ce vă *doriți*, nu-i așa? întrebă Cardenia. Cu alte cuvinte, nu a fost ideea dumneavoastră. Ați fost obligat s-o faceți. De către sora dumneavoastră?

– Nu de către ea, spuse Amit.

– Dar *dumneavoastră* nu ați fi renunțat singur, spuse Cardenia.

Prin urmare oricare v-ar fi motivul, ea a fost cea care și-a dat aprobarea. Dar îmi spusese că este gata să renunțe la locul ei din Comitetul Executiv pentru dumneavoastră dacă ne căsătorim. Fiindcă, pentru cei din Casa de Nohamapetan, e evident mai avantajos ca un membru să se căsătorească în familia regală și să-și plaseze un moștenitor al lor pe tron decât să fie reprezentați în Comitetul Executiv. Așa că trebuie să se fi întâmplat ceva de când am vorbit cu ea și momentul de acum. Ce s-a întâmplat, Lord Amit?

Amit tăcu.

– Este vorba despre planeta de la Capăt? insistă Cardenia.

– Maiestate…

– Sunteți implicați într-un anume fel, nu-i așa? Revolta de la Capăt.

Amit părea exasperat:

– *Maiestatea* voastră. De ce să fi făcut asta?

Cardenia ignoră condescendența ascunsă în așa-zisa lui exasperare, fiindcă mintea ei se concentrase pe o chestiune mai amplă: Cum *se gândeau* Nohamapetanii că vor profita de revolta, de la Capăt? Dacă erau implicați într-un fel sau altul în revoltă, însemna fie că încercau să câștige bunăvoința ducelui în funcție, fie că voiau să instaleze unul nou sau poate să încerce ca un membru al familiei să acceadă la tron – Ghreni Nohamapetan, fratele mai mic, probabil.

Dar de ce? Dacă ducele în funcție era detronat și autorii acțiunii

puteau fi identificat drept Nohamapetanii, atunci ducele (sau mai degrabă moștenitorii lui) puteau să-i intenteze un proces în tribunalele din Interdependență, care ar fi fost însoțit de punerea unui sechestru pe tot profitul Casei până la terminarea procesului. Asta ar fi fost rău pentru afaceri. Dacă Nohamapetanii l-ar fi instalat pe unul dintre ai lor ca Duce de Capăt, atunci ar fi trebuit ca în cele din urmă să renunțe la baza lor de pe planeta Terhathum, unde mama lui Amit, Jedna, era contesa în funcție...

Terhathum.

Acea parte din creierul Cardeniei care avea funcția de identificare a structurilor adună totul laolaltă și-i prezentă conștientului ei, pe tavă, rezultatul.

– Of, Doamne! spuse ea, privindu-l pe Amit. Știi despre Flux.

– Nu știu despre ce vorbiți, spuse Amit, dar expresia de pe fața lui de absolută surpriză, atunci când Cardenia menționase Fluxul, arăta că minte.

– Știți că este pe cale să se prăbușească. Știți că Terhathum urmează. O abandonați pentru planeta de la Capăt. Cardenia se opri pentru o secundă și apoi se uită fix la Amit, neînțelegând. Știți că se va prăbuși, dar *nu ați făcut nimic pentru a vă salva propriii oameni.* De ce?

– Nu se prăbușește, se deplasează, începu Amit să spună și apoi amuți.

Cardenia continuă să se holbeze și apoi creierul ei preluă controlul, făcând-o să realizeze ce spusese el:

– Nu, Lord Amit. O, nu! Nu se deplasează, se închid de tot. Ascultați-mă! Trebuie să trimiteți un mesaj la Terhathum chiar azi. Acum. Trebuie să se pregătească.

– Să se pregătească pentru ce?

– Pentru prăbușire, Amit. Pentru prăbușire.

Alarmele începură să sune și, din spate și din față, gărzile veniră în

fugă spre ei doi.

Amit privi în jur șocat:

– Nu se poate ca ea, șopti el. Nu ar îndrăzni. Nu cu mine. Nu acum.

– Ce e, Amit? întrebă Cardenia.

El o privi:

– Îmi pare rău, Cardenia, spuse el și apoi fuseră amândoi apucați de gărzi și scoși afară, cu Cardenia dusă în direcția din care veniseră, iar Amit dus în direcția spre care se duseseră să se plimbe.

Ambele grupuri ajunseră aproape de ușile lor când cala de mărfuri fu sfâșiată în două de ceva care se izbise de învelișul navei și se aruncase spre puntea calei de mărfuri. Cardenia se întoarse, în timp ce alerga și era trasă, în același timp, și văzu ceea ce arăta ca rămășițele unei navete cum se năpustește cu viteză de-a lungul calei de mărfuri, cu fundul în sus, spre peretele din spate, unde alergau Amit și gărzile lui. Ea îl strigă, dar strigătul se pierdu în zgomotul produs de ruperea și dezintegrarea navetei și în zgomotul aspirant al aerului vomitat în afară prin gaura uriașă din acoperișul calei de mărfuri. Pentru o fracțiune de secundă îi văzu ceafa, așa cum era el împins de gărzile sale în timp ce alergau. Apoi fuseră cu toții secerați de resturile navetei.

Nava, recunoscând lipsa atmosferei, începu să închidă automat ușile de presurizare. Cardenia și gărzile ei alergară cât de iute putură spre ușile care coborau, dar curenții de aer ai atmosferei de pe navă care se scurgea prin gaură, ce aveau forța unei furtuni, îi încetineau. Cardenia urlă în timp ce ușile coborau din ce în ce mai jos, convinsă că nu vor putea reuși să treacă.

Nu reușiră. Nu toți. Gărzile Cardeniei o împinseră sub ușă și ea se rostogoli, cu brațele înainte. De pe cealaltă parte, o mână îi prinse una dintre mâini și o trase cu atâta forță prin deschizătură încât urlă de durere în timp ce aproape că i se disloca umărul.

Apoi se trezi de cealaltă parte a ușii, încercând să-și tragă piciorul înainte ca aceasta să se închidă complet. Undeva pe drum pierduse un pantof.

Cardenia fu ridicată de jos și trasă cu forță de-a lungul coridorului, spre spița inelului care ducea înapoi spre corpul principal al navei. Când o zăriră, se uită la cele trei gărzi care erau cu ea și tocmai era pe punctul de a întreba ce se întâmplase acolo când se auzi o pocnitură și se simți îmbrâncită puternic pe punte, fracturându-și încheietura mâinii și răzuindu-și brațele și fața în timp ce acestea erau târâte pe suprafață. Vântul începu să urle din nou. Una dintre gărzile ei, care se ridicase după ce căzuse, fu împinsă în exteriorul secției inelare și dusă mai departe înainte ca ușile de presurizare să se închidă complet.

După ce acestea coborâră, Cardenia numără până la zece înainte să se ridice în picioare pe punte. Icni, inspirând disperată; cele două rupturi diluaseră atât de mult atmosfera navei în inel încât Cardenia simți că se sufocă. Una dintre gărzile ce-i rămăseseră, icnind și ea, găsi un set de urgență montat în perete, îl deschise și scoase din el două butelii mici de oxigen. Îi întinse una dintre ele Cardeniei și-i arătă cum s-o folosească. Cardenia aspiră o gură plină de oxigen și fu atât de recunoscătoare că începu să scâncească.

Garda se ocupă apoi de colegul său care nu se mai ridicase de pe jos. Cardenia privi și văzu o baltă de sânge în jurul capului bărbatului. Fusese împins atât de tare pe punte că avusese o hemoragie.

De jur împrejurul lor, un sunet uriaș, scârțâind și pocnind, gemea prin suprafețele segmentului lor de inel și prin aerul rarefiat.

– Ce este asta? întrebă Cardenia.

– Inelul se rotește ca să asigure gravitația, spuse garda. Acum s-a rupt. Inelul se autodistruge.

Bărbatul se întinse după Cardenia, oferindu-i mâna:

– Veniți, doamnă, trebuie să vă trecem prin spița aceea.

Spița era proiectată în funcție de câmpurile de forță; o pasarelă largă ocolea de pe podeaua principală, apoi urca pe ceea ce părea a fi peretele segmentului de inel și apoi intra în spiță. Spițele duceau spre nava principală, cu câmpuri de forță care asigurau traversarea lor și la celălalt capăt.

– Dumneavoastră mai întâi, doamnă, spuse garda și Cardenia șchiopătă, cu butelia de oxigen în mână și intră în spiță.

Se întoarse apoi să se uite la gardă:

– Continuați să mergeți, îi spuse aceasta, privind în sus și făcându-i semne Cardeniei să înainteze, și apoi zgomotul ce gemea se înteți și, aflată mai jos decât garda, Cardenia putu să vadă cum puntea segmentului inelar începuse să se îndoaie și să se rupă. O ușă de presurizare, de data aceasta una pentru presurizarea spiței, se închise ca un iris. Ultima imagine cu garda pe care o văzu Cardenia fu cea în care aceasta îi striga să fugă.

Nu avea nevoie de încurajări. O luă la goană prin spiță până când câmpurile de forță cedară și apoi se împletici plutind prin aer, de-a lungul spiței, izbindu-se întâi de perete și apoi târându-se pe el și încercând să ajungă la portalul îndepărtat și în nava principală.

În timp ce Cardenia șchiopăta mai departe, trecu pe lângă un segment din spiță cu o secțiune transparentă. Se uită afară și văzu epava inelului navei, și cum segmentul de vizavi de ea se rupea de navă, fracturând spița care ducea spre ea, împrăștiind resturi de tot felul. Le urmări în timp ce plutea dincolo de ele și apoi rămaseră în spatele ei. În fața ei era portalul spre navă.

Care, după cum își dădu seama acum, era sigilat.

O crăpătură adâncă și zgomotoasă plesni spița din jurul Cardeniei, aruncând-o pe aceasta într-un perete și învârtind-o. În timp ce se rotea auzi un cor de fluierături ascuțite, multiplicate; mai jos de spiță era o ruptură de-a lungul peretelui, găurele ca niște înțepături, formând un

șir de cel puțin trei metri. Spița își pierdea atmosfera.

Cardenia își prinse și mai strâns butelia de oxigen, își croi drum până la portalul care o despărțea de nava principală, înșfăcă o priză de mână pe partea cu portalul și începu să lovească în portal cu butelia. Continuă în timp ce aerul se subția și devenea rece, mai aspirând din când în când aerul din butelie ca să rămână conștientă și să poată să lovească în portal. Continuă să facă asta până când auzi sau avu o halucinație cum că aude pe cineva lovind din partea cealaltă.

Continuă până când o birui frigul.

17

Gărzile imperiale dădură năvală ca un roi în birourile Casei de Lagos de la Casa Breslelor, ceea ce-i smulse Kivei singurul răspuns la eveniment care i se părea rațional:

– Ce mama naibii? îl întrebă ea pe Lordul Pretar, care stătea în picioare în biroul său în timp ce gărzile și anchetatorii îi căutau prin dosare și prin tabletă, împreună cu dosarele și tabletele oricărei alte persoane din birouri.

– A avut loc o încercare de asasinat împotriva Împăraxului, explică Pretar.

– Și ce dracu' are asta de-a face cu noi acum? întrebă Kiva.

– Lady Kiva, *vă rog*, spuse Pretar, privind în jur spre gărzi. Încercați să mențineți un ton respectuos.

– *La dracu'* cu tonul! țipă Kiva. Răspunde la blestemata de întrebare!

Kiva putea să observe cum Pretar încerca să se hotărască dacă el, ca director principal al Casei de Lagos de la Centru, putea să se rățoiască la fiica matriarhului Casei. După o clipă se hotărî să n-o facă, ceea ce Kiva considera că este o alegere corectă, deși una dezamăgitoare, pentru că abia aștepta o ocazie să-l facă să muște din blestematul de covor chiar acum.

– Împăraxul făcea turul unei astronave abia construite, spuse el.

Cineva a trosnit o navetă în segmentul inelar unde făcea ea turul.

– Bine, și?

– Și naveta este de pe una dintre navele noastre.

– Cum? *Care* navă?

– Nava *Da, Domnule*.

– La dracu', glumești! spuse Kiva.

Pretar privi în jur și-și arcui sprâncenele, ceea ce Kiva găsea extrem de iritant, de parcă i-ar fi spus *Oamenii aceștia nu ar fi aici dacă aș glumi.*

– Lady Kiva, se auzi o voce din spatele ei. Se întoarse și văzu un cretin care părea foarte oficial și care se holba la ea.

– Cine ești?

– Hilbert Limbar, Șeful Gărzii Imperiale. Vreau să vorbesc cu dumneavoastră.

– Bine, fiindcă și eu vreau să vorbesc cu tine, spuse Kiva și apoi se întoarse spre Pretar. Afară!

– E biroul meu, protestă Pretar. Și nu sunteți mama dumneavoastră, Lady Kiva.

– Nu, nu sunt, spuse Kiva. Cheam-o și plânge-te de mine, dacă vrei. Până atunci, dispari dracului, fiindcă am nevoie de biroul tău!

Pretar se holbă o clipă, apoi ieși. Gărzile și anchetatorii din birou se holbară la el în timp ce ieșea.

Kiva le făcu semn:

– Spune-le celorlalți să iasă naibii și ei! îi spuse ea lui Limbar.

– Ieșiți naibii cu toții! spuse Limbar. Pentru cincisprezece minute.

Ieșiră naibii cu toții și Limbar închise ușa după ei.

– Deci cum naiba a fost una dintre navetele noastre deturnată pentru asta? întrebă Kiva, îndreptându-se spre scaunul de birou al lui Pretar și prăbușindu-se în el.

– Este amuzant că mă întrebați asta, Lady Kiva, spuse Limbar.

Tocmai voiam să vă întreb același lucru. Dacă se poate cu mai puține înjurături.

– Evident, habar nu am!

– Dumneavoastră ați fost reprezentantul proprietarului navei *Da, Domnule*.

– Da.

– Și pe drumul de întoarcere la Centru, venind de la Capăt, v-ați burdușit nava cu imigranți de la Capăt, care aparent încercau să scape de războiul civil de acolo.

– Da. Și?

– Deci este posibil ca unul sau mai mulți dintre imigranți să fi avut planuri, odată ajunși aici.

Kiva pufni:

– Sugerezi că unul dintre tâmpiții ăștia pe care i-am adus la Centru știa că Împăraxul – un Împărax *nou-nouț*, care fusese încoronat cam pe când plecam noi – se va afla pe o anume navă într-un anume moment și pe urmă pur și simplu au *împrumutat* o navetă ca s-o atace.

– Nu cred că e posibil. Cred că mai degrabă cineva de aici le-a dat instrucțiuni odată ajunși aici și au evaluat peisajul politic.

– Ce înseamnă asta? întrebă Kiva.

– Lady Kiva, știți ce navă a fost atacată?

– Nu.

– E vorba despre nava *Dacă vrei să Cânți, Cântă!*, care a fost un decar comandat de Casa de Nohamapetan.

Kiva nu spuse nimic.

– Lady Nohamapetan mi-a spus că nu cu mult timp înainte ca nava Casei ei să fi fost atacată, dumneavoastră și mama dumneavoastră, Contesa, l-ați amenințat pe Amit Nohamapetan din cauza unei dispute comerciale.

– Nu l-am *amenințat*. Ne-am exprimat doar foarte clar dezacordul față de anumite acțiuni pe care Casa lui le-a întreprins împotriva noastră la Capăt, dar s-a oferit să rezolve acele probleme în afara tribunalului. Îl puteți întreba chiar dumneavoastră.

– Mi-ar plăcea să fac acest lucru, numai că se afla cu Împăraxul când a avut loc atacul. Împăraxul a supraviețuit. Amit Nohamapetan, din păcate, nu.

– Ah, la naiba! spuse Kiva după o clipă.

Limbar încuviință:

– Pot să vă arăt fotografii, dacă doriți. Nu a mai rămas mare lucru, totuși. Tot ce nu s-a transformat în pete pe puntea navei a fost proiectat în spațiu.

– Sper că nu crezi cumva că *noi* am făcut asta.

– Ei bine, Lady Kiva, spuneți-mi dumneavoastră. Sosiți de la Capăt cu o dispută comercială împotriva Nohamapetanilor și cu o navă plină de imigranți de pe o planetă ai cărei rebeli au atacat ținte prin toată Interdependența și care au încercat să-l asasineze pe Împărax și înainte. Așa că acum avem această încercare de asasinat care nu numai că-l ține pe Împărax, dar care se și descotorosește de moștenitorul Casei de Nohamapetan și, cu totul întâmplător, produce daune financiare Casei lui, distrugând noul ei decar exact înainte de a fi lansat în misiune. Nu vă dați seama că aș putea să-mi imaginez că dumneavoastră și acești teroriști de la Capăt ați fi putut decide că ar fi bine să împușcați doi iepuri dintr-un foc?

– Puteți să vă *imaginați* orice doriți, spuse Kiva. Nu înseamnă că e și adevărat. Și nu ar avea niciun sens. Noi aveam nevoie de Lord Amit viu pentru a duce la bun sfârșit înțelegerea pe care ne-o doream de la el. A-l ucide înainte de rezultatul înțelegerii nu ne-ar fi adus nimic bun. Acum nu vor mai vrea să aibă nimic de-a face cu noi, mai ales dacă-și închipuie că am fost implicați.

Limbar zâmbi:

– Cel puțin asta o cred și eu. Lady Nadashe este furioasă și doar faptul că acum încropește o armată să plece la Capăt o ține preocupată și este mai puțin atentă la Casa de Lagos.

Kiva deschise gura să spună ceva despre implicarea Nohamapetanilor în revolta de la Capăt și de ce nu investiga Limbar naibii chestia asta, când își închise gura atât de repede că-i scrâșniră pur și simplu dinții.

– Da, Lady Kiva? spuse Limbar, observând-o. V-ați dat seama de ceva?

– Mă gândeam dacă aveți vreo probă care să susțină ipoteza dumneavoastră.

Limbar arătă în jur:

– Există un motiv pentru care ne aflăm aici. Nu-mi închipui că dumneavoastră sau mama dumneavoastră sunteți atât de stupide încât să fi înregistrat orice asemenea planuri pe vreun mediu de stocare, dacă ați fi implicate. Dar poate că nu toți angajații dumneavoastră sunt atât de conștienți de acest lucru. În care caz, vom afla totul. Între timp, Lady Kiva, veți înțelege că am restrâns libera dumneavoastră circulație spre Centru, pentru moment, și că veți fi monitorizată în mod discret oriunde veți merge. Nu numai dumneavoastră, desigur. Mama dumneavoastră, Lord Pretar și majoritatea funcționarilor dumneavoastră superiori de aici de la Centru și de pe Xi'an au și ei libertatea de mișcare restrânsă.

– Asta nu-i va cădea prea bine mamei.

– Atunci îi puteți spune Contesei și mă puteți cita complet că pur și simplu nu-mi pasă. Cineva a încercat să-mi ucidă Împăraxul pentru a doua oară de când sunt eu responsabil. Puteți fi sigură că voi descoperi cine a făcut asta. Și, dacă sunteți dumneavoastră sau mama dumneavoastră, sau oricine aparține Casei de Lagos puțin o să-mi

pese cât de mare și tare sunteți sau cât de mult puteți să-i intimidați pe subordonații dumneavoastră. Vă voi distruge, pe dumneavoastră și întreaga dumneavoastră Casă, dacă va trebui.

– O să-i transmit.

– Sigur, vă rog. Și acum, Lady Kiva, vă rog să mă scuzați, oamenii mei trebuie să se întoarcă la lucru. Se duse și deschise ușa ca să-și lase să intre gărzile și anchetatorii înapoi în încăpere. Kiva îi urmări cum vin în șir și apoi se ridică din scaun, ieși din birou și se îndreptă spre casa liftului. În timp ce făcea acest lucru, o gardă lăsă ce făcea și veni spre ea.

– O, las-o încolo, spuse Kiva gărzii. Tâmpitul tău de șef a spus că vei fi discretă.

– Asta e discreția, spuse garda, stând în picioare lângă ea.

Kiva rezistă tentației să-și dea ochii peste cap:

– Cum te cheamă?

– Sergent Brenja Pitof.

– Ei bine, Sergent, pot să am și eu un moment de respiro între acum și oricând se vor termina toate astea?

– Nu, nu chiar.

– Deci mă vei urmări când mă duc la veceu?

– Nu.

– Bine.

– Dacă baia nu are fereastră sau o a doua ieșire.

Ușa liftului se deschise și Kiva intră. Sergentul Pitof o urmă.

– Apasă butonul „Parter“, spuse Kiva.

– Trebuie să vă urmăresc, Lady Kiva, nu să fiu servitoarea dumneavoastră, spuse Pitof. Apoi apăsă butonul, oricum.

– Unde sunteți? o întrebă Căpitanul Blinnika pe Kiva, uitându-se la ea de pe tableta ei pe care nu i-o confiscase garda.

– Sunt în baia camerei mele din hotel, spuse Kiva.

– Ce se aude?

– E dușul.

– Mă chemați de sub duș?

– Nu, am lăsat dușul să curgă ca să pot să vă vorbesc. Am o nenorocită de gardă în camera mea de hotel.

– Ce face garda acolo?

Zace pe pat după o partidă extrem de epuizantă de sex, se gândi Kiva, dar nu o spuse. Kiva decisese că, de vreme ce urma să fie urmărită atât de îndeaproape, putea măcar să se aleagă cu ceva din asta.

– Așteaptă să termin cu dușul, așa că ar fi bine să continuăm discuția. Adică: ce naiba s-a întâmplat cu naveta noastră?

– Se întorcea de la Stația Imperială când au murit comunicațiile și s-a pilotat singură spre docul unde se construia *Cântă* și s-a izbit de navă. Garda Imperială a deschis focul asupra ei în timp ce zbura spre navă, dar nu au reușit s-o distrugă înainte să lovească.

– Cine era pilotul?

– Ling Xi.

Kiva se strâmbă. Xi era absolut competent și absolut neinteresant, și nu avea păreri politice personale, din câte știa ea:

– Nu are niciun sens să fi dorit să proiecteze naveta în nava aceea.

– Nici nu cred că a făcut-o, spuse Blinnika. Avem datele de la panoul de control al navetei. Arată multă activitate în timpul călătoriei, dar nu și datele de pilotare sau mai bine zis date de pilotare care să corespundă călătoriei. Tot ce vedem este ceea ce se poate vedea atunci când un pilot încearcă să preia *controlul* navetei, dar nu o poate pilota în mod activ.

– Deci crezi că a fost deturnată?

– Da. Cred că s-a intrat cumva în mecanismul ei pilotare și pe urmă

fie s-a autopilotat, fie a fost pilotată de la distanță până la *Cântă*.

– I-ai spus asta celor de la Garda Imperială?

– Nu au întrebat și am hotărât să-i las să-și dea seama. Au venit pur și simplu pe navă, au descărcat toate datele pe care le puteau descărca și s-au instalat într-una din calele de mărfuri. Sunt tot acolo. M-au interogat pe mine și pe funcționari superiori, dar asta a fost acum multe ore. Nu avem voie să plecăm. Nu știu ce fac.

– Nu mai era nimeni pe navetă în afară de Xi?

– Nu.

– Dar înainte? A pilotat naveta la Stația Imperială, da? Era cineva cu ea atunci?

– Stați așa, spuse Blinnika.

Kiva așteptă și decise că avea efectiv nevoie de un duș; ea și Sergentul Pitof fuseseră destul de exuberante. Se dezbrăcă, își puse tableta pe modul difuzor și intră sub duș.

– Au fost doi pasageri, spuse Blinnika când reveni. Trei, de fapt. Un soț și soție cu numele Lewyyn și un bărbat pe nume Broshning. Plecau de pe *Da, Domnule* pentru totdeauna.

– Știm unde s-au dus?

– Nu am nicio idee.

– Dar cineva *știe*, nu? Nu avem o modalitate de a afla?

– Nu știu. Sunt căpitan, nu detectiv particular.

– Întreabă-l pe Magnut. Dacă aveau marfă în cală și nu au luat-o pe navetă cu ei, au aranjat să le fie trimisă undeva.

– Tocmai am descărcat-o. Stația Imperială se ocupă de ea de acum înainte.

– Atunci trimite pe cineva să-i întrebe *pe e*i.

– E foarte ușor de spus…

– La dracu'! Garda Imperială crede că am încercat s-o omorâm pe

Împărax, spuse Kiva. Cred că ne putem permite un mic *efort*.

Blinnika rămase tăcut o vreme:

– M-ați pus pe difuzor?

– Poate.

– Credeam că ați spus că încercați să nu fiți auzită.

– Am hotărât că am nevoie mai mult de duș.

– Mi-aș fi dorit să nu știu asta

– Găsește-i pe oamenii ăia pentru mine. Spune-mi unde sunt!

– Nu promit nimic.

– Atunci probabil că ne vom vedea la pușcărie.

Kiva îl auzi pe Blinnika oftând:

– Nu vă voi suna. Mi-e teamă de ce veți face când răspundeți. O să vă trimit un mesaj.

– Criptat.

– Evident, spuse Blinnika și se deconectă.

Kiva termină cu spălatul, opri dușul, se uscă cu prosopul și deschise ușa, găsind-o pe Sergentul Pitof imediat de cealaltă parte a ușii.

– Știți că există modalități mai simple de a-i găsi pe oamenii ăia, spuse Pitof.

– La dracu'! Ai ascultat la ușă? spuse Kiva, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Da.

– Ce ai auzit?

– Mai tot ce ați spus după ce ați pus pe modul difuzor.

– Ești incredibilă!

– Simplul fapt că am făcut sex nu înseamnă că trebuie să nu-mi mai fac datoria, Lady Kiva.

Kiva deschise gura și apoi o închise:

– Nu știu ce să zic. Ce ai vrut să spui cu modalitățile mai simple de

a-i găsi pe oamenii ăia?

– Oricine ajunge la Stația Imperială pentru imigrarea permanentă trebuie să le spună celor de la Vamă unde va locui. Cei de la Imigrație trebuie să îi înregistreze și să-i monitorizeze până când obțin dreptul de ședere permanentă.

– Așa că cei de la Vamă știu unde se află.

– Probabil.

– Uneori oamenii mint în legătură cu locul unde se vor duce.

Pitof scutură din cap:

– Trebuie să prezinți rezervarea de la hotel sau numele și adresa oamenilor la care ai stat înainte să pleci de la Vamă și să transmiți că te-ai cazat imediat ce ajungi.

– Și apoi ieși pe ușă și nu mai aude nimeni nimic despre tine.

– Cel puțin vei fi cu un pas mai aproape de adevăr decât ești acum.

– Și cum pot să discut cu Vama?

– Nu discuți. Discut eu.

– De ce m-ai ajuta?

– Nu există nicio rațiune pentru care nu te-aș ajuta. Atâta vreme cât raportez totul șefului meu.

Kiva își arcui o sprânceană:

– Probabil nu chiar totul.

– Nu, voi raporta și partea cu sexul.

Acest lucru o făcu pe Kiva să ia o pauză.

– Nu este, de fapt, cam neetic să ți-o tragi cu persoana pe care o monitorizezi?

Sergent Pitof dădu din cap:

– Mi s-a spus să stau cât mai aproape de tine.

Kiva râse, auzindu-i vorbele:

– Cred că-mi placi, Sergent Pitof. Ești genul meu de ticăloasă.

– Mulțumesc, Lady Kiva. Acum dă-mi numele acelea din nou. Nu am reușit să înțeleg bine din cauza zgomotului apei de la duș.

Taffyd și Chun Lewyyn stăteau la Stația Imperială, la un hotel modest cu numele de Primrose. Asta nu era prea bine pentru Kiva: ea nu putea părăsi Centrul. Avea să se ocupe de ei mai târziu. Aștepta informații despre Geork Broshning când auzi o bubuitură și apoi urlete dinspre holul hotelului. Kiva se repezi să-și ia un halat din dulap și apoi deschise ușa și privi la atriumul hotelului, aflat cu trei etaje mai jos, și la corpul zdrobit de pe jos care privea la acoperișul hotelului, aflat la șaisprezece etaje mai sus.

– L-am găsit, spuse Sergent Pitof, din cameră. Își puse celălalt halat și merse pe coridor să-i arate Kivei informațiile de pe tabletă, care includeau o fotografie a lui Broshning.

Kiva o privi:

– Sunt aproape sigură că l-am găsit și eu, spuse ea, și arătă spre corpul de pe podeaua atriumului, înconjurat acum de oameni și care începuse să sângereze.

Apoi mai observă încă ceva și o luă pe culoar în halat, spre lifturi. Pitof o urmă.

La parter, Kiva păși în atrium, trecu de cadavru și de mulțimea din jur și merse la unul dintre ghivecele mari, plin de plante artificiale. În ghiveci era o cartelă de acces în mijlocul unor frunze false mari de plantă suculentă. Kiva o înșfăcă, trecu mai departe de bărbatul mort și de admiratorii săi și merse spre recepție, unde captă atenția unui director-adjunct de hotel care arăta foarte șocat.

– Vrei să fii drăguț și să-l apelezi pe Geork Broshning pentru mine? Mă așteaptă, dar i-am uitat numărul camerei.

– Da… sigur, spuse directorul-adjunct de hotel, activându-și ecranul ca să caute numele, apoi glisă spre panoul de comunicații pentru a

introduce codul camerei. Nu răspunde nimeni, doamnă, spuse el după un minut.

– Presupun că mi-ai putea spune numărul camerei?

– Îmi pare rău, doamnă. N-am voie să fac asta.

– Desigur, spuse Kiva și apoi se întoarse tocmai când Pitof venea spre ea.

Kiva trecu de ea și se duse spre lift. Apăsă butonul pentru etajul doisprezece în timp ce Pitof intra. Pitof observă numărul etajului, dar nu spuse nimic.

La etajul al doisprezecelea Kiva ieși, merse până la camera 1245, numărul pe care-l formase directorul adjunct pe ecranul său și introduse cartela în ușă. Ușa se deschise.

– Probabil nu ar trebui să mă urmezi înăuntru, îi spuse ea lui Pitof. Ai putea fi acuzată că ai alterat probe. În halat.

– Taci și deschide ușa, îi spuse Pitof. Kiva scutură din cap și intră.

Patul din cameră fusese folosit, dar așternuturile nu fuseseră date la o parte: cineva se întinsese pe pat, dar poate că nu se culcase în el. Altfel, în cameră era ordine, erau acolo valize și alte lucruri nedespachetate. Kiva privi spre birou și găsi un caiețel și un pix, cu un mesaj pe foaia de deasupra caiețelului. Se îndreptă spre birou și, fără să-l atingă, citi acele cuvinte scrise cu litere mici și înguste.

> *Cultivam porumb și* banu *pe Planeta de Capăt,* spunea mesajul. Banu *s-a uscat din cauza unei ciuperci. Au spus că a fost cauzată de citrice, dar cred că a fost din cauza porumbului. Și acesta s-a dus. Am pierdut tot și apoi războiul m-a forțat să plec. Am încercat să plec, dar nu-mi puteam permite. Apoi Ghreni Nohamapetan a cerut să mă vadă. Mi-a spus că-mi plătește drumul. Mi-a spus că se simte responsabil pentru ce s-a întâmplat culturii de* banu*. Mi-a spus că am*

fost un francizor bun.

Mi-a spus când ajung la Centru să contactez un ofițer vamal pe nume Che Isolt care îmi va spune cum să procedez mai departe. Isolt a venit pe navă și mi-a dat un transmițător. Mi-a spus să-l las pe navetă când mă dau jos. Așa am făcut. Apoi, când am ajuns la hotel, am deschis monitorul și am aflat ce s-a întâmplat cu naveta.

Știu că vor afla cum s-a întâmplat. Știu că mă vor găsi. Știu că nimeni nu mă va crede. Am pierdut deja atât de mult și am fost jucat pe degete ca un prost. M-am gândit că am șansa unei noi vieți aici, la Centru. M-am înșelat.

Îmi pare rău pentru nenorocire.

– Lua-i-ar dracu' de Nohamapetani! spuse Kiva și se întoarse spre Pitof: ai la tine tableta?

Pitof i-o arătă. Cheamă-ți șeful!

– Ce vrei să-i spun?

– Spune-i că am găsit ceva care mă scapă și pe mine, și pe cei din Casa mea.

– Nu va fi convins de un bilet de sinucigaș, spuse Pitof.

– Nu e doar un bilet de sinucigaș, spuse Kiva.

– Tot va dura ceva timp.

Kiva încuviință:

– Mda. După ce ești gata, lasă-mă să folosesc tableta ta.

– De ce?

– Fiindcă trebuie să-l sun pe căpitanul meu și să-i spun să nu-l mai caute pe Broshning. Și apoi o să mai sun pe cineva.

– Pe cine?

– Cineva de care sunt sigură că poate accelera al naibii de mult

procesul de a-mi scăpa Casa de acuzații.

18

Garda imperială împinse ușa și o deschise, iar Marce Claremont intră în camera ornamentată și cavernoasă unde Comitetul Executiv își ținea prima sa ședință de dimineață. Marce intră cu un dosar în mână, încercă, cu ochii cât cepele, să cuprindă cu mintea stilul baroc al imensei încăperi și-și dădu seama că, indiferent cât de mult timp ar fi rămas la Palatul Imperial, nu avea să se obișnuiască cu ridicola lui somptuozitate. Într-un cuvânt era excesivă.

Ajunse la masa unde stăteau așezați membrii Comitetului Executiv, cu excepția Împăraxului, care încă își revenea după încercarea de asasinat. Membrul din capul mesei, despre care Grayland al II-lea îi spusese că este Arhiepiscopul Korbijn, îl cântări tăcută din priviri. Marce se înclină spre ea și trecu scurt în revistă masa, căutând-o cu privirea pe cealaltă persoană pe care dorea s-o vadă, și anume Nadashe Nohamapetan. Nu o mai văzuse până acum, dar o recunoscuse destul de repede – mai tânără decât orice alt membru al Comitetului Executiv și semănând foarte mult cu fratele ei Ghreni. Se uită și ea la el, fără expresie, așa cum era și normal, fiindcă habar nu avea cine era sau ce reprezenta.

– Sunteți nou aici, îi spuse Arhiepiscopul Korbijn.

Marce încuviință:

– Da, Înălțimea Voastră. Sunt Marce Claremont, noul asistent pentru strategia pentru știință al Împăraxului. Am fost angajat chiar ieri, când am sosit de la Capăt.

Asta îi trezi interesul lui Nadashe, dar își ascunse reacția cu grijă; dacă Marce nu s-ar fi uitat exact pentru asta, nici n-ar fi observat.

Korbijn zâmbi, privind spre Comitet:

– Probabil că este cam mult pentru a doua zi a dumneavoastră aici.

– Da, Înălțimea Voastră. Este mult. Mai mult decât știți.

– Înțeleg că aveți noutăți pentru noi despre starea Împăraxului, spuse Korbijn.

– Așa este, și am și alte vești despre o chestiune pe care Împăraxul mi-a cerut s-o prezint Comitetului, dacă doriți să-i acceptați rugămintea.

– Bineînțeles.

– Starea Împăraxului este mai bună, spuse Marce. Mai suferă de efectele frigului și ale hipoxiei produse de faptul că a rămas prinsă în acea spiță neetanșă a decarului, însă din fericire gărzile ei sau câți mai rămăseseră în viață au reușit s-o scoată de acolo înainte să sufere leziuni care i-ar fi amenințat viața. A avut noroc. Mai mult noroc decât cele cinci gărzi care și-au pierdut viața, apărându-i-o pe a ei și cele patru gărzi care au încercat să-l salveze pe Lordul Amit Nohamapetan.

Se întoarse și se înclină ușor spre Nadashe:

– Condoleanțe, Lady Nadashe, pentru pierderea suferită.

– Vă mulțumesc, spuse ea.

– Desigur.

Marce se întoarse spre Korbijn:

– Dr. Drinin i-a spus că dorește să mai rămână la pat, să se

odihnească și s-o mai țină sub observație câteva zile, pentru ca trupul ei să se mai vindece. I-a sugerat să permită acestui Comitet Executiv să se ocupe de orice chestiuni care pot apărea. Consider că-i sugera subtil că acest Comitet ar trebui să se ocupe și de autorizarea parlamentară a forței împotriva planetei de la Capăt și a rebelilor de acolo.

– Ce a răspuns Împăraxul? întrebă Korbijn.

– A spus că în absența ei, Comitetul poate acționa în locul ei pentru a implementa autorizarea.

– Nu lăsa pe mâine ce poți face azi, spuse Upeksha Ranatunga, care votase în Parlament pentru trimiterea unei nave de război, *Profețiile Rachelei*, la Capăt.

– …dar numai după ce voi prezenta Comitetului cea de-a doua informație pe care Majestatea Sa dorește să v-o împărtășească.

– Și care este informația? întrebă Korbijn.

– Aceasta, spuse Marce și deschise dosarul pe care-l avea în mână și care conținea nouă documente tipărite, fiecare conținând un număr substanțial de pagini capsate împreună. Începu să le distribuie membrilor Comitetului.

– Ce e asta? întrebă Ranatunga.

– Este o ciornă timpurie a unei lucrări științifice pe care tatăl meu a primit-o cu mai mulți ani în urmă, de la un student doctoral pe nume Hatide Roynold. I-a trimis-o lui, deoarece, deși tatăl meu era auditorul imperial la Capăt, se afla acolo pentru îndeplinirea unei alte sarcini pe care i-o dăduse Împăraxul Attavio VI. Tatăl meu era fizician al Fluxului, așa cum sunt și eu, iar fostul Împărax îi ceruse să colecteze date despre stabilitatea curenților Fluxului din cadrul Interdependenței. Attavio VI era preocupat, în ciuda celor mai bune asigurări ale aproape tuturor fizicienilor Fluxului, că aceste căi de comerț importante se pot prăbuși.

– Și se vor prăbuși? întrebă Ranatunga.

– S-a mai întâmplat deja, spuse Marce. Este evident că am pierdut curentul de Flux spre Terra, căminul nostru strămoșesc, acum mai mult de o mie de ani. Un alt curent, cel care implica sistemul Dalasýsla, s-a prăbușit după încă două sute de ani. Cu toate acestea, de atunci, curenții Fluxului au fost remarcabil de stabili, lucru care a permis dezvoltarea și prosperitatea Independenței.

Korbijn scutură raportul pe care nu se deranjă să-l răsfoiască în acest moment. Și alții din Comitet le puseseră pe masă. Nadashe Nohamapetan îl lăsase jos pe al ei pentru a-și nota ceva pe tabletă:

– Această lucrare sugerează prăbușirea curenților de Flux?

– Nu, spuse Marce. Lucrarea afirmă, de fapt, că acești curenți vor suferi o deplasare radicală, rearanjându-se de-a lungul câtorva ani. Cei mai mulți dintre curenții Fluxului pe care îi avem acum vor dispărea, dar vor fi înlocuiți de alții care se vor naște și care vor permite în continuare practicarea comerțului în Interdependență, însă cu planeta de la Capăt ca nod al acestei noi rețele de curenți de Flux, și nu cu Centrul.

– Este exact? întrebă Korbijn.

– Este ceea ce dorea să știe și Roynold și de aceea i-a trimis ciorna tatălui meu care scrisese o lucrare similară și discutase cu Attavio al VI-lea, cu care era prieten, despre ceea ce descoperise. La cererea lui Attavio, încetase să mai cerceteze subiectul în mod public, dar prima lucrare rămăsese în continuare publică. Roynold a presupus că era singura persoană care ar fi luat-o în serios în legătură cu acest subiect.

– Și el ce a spus?

– Nimic; el cerceta în mod confidențial pentru Împărax. Singura persoană căreia i-a împărtășit ciorna am fost eu, fiindcă lucram împreună cu el la această cercetare. Și în mod public, cel puțin, Hatide Roynold s-a oprit să mai cerceteze subiectul. Lucrarea ei de doctorat aduce în discuție o cu totul altă direcție de cercetare. Dar gărzile

imperiale tocmai au vorbit cu ea, aseară. Se pare că, la fel ca tatăl meu, Roynold a avut un patron secret care i-a permis să continue cercetarea subiectului deplasării curenților Fluxului: Nadashe Nohamapetan.

Toți ochii se întoarseră spre Nadashe, care zâmbi:

– *Știam* eu că se va ajunge aici, spuse ea și se adresă direct lui Korbijn: Hatide este o prietenă de-a mea de la universitate. A venit la mine strâmtorată, dar nu a acceptat s-o ajut cu bani. Așa că, în schimb, am sponsorizat cercetarea ei asupra acestui subiect. I-am acordat un stipendiu ca să-și termine cercetarea și celelalte lucrări și mi-a transmis rapoarte trimestriale – pe care nici nu le-am citit, deoarece nu de asta o ajutasem.

– Îmi pare rău, Lady Nohamapetan, dar avem motive să credem contrariul, spuse Marce.

Nadashe se întoarse spre Marce cu o privire care, dacă ar fi putut, i-ar fi străpuns pieptul:

– Și care ar fi motivele astea, domnule Claremont?

– Sunt *Lord* Claremont, Lady Nadashe, spuse Marce. Și pentru că fratele dumneavoastră a sugerat altfel.

– Cui?

– *Nouă*, spuse Împăraxul Grayland al II-lea din ușă.

Se ridicară cu toții în picioare, cu excepția lui Marce care stătea deja în picioare. El zâmbi când văzu intrarea bruscă a lui Grayland. Nu planificaseră asta când vorbiseră, mai devreme, dar era sigur că se enervase când venise la ea și-i dezvăluise ce știa de la Kiva Lagos, dându-i apoi și propriile lui informații personale. Când Împăraxul îi spusese ce știa ea, totul i se clarificase într-un mod înspăimântător. După ce ceruse să se urmărească problemele rămase nerezolvate, cei doi planificaseră această prezentare pe care Marce urma s-o facă.

Îl mai pusese însă și să poarte un microfon, astfel încât să audă tot schimbul de replici, și de aceea avusese posibilitatea să-i dea replica

lui Nadashe Nohamapetan, deși, în mod normal, atunci când intrase pe ușă ar fi fost mult prea departe ca să audă ce spusese. Marce trebui să recunoască faptul că asta avusese un efect psihologic destul de impresionant.

Grayland se îndreptă încet spre masă și făcu semn tuturor să se așeze. Arhiepiscopul Korbijn se ridică, cu intenția să se așeze altundeva, ca să lase liber locul din capul mesei, dar Grayland îi făcu semn să rămână la locul ei. Ajunse lângă Marce și se sprijini pe el, în schimb.

– Fratele dumneavoastră Lady Nadashe ne-a dezvăluit că familia dumneavoastră știa despre lucrarea doctorului Roynold, spuse Grayland. Ne-a spus acest lucru chiar înainte să moară, sfâșiat de naveta care s-a lovit de noul dumneavoastră decar. Atunci nu am știut ce voia să spună. Dar apoi am avut o conversație cu Lordul Claremont aici de față, și el știa despre ce vorbea fratele dumneavoastră deoarece văzuse lucrare timpurie a doctorului Roynold. Știa ce cuprindea și mai știa și că era greșită.

– *Este* greșită, încuviință Marce. Fusese neglijentă la calculele matematice. Nu am văzut lucrările ei recente încă, dar, dacă sugerează în continuare o deplasare a Fluxului, atunci înseamnă că nu și-a corectat erorile inițiale.

– Dar nu aveați cum să știți acest lucru, continuă Grayland, vorbindu-i lui Nadashe. Așa că dumneavoastră și familia dumneavoastră ați mers pe presupunerea că planeta de la Capăt va deveni noul centru al Interdependenței. Ați acționat în așa fel încât, atunci când s-ar fi întâmplat așa, dumneavoastră, și nu Casa de Wu ați fi fost cei care ar fi controlat accesul Fluxului. Ați sponsorizat revolta de la Capăt, l-ați trimis pe fratele dumneavoastră Ghreni acolo pentru a o gestiona, ați dezvoltat un virus agricol pentru a o intensifica și ați dat vina pe Casa de Lagos pentru a vă acoperi urmele și pentru a vă

răzbuna pe Casa rivală.

Aici, la Centru, ați susținut acordarea de ajutor militar pentru Ducele de Capăt și apoi ați folosit piraţi pentru a pune mâna pe armele acelea pentru familia dumneavoastră, împingându-l pe Duce la măsuri și mai disperate, spuse Marce. Și ați continuat să faceți presiuni pentru o intervenție militară și mai importantă, prin planificarea și executarea unor atacuri teroriste aici și în restul Interdependenței.

– Asta este o minciună, spuse Nadashe.

– Garda l-a arestat pe Che Isolt, Lady Nohamapetan, spuse Grayland. Omul dumneavoastră de la vamă și imigrări. V-a trădat aproape imediat. Ne-a spus despre cum se considera și acționa ca un intermediar între dumneavoastră și imigranții de la Capăt. Despre modurile în care fie îi foloseați pentru atacuri teroriste, fie le înscenați. Ne-a spus chiar și despre atacul de ieri. Cum i-a dat unui imigrant neștiutor un transmițător care a preluat ilegal controlul asupra bazei de date printr-un program de mentenanță și a trimis-o în propria dumneavoastră navă. Știți de ce v-a dat de gol atât de ușor?

– Fiindcă a aflat că v-ați ucis în mod intenționat fratele pentru a simula un atac la adresa Nohamapetanilor, spuse Marce.

Grayland încuviință:

– Se pare că acest fratricid a fost prea mult, chiar și pentru el. Deși fusese de acord cu încercarea dumneavoastră de a pune totul pe seama Casei de Lagos. A spus că fusese o mișcare inteligentă.

– Casa de Lagos nu e nici ea prea fericită în această privință, remarcă Marce.

– Nu, încuviință Grayland. Nu este. Și nici noi nu suntem fericiți, Lady Nadashe. În legătură cu nimic din toate acestea.

În jurul mesei se lăsă o tăcere mormântală, iar întregul Comitet Executiv se holba la Nadashe Nohamapetan.

– Îmi pare extrem de rău că vă închipuiți fie și o părticică din toate acestea, Maiestate, începu Nadashe.

– Știi ce, lasă tâmpeniile, Nadashe! spuse Grayland, iritată. S-a terminat.

– Nu, Cardenia, spuse Nadashe și se auziră câteva icnete de uimire, deoarece folosise numele personal al Împăraxului, încălcând astfel flagrant protocolul. Nu s-a terminat. Poate că pentru mine, da. Însă nu și pentru Casa de Nohamapetan. Își luă tableta, pe care și-o ținuse în mână până acum, și o aruncă pe masă. O arătă cu degetul: În clipa în care lacheul tău mi-a pus în față raportul lui Hatide, am trimis un mesaj navei *Profețiile Rachelei*. Nava militară cu cei zece mii de pușcași marini și cu tot echipamentul și armamentul lor. Până să apari și să-ți susții tirada, echipajul din puntea de comandă s-a izolat etanș și a demarat procedura de intrare în găvanul de Flux. Era deja poziționată pentru transferul imediat. În mai puțin de cincisprezece minute, *Rachela* va trece dincolo și se va afla în drum spre Capăt. E prea târziu s-o mai oprești.

Grayland privi scurt spre Korbijn care-și ridică propria tabletă, sări de la masă și începu să sune la diverse persoane. Apoi își aținti privirea spre Nadashe:

– Echipajul de pe puntea ta de comandă nu poate sta izolat acolo pentru totdeauna.

– Nu fi stupidă, spuse Nadashe. Nu sunt singurii care sunt de partea noastră. Am lucrat ani de zile la planul ăsta. Când *Rachela* ajunge la Capăt, vom controla sistemul. Mai întâi vom prelua controlul asupra Stației Imperiale și, dacă fratele meu nu va fi preluat controlul asupra suprafeței planetei până ajunge nava, îl vom prelua noi, destul de rapid. Apoi va fi doar o chestiune de răbdare, nu-i așa? Acum putem apăra găvanul de ieșire spre Capăt cu mare ușurință. Am făcut planuri în acest sens. Și, când curenții Fluxului se vor

deplasa, vom începe negocierile.

– Nu înțelegeți, spuse Marce. Roynold a greșit. Nu vine nicio deplasare. Vine o *prăbușire*. Toți curenții de Flux vor dispărea în următorul deceniu.

– Scuzați, ce? spuse Upeksha Ranatunga.

– De asta sunt aici, continuă Marce. Tatăl meu a confirmat acest lucru. Am verificat amândoi acest lucru cu ajutorul datelor luate de la navele care veneau la Capăt. Se închide tot. Toți curenții. Planeta de la Capăt va fi la fel de izolată ca orice alt sistem.

– Acesta este modul cum interpretezi *tu* datele! spuse Nadashe.

– Se întâmplă deja, spuse Grayland. Curentul de la Capăt la Centru s-a închis deja. Curentul de la Centru spre Terhathum va fi următorul. Sistemul căminului familiei tale, Nadashe. Sistemul căminului *tău*.

Nadashe scutură din cap și zâmbi:

– Nu. Și nu are nicio importanță.

Arătă spre Marce:

– Dacă are dreptate, atunci miliarde de oameni sunt pe punctul de a muri. Capătul este *singurul* sistem din Interdependență cu o planetă locuibilă. Toate celelalte sisteme sunt formate din habitate artificiale. Vor mai dura ani sau chiar decenii. Dar până la urmă se vor prăbuși. Se vor prăbuși toate! Cu excepția Capătului. Care va fi controlat de Casa de Nohamapetan, dacă nu e controlat încă de pe-acum.

Ușa încăperii se deschise din nou și intrară patru gărzi imperiale care mărșăluiră spre masa Comitetului Executiv. Hilbert Limbar îi urma.

Nadashe îi privi și apoi se uită la Împărax:

– Au venit pentru mine?

– Da, pentru tine, spuse Grayland.

– Aș vrea să-ți dau un sfat, Cardenia, spuse Nadashe, în timp ce

gărzile se plasaseră în jurul ei. Păstrează-mă vie și tratează-mă foarte bine. Sfârșitul Interdependenței va veni, într-un fel sau altul. Indiferent cum se va întâmpla asta, Casa de Nohamapetan va fi acolo și-și va aștepta tributul. Iar, dacă mie mi se întâmplă ceva, nu te vor privi cu prea multă simpatie.

– Vom ține minte acest lucru, spuse Grayland. Între timp, vă mulțumim pentru serviciul din cadrul Comitetului Executiv. Sunteți demisă!

Nadashe izbucni în râs, se ridică de la masă și ieși, însoțită de gărzi. Întregul Comitet Executiv o urmări cum se îndepărta.

După ce plecă, Upeksha Ranatunga își drese glasul:

– Aș vrea să ne întoarcem la această chestiune despre curenții Fluxului și prăbușirea lor în răstimp de un deceniu. Privi spre Marce și Grayland: E adevărat?

– E adevărat, spuse Marce.

– Și abia *acum* ne spuneți asta? întrebă Ranatunga, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

Marce o auzi pe Grayland oftând, o văzu cum se uită la el doar pentru o clipă și apoi la Korbijn, care se întorsese la masă.

– *Profețiile Rachelei* a plecat, spuse Korbijn. A trecut prin găvanul de Flux. E în marș spre Capăt.

– Sunt doar zece mii de pușcași marini, spuse Marce. Și n-au cum să fie mult mai mulți la stația imperială de acolo. Aveți sute de nave și sute de mii de pușcași marini.

– Trebuie, cu toții, să treacă prin gâtul găvanului de Flux îi spuse Grayland. Iar ca să apere găvanul n-au nevoie decât de câteva nave și arme.

– Păreți sigură de asta.

Grayland râse amar:

– Cum credeți că a devenit Casă Imperială Casa de Wu, acum o mie de ani, Lord Claremont? Am făcut exact același lucru și aici. În spațiul de deasupra Centrului. Am controlat găvanele și i-am pus pe toți cei care intrau sau ieșeau din ele să plătească. I-am pus să plătească, Lord Claremont. La fel cum plănuiesc Nohamapetanii să-i facă să plătească pe toți cei care se duc la Capăt. La urma urmelor, ei vor fi noii împărăcși sau așa își imaginează.

– Atunci, izolați Capătul cu totul, spuse Korbijn. Dacă Nohamapetanii doresc să se autoexileze, lăsați-i s-o facă.

– Nu este atât de simplu, spuse Marce.

– De ce nu?

– Fiindcă Nadashe avea dreptate, spuse Grayland. Nu există decât un singur sistem capabil să susțină de unul singur viața umană după ce se prăbușește Fluxul. Și acela este planeta de la Capăt. Putem să pregătim fiecare sistem pentru prăbușire. Și să le dăm tot ce putem pentru a rezista cât se poate de mult timp. Dar numai la Capăt vor supraviețui oamenii, după ce peste tot se va lăsa întunericul. Avem nevoie de această planetă. Trebuie să-i trimitem acolo măcar pe unii oameni din fiecare sistem din Interdependență.

– Și Nohamapetanii ne stau în drum, spuse Marce.

– Da, spuse Grayland, încuviințând.

– Deci, ce facem? spuse Upeksha Ranatunga, după un minut. Ce facem acum?

EPILOG

– Nu ai nimic mai bun de făcut decât să stai pe-aici? o întrebă Attavio al VI-lea pe Cardenia, care stătea în Camera Memoriei.

– Mă judeci? întrebă Cardenia.

– Îmi aduc aminte că ți-am mai pus această întrebare când stăteai cu mine, când eram pe patul de moarte. Mi se pare potrivit să te întreb din nou. Asta creează impresia că-mi pasă. Iar ăsta e un lucru de care ai nevoie.

– Știi bine că strici tot dacă pui problema așa.

– Îmi cer scuze. Dar întrebarea rămâne.

– Chiar am alte lucruri mai bune de făcut, spuse ea. Dar voi sta aici oricum.

Attavio al VI-lea încuviință și apoi se așează lângă ea sau, mai curând, figura lui simulată digital dădu impresia că se așază lângă ea:

– Și eu veneam aici, spuse el. De fiecare dată când mă simțeam copleșit sau epuizat, sau când aveam pur și simplu nevoie să fiu departe de alți oameni. Obișnuiam să vin aici și să vorbesc cu mama mea sau cu bunicul meu, sau cu oricare dintre ceilalți Împăracși.

– Și funcționa?

– Funcționa aproape tot atât de bine cum funcționează acum pentru tine, spuse el. Dar am hotărât că era destul de bine.

Cardenia zâmbi, auzindu-l:

– Este destul de bine, încuviință ea.

– N-ai mai venit atât de des în Camera Memoriei în ultima vreme.

– Ți-e dor de mine când nu vin?

– Când nu vii, nu exist, așa că nu mi-e dor de tine, spuse Attavio al VI-lea.

– Sunt ocupată cu sfârșitul a tot, spuse Cardenia. L-am pus pe Lord Marce să țină o prezentare în fața Parlamentului. Am ordonat armatei să creeze un plan de recucerire a Planetei de la Capăt. Am suspendat operațiunile și monopolurile Casei de Nohamapetan și le-am dat spre administrare Casei de Lagos.

– Sunt sigur că asta a decurs bine.

– Cu Casa de Lagos, cel puțin, a mers bine.

Cardenia își aminti întâlnirea cu Contesa Lagos și fiica ei Kiva, care-și exprimaseră într-un limbaj cât se poate de colorat încântarea produsă de căderea Nohamapetanilor și de creșterea propriilor lor averi. Contesa a trecut în seama lui Lady Kiva responsabilitatea pentru monopolurile Nohamapetanilor, cu permisiunea Cardeniei. Prezentarea lui Marce nu a avut nici pe departe la fel de mult succes. A citit-o în modul cel mai simplu și direct posibil și cei mai mulți din Parlament tot mai cred că este o prostie, deși avem dovada.

– Dar nu aveți încă dovada, spuse Attavio. Nu au trecut mai mult de două săptămâni de când a sosit Lordul Claremont. Încă mai e posibil ca navele de la Capăt să fi întârziat din cauza războiului civil. Curentul de Flux spre Terhathum este încă deschis.

– Nu știu dacă va mai conta nici când se va închide, spuse Cardenia. Mă confrunt permanent cu tendința omenească de a ignora și nega faptele până în ultima clipă. Și apoi, pentru alte câteva zile.

Attavio al VI-lea încuviință:

– Acesta este motivul pentru care nu am spus nimic niciodată

despre asta.

– Da, și-mi primesc porția de rahat și pentru *asta*, mulțumesc mult, dragă tată, spuse Cardenia. Șaptezeci la sută dintre membrii Parlamentului sunt furioși pe mine fiindcă nu cred că va avea loc prăbușirea, iar patruzeci la sută sunt furioși că nu le-am spus mai devreme.

– Vezi c-ai greșit la calcule, spuse Attavio al VI-lea.

Cardenia scutură din cap:

– Nu, fiindcă unii sunt furioși și pentru una, și pentru alta. Și pe urmă mai sunt și aliații Nohamapetanilor care cred că lui Nadashe i s-a înscenat totul fie de către mine, fie de către Casa de Lagos sau au decis că puțină trădare și revoltă nu-i chiar așa mare lucru. Acesta fiind un alt lucru pentru care trebuie să-ți mulțumesc – că ai lăsat acea Casă să devină atât de influentă.

– Nu pot fi învinuit de acest lucru.

– Sigur că poți fi învinuit pentru asta. Tocmai te-am învinovățit. Sunt învinovățită și acum îți pasez ție o parte din această vină. Sper ca asta să te facă să te simți prost.

– Sunt mort. Nu mă simt prost pentru nimic.

– Trebuie să fie plăcut.

– Nu e, spuse Attavio al VI-lea.

Cardenia închise ochii pentru o clipă și-și rezemă spatele de peretele Camerei Memoriei:

– N-am vrut să fiu Împărax, știi, spuse ea.

– Da, încuviință Attavio. Îmi amintesc.

– Nici tu nu m-ai vrut ca Împărax.

– Îmi aduc aminte și asta. Dar, indiferent de ceea ce-și dorea fiecare dintre noi, realitatea este ceea ce este. Și realitatea este că ești Împărax. Probabil că ești ultimul Împărax al Interdependenței. Și întrebarea pe

care ți-ai putea-o pune este dacă ai vrea ca altcineva să fie în locul tău.

– Nu, răspunse Cardenia. N-aș vrea.

Attavio al VI-lea încuviință.

– Adu-ți aminte că există un motiv pentru care ți-am sugerat numele de Grayland. A fost pentru a-ți reaminti ce trebuia făcut. Și pentru a te inspira să fii persoana care s-o facă.

– Crezi că funcționează?

– Nu mai am păreri, spuse Attavio al VI-lea.

– Ei bine, încearcă să-ți închipui că ai avea.

– Ceri păreri unei rețele de computere cu programare euristică.

– Da, așa e. Crezi că funcționează?

Urmă o pauză și Cardenia ar fi putut jura că a văzut cum imaginea lui Attavio al VI-lea pâlpâie preț de o fracțiune de secundă. Apoi acesta răspunse:

– Da. Cred că funcționează.

Cardenia zâmbi:

– Ei vezi? N-a fost așa de greu, nu?

– De fapt, a fost.

Cardenia râse de asta și apoi căzu pe gânduri:

– Interdependența s-a construit pe o minciună, știi, îi spuse ea lui Attavio al VI-lea.

– Da, știu. Sau, dacă nu pe o minciună, atunci pe cea mai puțin malignă proiecție a intenției inițiale.

– E o minciună, spuse Cardenia. Eu știu asta. Tu știi asta. Fiecare Împărax știe asta. Toate Casele importante, cele care există încă de la fondarea Interdependenței, o știu, iar cele mai puțin importante cred că sunt și ele destul de sigure că așa e. Am fost cu toții de acord să trăim astfel și să ducem mai departe această minciună. Vreme de secole.

– Da, spuse Attavio al VI-lea.

– Se pare că minciunii, acum, i-a cam trecut vremea, spuse Cardenia și apoi ridică o mână. Vreau să fie clar, asta este doar o impresie. Nu are nimic rațional în ea. Dar sentimentul pe care mi-l produce este atât de puternic. Sentimentul de-a ști că am creat Interdependența pentru propriul nostru avantaj și că am pretins că este pentru avantajul tuturor. Mă face să simt prăbușirea asta ca pe un mod în care universul comentează alegerea noastră.

– Nu e.

– Știu. Fluxul nu are nimic de-a face cu noi. Nu-i pasă de noi. E doar ceva care există. Dar tot nu pot să scap de acest sentiment.

– E doar creierul omenesc, spuse Attavio al VI-lea. Creează tipare acolo unde nu sunt. Își imaginează cauzalitate acolo unde nu există. Își închipuie o poveste acolo unde nu e niciuna. Așa este făcut creierul. Este setat să mintă.

– Și e setat să creadă minciuna.

– Da, spuse Attavio al VI-lea.

Și apoi Cardenia avu o idee.

– Hm, spuse ea după ce ideea i se dezvălui în minte.

– Ce e? întrebă Attavio al VI-lea.

– Interdependența a început cu o minciună.

– Da.

Cardenia zâmbi:

– Cred că trebuie să sfârșească cu încă una, spuse ea.

MULȚUMIRI

Ca întotdeauna, cred că este extrem de important să amintesc că o carte înseamnă mai mult decât cuvintele care o compun – ea trece prin atâtea mâini după ce iese din ale mele și înainte să ajungă în ale dumneavoastră, și toate aceste mâini o fac mai bună. Prin urmare, permiteți-mi să le adresez mulțumiri următorilor: lui Patrick Nielsen Hayden, Redactorul meu (care a avansat, devenind editor-adjunct în timp ce scriam aceste mulțumiri – felicitări, Patrick), cât și lui Miriam Weinberg care a avut ingrata sarcină să verifice când anume voi preda manuscrisul; directorului artistic de la Tor, Irene Gallo, și ilustratorului de copertă Sparth pentru o copertă fantastică; revizorului Christina MacDonald pentru identificarea multelor mele greșeli; designerului de text Heather Saunders; lui Alexis Saarela și lui Patty Garcia de la Departamentul de publicitate al editurii Tor; și, bineînțeles, lui Tom Doherty care conduce Tor.

Le sunt recunoscător, în special, fiindcă am predat această carte mai târziu decât îmi propusesem – e a doua carte la rând pe care o predau mai târziu – și fără îndoială le-am pus răbdarea la grea încercare, procedând astfel. Nu pot să spun, fiecăruia dintre ei, decât că-mi pare sincer rău că am fost o pacoste pentru a doua oară. Aveam planuri să

predau cartea devreme. Și, dacă voi preda și a treia carte cu întârziere, consider că ar fi drept ca fiecare dintre cei implicați în producția cărții să-mi dea una cu forță în brat.

(Ca o notă marginală, și asta nu reprezintă o scuză, dar, Doamne, chiar a fost greu să mă concentrez să scriu un roman cât au durat alegerile prezidențiale din 2016, fiindcă simțeam că trebuie să verific la fiecare cinci minute ca să mă asigur că nu descoperisem un fel de a ne arunca naibii singuri în aer. Scriu aceste mulțumiri în luna octombrie a anului 2016, așa că rezultatul alegerilor este încă nesigur și încă mi-e teamă că se va face totul praf și pulbere. Dar cel puțin acum nu va trebui să trec peste acea teamă pentru a încerca să scriu un roman.)

(Ca o a doua notă marginală, voi remarca și că titlul acestei cărți, *Prăbușirea Imperiului*, nu a fost gândit ca un comentariu la starea de lucruri din prezent din S.U.A., din Marea Britanie sau din Occident în general. L-am conceput cu ani în urmă. S-a întâmplat doar să arate ca un comentariu, fiindcă, de ce să n-o recunoaștem, 2016 a fost un an atât de prost încât va intra în *istorie*, și pot doar să sper că anul 2017 va fi mai bun. Deoarece, dacă nu va fi, chiar c-a venit timpul să ne ducem cu toții în buncăre, cu conserve de fasole și orez.)

Revenind la mulțumiri, aș vrea să-i mulțumesc lui Ethan Ellenberg, agentul meu. Îi mulțumesc mereu lui Ethan, dar acum aș dori să-i ofer un moment special de apreciere. Așa cum unii dintre dumneavoastră poate știți, această carte reprezintă prima carte dintr-un contract care cuprinde mai multe romane și se întinde pe mai mulți ani, un contral ridicol de superb cu Tor pe care am fost extrem de fericit să-l obțin (Uraaa! Voi scrie romane cel puțin până în 2027! E destul de bine!) și pe care Ethan l-a păstorit extraordinar de bine în timpul procesului de negociere. Am fost foarte norocos când a devenit agentul meu și, cu fiecare carte publicată, îi sunt recunoscător că face o treabă atât de

bună pentru mine. Îi mulțumesc și lui Bibi Lewis, care se ocupă de contractele mele din străinătate; lui Joel Gotler, agentul meu pentru filme și televiziune; și lui Matt Sugarman, avocatul meu specializat în divertisment. În altă ordine de idei, sunt acum un om care are o mulțime de agenți și de avocați. Știu, și mie mi se pare ciudat. În cele din urmă, o adâncă apreciere lui Steve Feldberg de la Audible, care se ocupă de versiunile audio ale lucrărilor mele.

Numărul prietenilor care mi-au fost alături în timpul scrierii acestei cărți este prea mare ca să-i pot enumera în cadrul acestor Mulțumiri, așa că permiteți-mi să recurg la vechea expresie „știți voi cine sunteți" și să vă spun mulțumesc. (Dacă nu știți că sunteți incluși, hei, imaginați-vă că sunteți. Mulțumesc! Sunteți minunați.) Și mulțumiri vouă, cititorilor. Da, vouă! Îmi dați posibilitatea să trăiesc din ceea ce scriu. Nu-i așa că e grozav? Am o casă și am ce mânca, și am animale de companie care nu mă vor sfâșia de foame, mulțumită vouă, dragilor. Nu vreau să credeți că nu apreciez asta. Chiar o apreciez.

În plus, aș dori să le mulțumesc administratorilor și voluntarilor ediției din anul 2016 a HawaiiCon pentru că m-au invitat. Am scris o porțiune surprinzător de mare din acest roman cât timp am fost pe Big Island din Hawaii la convenția lor și cred că faptul că m-am îndepărtat cât mai mult posibil de partea continentală a țării și de fluxul ei de date neîntrerupt a reprezentat o diferență enormă. Ca să nu mai spun, știți voi, că am fost în paradis. Mulțumesc, oameni buni!

Voi încheia aceste Mulțumiri la fel ca întotdeauna, mulțumindu-le soției și fiicei mele, Kristine și Athena. Ele chiar trebuie să trăiască cu mine cât scriu aceste romane și nu este mereu la fel de plăcut ca o plimbare pe un câmp cu maci. Pot fi morocănos și dificil, mai ales atunci când (așa ca în cazul de față) rămân puțin în urmă și mi se aduce aminte în mod neplăcut că scrisul de romane chiar e o muncă. Ele mă iubesc oricum, chiar și când e discutabil dacă merit dragostea

lor, iar aprecierea mea pentru ele este imensă și nemărginită. Îmi plac mai mult decât plăcintele și decât *churros* [7] la un loc. Cred că știți cu toții cât de mult îmi plac plăcintele și churros. Dar ele sunt și mai bune, credeți-mă pe cuvânt.

JOHN SCALZI
5 octombrie 2016

Note

1 - Tell Me Another One = Mai spune-mi și altceva (n.tr.)

2 - Bouillabaisse (în franceză, în original) este un ghiveci din pește din regiunea Provence din Franța, care își are originea în orașul Marsilia. (n.tr.)

3 - Punctele Lagrange marchează poziția pe orbită în care forța de atracție combinată a două corpuri de masă mare produc forța centripetă necesară unui al treilea corp pentru a se roti împreună cu ele. Aceste puncte sunt asemănătoare orbitelor geostaționare în sensul că permit unui obiect să fie într-o poziție „fixă“ în spațiu, față de o orbită în care poziția lui relativă se schimbă continuu (n. tr.).

4 - Contul escrow este un depozit colateral care are ca scop principal protejarea participanților la tranzacții comerciale. Principala caracteristică a contului escrow este că permite depunerea sumelor în favoarea beneficiarului, însă ridicarea acestora este condiționată de îndeplinirea unor condiții contractuale. (n. tr.)

5 - Kristian se pronunță precum Christian = creștin în limba engleză (n.tr.)

6 - Bill of Attainder (în limba engleză, în original)= Ordonanță de privare de drepturi civile (în cazul unei crime deosebit de grave) (n.tr.)

7 - Churros = gogoșele spaniole, crocante în exterior și moi în interior. (n.tr.)